DE LA AUTOAREA BESTSELLER-ULUI INTERNAȚIONAL

UNUL DINTRE NOI MINTE

VERIȘORII

Karen M. McManus

HERG BENET
PASSPORT

Karen M. McManus

VERIȘORII

Original: *The Cousins* (2020)

Traducere din limba engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

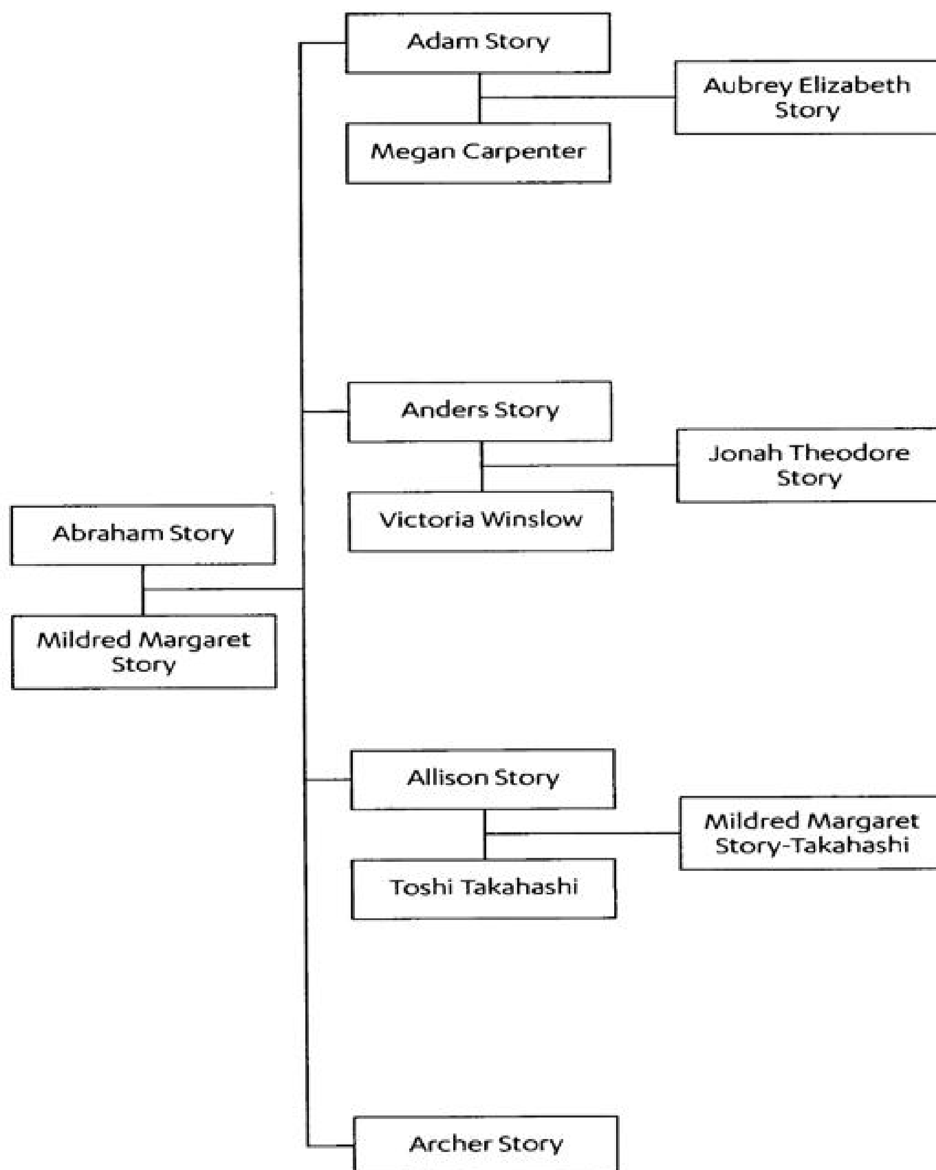
virtual-project.eu

HERG BENET

2021

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI STORY

Capitolul unu

Milly

Am întârziat din nou la cină, dar de data asta nu-i vina mea. Un tip s-a băgat în seamă, condescendent, și mi-a dat planurile peste cap.

— Mildred? Asta e nume de bunicuță. Și nici măcar de bunicuță *cool.*

O spune cu aerul că descoperirea respectivă l-ar face din cale-afară de inteligent. Ca și cum, în toți cei șaptesprezece ani ai mei, nimeni n-ar mai fi remarcat că prenumele meu nu-i unul tocmai în pas cu vremurile. Era nevoie de un angajat financiar de pe Wall Street, cu părul lins pe spate și cu un inel pe degetul mic, să facă această constatare revoluționară pentru univers.

Dau pe gât ultimele picături de sifon din pahar.

— Culmea, chiar am fost botezată așa după bunica mea, spun.

Sunt într-un restaurant din centrul orașului într-o după-amiază ploioasă de aprilie, la ora șase, și fac tot ce pot pentru a mă integra în mulțimea zgomotoasă și veselă. Este un joc pe care îl punem în practică cu și prietenii mei uneori; mergem prin fast-food-uri, baruri sau restaurante, unde știm că nu ni se cere buletinul la intrare. Purtăm rochii simple și machiaj un pic în exces. Cerem sifon cu lămâie – „să fie într-un pahar mic, te rog, nu mi-e atât de sete” – și îl dăm pe gât, apoi așteptăm să vedem dacă se oferă cineva să ne facă cinste cu o băutură.

Mereu se găsește careva să ne vină în ajutor.

Inel-pe-degetul-mic zâmbește, iar dinții lui par de un alb fosforescent în lumina slabă a localului. Probabil că respectă cu sfințenie programările pentru albire la stomatolog.

— Să știi că îmi place. Un contrast interesant pentru o tânără atât de frumoasă ca tine.

Se apropie mai mult și simt mirosul lui puternic de colonie.

— Ai o figură aparte. De unde ești?

Bleah. E ceva mai bine decât întrebarea directă *Ce ești?,* pe care o primesc adesea, dar tot este scârbos, chiar și așa.

— Din New York, răspund ușor răstit. Tu?

— Voiam să spun ce origine ai, mă lămurește, și cu asta mi se umple paharul.

Am terminat aici pe seara asta.

— Sunt din New York, zic și mă ridic de pe scaunul de bar.

Un cocktail înainte de cină se pare că n-a fost cea mai bună idee pe care am avut-o. Surprind privirea prietenei mei Chloe, din partea opusă a încăperii, și îi fac cu mâna în semn de la revedere, dar chiar atunci Inel-pe-degetul-mic întinde paharul său spre mine.

— Pot să-ți iau o băutură?

— Nu, mulțumesc. Mă întâlnesc cu cineva.

Se retrage, cu sprâncenele încrețite, încruntat. Foarte încruntat. Ca și cum i-ar fi rămas mic botox-ul injectat în frunte sau ceva. Are riduri și în jurul ochilor. E mult prea în vârstă pentru a se da la mine, chiar și dacă aș fi studenta drept care mă dau uneori.

— De ce-mi irosești vremea, atunci?, mormăie el, cu privirea deja ațintită peste umărul meu.

Lui Chloe îi place acest joc, în care ne înființăm aici la ora la care băuturile sunt câte două la preț de una, pentru că, spune ea, băieții de liceu sunt prea imaturi. Ceea ce-i adevărat. Dar uneori mă gândesc că poate ne-ar fi mai bine să nu știm cât de proști și nesuferiți devin și după ce mai cresc.

Scot lămâia din paharul unde a fost sifon și o storc. Nu-i țintesc ochiul, neapărat, dar sunt un pic dezamăgită când zeama îi ajunge doar pe guler.

— Scuze, zic pe un ton alintat, apoi las lămâia să alunece în pahar și îl așez pe tejghea. În mod normal nu ți-aș irosi timpul, dar e atât de întuneric aici. Când ai venit spre mine, te-am confundat cu tata.

Nu că ar fi fost vreodată posibil – tata arată mult mai bine și nici nu este vreun pervers. Lui Inel-pe-degetul-mic îi pică falca, dar o iau din loc înainte să apuce să-mi răspundă.

Restaurantul spre care mă îndrept e chiar vizavi, peste drum, iar tipa de la intrare mă întâmpină cu un zâmbet.

— Pot să te ajut?

— Mă întâlnesc cu cineva pentru cină. Cu Allison?

Privirea îi pică pe registrul din fața ei și o cută îi apare pe frunte.

— Nu văd nicio…

— Story-Takahashi?, încerc eu.

Părinții mei au divorțat într-un mod surprinzător de amiabil, iar prima dovadă în acest sens este că mama continuă să poarte ambele nume de

familie.

— Păi, e în continuare numele tău, mi-a zis în urmă cu patru ani, când s-a finalizat divorțul. Iar eu m-am cam obișnuit cu el.

Cuta de pe fruntea fetei se adâncește.

— Nu-l văd nici pe acesta.

— Atunci doar Story. Ca în poveștile din cărți[1]?

Respiră ușurată.

— Oh, te-am găsit. Te rog, pe aici.

Apucă două meniuri și mă conduce printre mesele acoperite cu material alb până ce ajungem la un separeu dintr-un colț. Pereții au în mijloc oglinzi, iar femeia așezată la masă soarbe vin alb dintr-un pahar, privindu-și atentă reflexia, netezindu-și părul închis la culoare din cocul impecabil. Niște fire rebele pe care doar ea le poate observa.

Mă așez pe locul din fața ei, în timp ce chelnerița ne lasă meniurile supradimensionate pe masă.

— Deci, e seara fetelor Story azi?, o întreb.

Mama așteaptă să plece chelnerița, și abia apoi îmi răspunde.

— Nu prea aveam dispoziția în care să repet un nume de o sută de ori până ce-l scriu ei corect, oftează ea.

De obicei, mama e insistentă când vine vorba despre a fi scris corect numele japonez al tatălui meu.

— De ce?, o întreb, deși știu că nu-mi va spune.

Mai întâi, trebuie să treacă prin etapele în care mă critică de-mi merg fulgii.

Își lasă paharul jos, zornăindu-și brățările de aur pe care le poartă unele peste altele la încheietura mâinii. Mama este vicepreședinta departamentului de relații publice al unei companii de bijuterii, iar unul dintre beneficiile jobului este că poate purta tot ce-i mai în vogă sezonul respectiv. Mă măsoară din priviri, analizându-mi machiajul mai încărcat decât de obicei și rochia mulată, bleumarin.

— De unde vii de ești așa aranjată?

Din barul de vizavi.

— O galerie de artă pe care am vizitat-o împreună cu Chloe, o mint eu.

Mama lui Chloe chiar are o expoziție de artă în oraș și toți amicii noștri pierd vremea pe acolo. Chipurile, pe acolo.

Mama ridică din nou paharul. Soarbe, se privește în oglindă, își netezește părul. Când e desfăcut, îi cade pe spate în valuri întunecate. Dar, după cum

îi place să mă anunțe cât de des poate, maternitatea i-a schimbat textura, făcându-l mai aspru.

Sunt convinsă că nu m-a iertat niciodată pentru asta.

— Credeam că înveți pentru examene.

— Am învățat înainte să ies.

Încheieturile degetelor i se albesc pe paharul cu vin, iar eu aștept să-mi primesc prelegerea.

Milly, nu poți termina anul altfel decât cu zece pe linie. Ești în pericol de a plonja în mediocritate, *iar eu și tatăl tău am investit prea mult în educația ta ca să îți irosești acum șansele.*

Dacă aș avea cât de cât ureche muzicală, aș fi înființat o trupă care să se cheme *Plonjând în mediocritate*, în onoarea amenințării preferate a maică-mii. De trei ani tot aud o versiune a acestui discurs. Prescott Academy scoate pe bandă rulantă viitori studenți Ivy League de parcă i-ar transforma în vlăstare cu sânge albastru, și cred că e blestemul vieții pentru mama că eu m-am ancorat în a doua jumătate a clasei, în ce privește notele.

Totuși, prelegerea întârzie acum. În loc de asta, mama întinde o mână și o atinge ușor pe a mea. Un pic încordat, de parcă ar fi o păpușă manevrată de un păpușar începător.

— Ei bine, arăți foarte drăguț.

Brusc, mă simt în defensivă. Este și așa destul de ciudat că a vrut să ne vedem să luăm cina, iar acum îmi mai face și complimente, chestie care nu prea îi stă în caracter. La fel cum nu obișnuiește nici să mă atingă. Am senzația că e preambulul unei scene la care nu-mi doresc să iau parte.

— Ești cumva grav bolnavă?, izbucnesc. Asta se întâmplă? E tata bolnav?

Clipește și își ia mâna de pe a mea.

— Ce? Nu! De ce m-ai întreba așa ceva?

— Păi atunci, de ce…

Mă opresc când un chelner zâmbitor apare lângă masă, umplându-ne paharele cu apă.

— Cum vă simțiți în această seară, doamnelor? Vă pot prezenta preparatele speciale de astăzi?

O studiez pe mama pe deasupra meniului pe care l-am deschis. Pare încordată, în mod clar. Strânge paharul aproape gol, dar îmi dau seama că nu se pregătește să-mi dea vești proaste. Ochii ei albaștri îi sunt mai strălucitori ca în alte dăți, iar colțurile buzelor *aproape* ridicate într-un

zâmbet. E nerăbdătoare, nu îngrozită. Mă întreb oare ce ar putea să o facă pe mama fericită, în afară de notele mele de zece pe linie care se lasă așteptate, care să-mi croiască drum spre a absolvi ca șefa de promoție Prescott Academy.

Banii. Asta trebuie să fie. Viața mamei mele evoluează în jurul lor – sau, mai bine spus, în jurul faptului că nu are niciodată de ajuns. Părinții mei au amândoi slujbe bune, iar tata, deși s-a recăsătorit, i-a oferit mereu sprijin financiar în a mă crește pe mine. Noua lui soție, Surya, este din toate punctele de vedere opusul unei mame vitrege convenționale, chiar și în privința banilor. Nu s-a așezat niciodată de-a curmezișul în calea cecurilor consistente pe care soțul ei i le trimite maică-mii în fiecare lună.

Dar să o duci *binișor* cu banii nu e de ajuns pentru a ține pasul în Manhattan. Și nu e nici pe departe stilul de viață cu care a crescut mama.

Asta trebuie să fie: a obținut o promovare la job. O veste excelentă, mai puțin partea în care îmi va reaminti că a obținut-o muncind pe brânci și că așa ar trebui să fac și eu.

— O să vreau salată Caesar cu pui. Fără anșoa, iar sosul să fie pe margine, spune mama, întinzând meniul chelnerului, fără să-l privească. Și încă un pahar de Langlois-Chateau, te rog.

— Perfect. Și domnișoara?

— Costiță de porc, prăjită bine, și un cartof copt, spun.

Măcar să am parte de o masă gustoasă înainte a primi veștile, oricare ar fi ele.

Când chelnerul pleacă, mama își termină vinul din pahar, iar eu îmi dau pe gât apa. Vezica mi-e deja plină de la sifonul băut la bar, și sunt pe cale să mă scuz și să o tai spre baie, când mama zice:

— Am primit o scrisoare tare interesantă astăzi.

Iată, acum începe.

— Ah, spun eu, și aștept să continue, dar nu o face. De la cine?

— Din partea cui, mă corectează automat, vrând să-mi îmbunătățească exprimarea. Din partea bunicii tale, mă lămurește, în timp ce-și plimbă degetele pe piciorul paharului de pe masă.

— De la Baba?, clipesc eu nedumerită.

De ce atâta suspans pentru un lucru așa banal, nu am idee. Sigur, bunica nu ia legătura cu mama foarte des, dar nu e ceva nemaipomenit. Baba este genul de persoană care trimite articolele care i se par interesante oricărei rude, și încă mai face asta și cu mama, chiar și după divorțul alor mei.

— Nu. De la cealaltă bunică.
— Ce?
Acum sunt confuză de-a dreptul.
— Ai primit o scrisoare de la… Mildred?
Nu am un nume de alint pentru mama mamei mele. Nu e Buni sau Mimi sau Nana sau orice altceva pentru mine, fiindcă nu am întâlnit-o niciodată.
— Da, chiar de la ea.
Chelnerul se întoarce cu vinul maică-mii, iar ea ia o înghițitură lungă, de parcă ar fi recunoscătoare pentru întrerupere.
Aștept în tăcere, incapabilă să rumeg informația pe care tocmai am primit-o. Bunica mea din partea mamei a plutit peste întreaga mea copilărie ca o umbră, mai mult ca un personaj de poveste decât o persoană în carne și oase: văduva cea putred de bogată a lui Abraham Story, al cărui stră-străbunic a venit în părțile astea pe vasul *Mayflower.* Strămoșii mei sunt mai interesanți decât orice altceva ai putea găsi în cărțile de istorie. Familia a făcut o avere imensă din vânătoarea de balene, apoi a investit banii în acțiuni la calea ferată, iar ce a mai rămas a fost băgat în proprietăți de pe o insuliță de lângă coasta Massachusetts-ului.
Insula Gull Cove[2] a fost un paradis mai puțin cunoscut pentru artiști și hipioți până ce Abraham Story a transformat-o în ceea ce este azi – un loc unde bogații și parțial faimoșii merg să cheltuie sume colosale, prefăcându-se că se reconectează cu natura.
Mama mea și cei trei frați ai ei au crescut într-o casă imensă de pe plajă, o casă pe nume Iarba Pisicii, călărind și mergând la petreceri și cocktailuri cu ștaif, de parcă ar fi fost prinții și prințesele insulei. Avem acasă, pe șemineu, o poză cu mama de la vârsta de optsprezece ani, coborând dintr-o limuzină în drum spre petrecerea de la Balul de Vară, un eveniment pe care părinții ei îl organizau în fiecare an la reședința de pe plajă. Părul îi este strâns în vârful capului într-un coc elegant, poartă o rochie albă de seară și un colier cu un diamant în formă de lacrimă. Mildred i-a dat colierul ăla când a împlinit șaptesprezece ani, iar eu credeam cândva că mama mi-l va da la rândul ei mie, când voi împlini aceeași vârstă.
Dar nu s-a întâmplat. Chiar dacă mama nici măcar nu-l mai poartă.
Bunicul a murit când mama era încă în liceu, în clasa a douăsprezecea. Doi ani mai târziu, Mildred și-a dezmoștenit copiii. A tăiat legăturile cu ei atât pe plan financiar, cât și personal, fără nicio explicație în afara unei scrisori cu o singură propoziție, trimisă cu două săptămâni înainte de

Crăciun prin avocatul său, un bărbat pe nume Donald Camden, care de altfel îi cunoștea pe mama și pe frații ei încă de când se născuseră.

Știți ce ați făcut.

Mama mereu a insistat că nu avea idee ce vrusese să spună Mildred.

— Noi patru bănuiesc că am fost doar… egoiști, cred, spunea ea. Intrasem fiecare la facultate, ne începeam viețile. Mama se simțea singură după moartea tatei, și ne implora tot timpul s-o vizităm. Dar nu voiam să mergem.

Încă își numește părinții așa, Mama și Tata, pe ton reverențios, ca o eroină dintr-un roman victorian.

— Niciunul dintre noi nu a vizitat-o de Ziua Recunoștinței în acel an. Ne făcusem alte planuri. S-a înfuriat, dar… Părea ceva minuscul, neînsemnat, un eveniment peste care poți trece. Nu de neiertat.

Mama cădea mereu pe gânduri când ajungea la partea aceea.

Dacă Abraham Story nu ar fi plătit în avans educația copiilor lui, mama și frații ei poate că nu ar fi reușit să termine facultatea. După ce au făcut-o, au fost pe propriile lor picioare, pe cont propriu. La început, au încercat să restabilească legătura cu Mildred. L-au încolțit pe Donald Camden, al cărui singur răspuns a rămas reiterarea dorinței mamei lor, printr-un email. I-au trimis invitații la nunțile lor, au anunțat-o când li s-au născut copiii. Din când în când, au aterizat chiar și pe insula Gull Cove, pe rând, acolo unde încă mai locuiește bunica, dar ea a refuzat să-i vadă sau să le vorbească. Obișnuiam să-mi imaginez că într-o bună zi ea va intra în pași de vals în apartamentul nostru, copleșindu-ne cu diamante și blănuri scumpe, anunțând că a venit pentru mine, nepoata care îi poartă numele. M-ar fi dus la un magazin de jucării și m-ar fi lăsat să aleg tot ce îmi place, apoi mi-ar fi dat o poșetă plină de bani, pe care să le-o duc părinților mei.

Sunt convinsă că și mama împărtășea aceeași fantezie. Altfel de ce ai pedepsi o fetiță născută în secolul douăzeci și unu să poarte numele Mildred?

Bunica mea, însă, cu ajutorul lui Donald Camden, a ridicat un zid la fiecare pas între ea și copii. În cele din urmă, nici ei n-au mai încercat să-l dărâme.

Mama mă privește nerăbdătoare, curioasă, și îmi dau seama că așteaptă un răspuns.

— Ai primit o scrisoare de la Mildred.

— Ei bine, spune ea dregându-și vocea, mai precis *tu* ai primit.

— Eu?
Vocabularul meu a sărăcit complet în ultimele cinci minute.
— Plicul avea adresa mea și numele meu la destinatar, dar scrisoarea era pentru tine.
O imagine veche de cel puțin un deceniu îmi revine în minte – eu și bunica mea dispărută, umplând un cărucior de cumpărături cu tot felul de jucării de pluș, îmbrăcate de parcă ar urma să mergem la operă. Avem și tiare pe cap. Înlătur imaginea și încep să-mi caut cuvintele, în schimb.
— Este… Vrea să… De ce?
Mama caută în poșetă și scoate de acolo un plic, apoi îl împinge spre mine.
— Poate ar trebui doar să citești.
Desfac plicul și scot o foaie împăturită, de culoare crem, cu un slab miros de liliac. Partea de sus e gravată cu inițialele MMS – Mildred Margaret Story. Numele noastre sunt aproape la fel, al meu are în plus Takahashi în coadă.
Paragrafele au fost scrise la mașină, doar semnătura este încârligată, de mână.

Dragă Milly,

Noi două, evident, nu ne-am întâlnit până acum. Motivele sunt complicate, dar, pe măsură ce trec anii, ele devin tot mai puțin relevante față de cum au fost cândva. Așa cum ești acum, în prag de maturitate, mă simt curioasă să te cunosc.

Dețin o proprietate pe nume Complexul Gull Cove, o destinație populară de vacanță de pe insula cu același nume. Vreau să te invit pe tine și pe verișorii tăi, Jonah și Aubrey, să vă petreceți vara locuind și lucrând acolo. Părinții voștri au lucrat și ei acolo în adolescență, și au găsit acel mediu ca fiind plin de inspirație, ajutându-i să se descopere mai bine.

Sunt convinsă că tu și verișorii tăi ați profita la fel de mult de o vară petrecută la Complexul Gull Cove. Și, de vreme ce starea sănătății nu-mi permite să primesc musafiri o perioadă mai lungă la mine acasă, aceasta ar fi ocazia perfectă să pot ajunge să vă cunosc.

Sper că îmi vei accepta invitația. Coordonatorul personalului pe durata verii, Edward Franklin, se va ocupa de tot ce presupune partea de logistică și călătorie, așa că îl poți contacta pe el la adresa de email de mai jos.

Cu sinceritate.

Mildred Story

O citesc de două ori, apoi împăturesc la loc foaia și o așez pe masă. Simt privirea maică-mii ațintită asupra mea, așteptând să spun ceva. Acum chiar că îmi vine să fac pipi, dar trebuie să mai beau apă și să-mi umezesc gâtul, înainte de a zice:

— Rahatul ăsta e pe bune?

Cu siguranță, nu ăsta e răspunsul pe care-l aștepta mama de la mine.

— Poftim?

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles, zic eu și obrajii mi se înfierbântă în timp ce bag foaia la loc în plic. Femeia asta pe care n-am întâlnit-o niciodată – care te-a îndepărtat fără remușcări din viața ei și nu a privit înapoi, care nu a apărut la nunta ta sau la botezul meu sau la nimic ce avea legătură cu familia noastră în ultimii douăzeci și doi de ani, care nu a sunat și nu a dat vreun mail sau nu a trimis vreo scrisoare până în urmă cu cinci minute –, femeia asta vrea să merg *să lucrez la hotelul ei*?

— Nu cred că privești problema cum trebuie, Milly.

Ridic vocea și mai mult, până ce îmi iese aproape un țipăt.

— Și cum ar trebui s-o privesc?

— Șttt, face mama, privind în jur.

Dacă este ceva ce urăște profund, lucrul ăla e o scenă în restaurant.

— Ca pe o oportunitate, spune.

— O oportunitate pentru ce?, întreb.

Ezită, învârtindu-și inelul pe deget – un inel care nu se compară cu smaraldul imens pe care l-am văzut pe degetul bunicii în poză – și brusc îmi dau seama.

— Nu, stai, nu-mi răspunde. Am pus întrebarea greșită. Ar fi trebuit să întreb *pentru cine.*

— În beneficiul cui, mă corectează iar.

Chiar nu se poate abține, serios.

— Crezi că există o șansă să-i reintri în grații, așa-i? Să fii dez-dezmoștenită.

— Cuvântul acela nu există.

— Mamă, vrei s-o lași baltă? Vocabularul meu nu e problema aici!

— Îmi pare rău, zice mama, și mă surprinde atât de tare, încât nu apuc să termin izbucnirea de furie pe care o aveam pregătită.

Văd că are lacrimi în ochi.

— Este vorba doar că… E mama mea, Milly. Am așteptat ani întregi să primesc un semn de la ea. Nu știu de ce mi l-a dat acum, de ce te-a ales pe

tine, de ce așa, dar văd că vrea să restabilească legătura cu noi. Dacă nu îi răspundem de data asta, poate că nu vom mai avea șansa în viitor.

— O șansă să ce?

— Să o cunoaștem din nou.

Sunt cât pe ce să scap un *Cui îi pasă,* dar îmi mușc limba. Aveam de gând să spun și că am fost bine atâta vreme fără ea, dar nu e adevărat. Nu suntem chiar bine.

Mama mea trăiește pe marginea unei prăpăstii care a luat forma lui Mildred Story, a unei absențe, și așa a fost întreaga mea viață. Golul lăsat de mama ei a transformat-o într-o persoană care îi ține pe toți la distanță – chiar și pe tata, pe care îl iubește pe cât de mult este capabilă să iubească pe cineva. Când eram mică, mă uitam la ei împreună și îmi doream să am și eu o poveste identică de iubire, când aveam să cresc. Apoi, pe măsură ce au trecut anii, am observat felurile diferite și aproape imperceptibile în care mama îl dădea la o parte pe tata. Cum devenea rigidă când era îmbrățișată, cum se scuza că este ocupată până târziu, ca să adormim înaintea ei, cum invoca migrene ca să nu ieșim împreună, migrene care nu păreau niciodată să apară când era la birou. În cele din urmă, felul ei rece și retras s-a transformat într-o critică permanentă la adresa a tot ce spunea sau făcea tata. Până în punctul în care, într-un final, i-a cerut să plece.

Acum, că el a plecat, mama face același lucru cu mine.

Desenez un semn de întrebare în condensul de pe paharul meu de apă.

— Chiar vrei să fiu plecată întreaga vară?

— Îți va plăcea la nebunie, Milly, îmi spune ea, iar eu pufnesc pe nas. Nu, chiar ți-ar plăcea. Este minunat acolo, iar tinerii vin din toate colțurile țării să lucreze în acel complex. Este un mediu foarte competitiv. Va fi ca o vacanță, vei avea acces la toate distracțiile…

— O vacanță în care sunt angajata bunicii mele.

— Vei fi cu verișorii tăi.

— Nici măcar nu-mi cunosc verișorii.

Nu am mai văzut-o pe Aubrey de când familia unchiului Adam s-a mutat în Oregon. Aveam cinci ani. Jonah locuiește în Rhode Island, care nu e chiar departe, dar mama și unchiul de abia își vorbesc. Ultima dată când ne-am întâlnit cu toții a fost la ziua unchiului Anders, când aveam opt ani. Îmi amintesc doar două lucruri legate de Jonah. Primul, că m-a lovit cu un plastic în cap și a părut dezamăgit că nu am plâns. Al doilea, că s-a umflat

ca un balon după ce a mâncat un apetitiv la care era alergic, deși mama lui l-a avertizat să nu se atingă de el.

— Vei ajunge să-i cunoști. Sunteți toți trei de aceeași vârstă, și niciunul nu aveți frați sau surori. Ar fi grozav să deveniți mai apropiați.

— Mda, așa cum ești tu apropiată de unchiul Adam, unchiul Anders și unchiul Archer? De abia vă vorbiți! Eu și verișorii mei nu avem nimic în comun.

Împing plicul spre ea.

— N-o fac. Nu sunt un cățeluș care să alerge fericit la chemarea ei. Și nici nu vreau să fiu plecată întreaga vară.

Mama se joacă din nou cu inelul.

— M-am gândit că vei spune asta. Și îmi dau seama că este mult ce îți cer. Așa că aș vrea să-ți dau ceva în schimb.

Își duce mâna la lănțișoarele de aur care sclipesc pe rochia neagră.

— Știu cât de mult ți-ai dorit dintotdeauna colierul meu cu diamant. Dacă ți l-aș da în semn de mulțumire?

Îmi îndrept spatele, deja imaginându-mi colierul, sclipindu-mi la gât. Am visat la el ani întregi. Dar speram că va fi un cadou… nu o mită.

— De ce nu mi l-ai da doar fiindcă sunt fiica ta?

M-am întrebat mereu, dar n-am îndrăznit s-o rostesc până acum. Poate pentru că m-am temut că răspunsul va fi același pe care l-a dat tatălui meu, nu prin cuvinte, ci prin fapte.

Nu-mi ești de ajuns.

— Este o moștenire de familie, zice mama, ca și cum asta nu mi-ar da fix mie dreptate cu tot ce am gândit.

Bate în scrisoare ușor, cu degetele ei cu manichiură perfectă.

— Mereu m-am gândit că ți-l voi da când vei împlini douăzeci și unu de ani, dar dacă îți vei petrece vara în orașul unde m-am născut și am copilărit eu… pare mai corect s-o fac mai devreme.

Expir în tăcere și apuc plicul, iar mama se întoarce la paharul cu vin, mulțumită. Nu-mi dau seama ce e mai frustrant: că mama încearcă să mă șantajeze să-mi petrec vara muncind pentru o bunică pe care nu o cunosc, sau faptul că pare să-i iasă de minune.

Capitolul doi

Aubrey

Îmi întind cât pot de mult degetele spre peretele alunecos, cu mozaic, al piscinei. Imediat ce-l ating, mă întorc brusc și trag tare să termin ultima tură de bazin. E partea mea preferată din orice competiție de înot – apa trecându-mi peste mușchii întinși la maximum, în timp ce eu alunec înainte, toată un ghem de energie și adrenalină. Uneori, scot scapul la suprafață mai târziu decât ar fi cazul, obicei pe care antrenoarea Matson îl numește *distragerea* mea: o mică imperfecțiune în tehnica sportivă, care ar putea face diferența dintre o înotătoare bună și una excepțională. De cele mai multe ori, încerc să o corectez.

Dar astăzi?

Aș ține capul sub apă la nesfârșit, dacă ar fi posibil.

În cele din urmă ies la suprafață, trag aer în piept, apoi îmi intru în ritmul brasului. Umerii îmi ard, picioarele mi se agită și îmi dau un sentiment de împlinire și concentrare, până ce degetele mele ating din nou faianța bazinului. Îmi scot ochelarii de protecție, gâfâi și îmi șterg ochii, înainte să mă uit la tabela de marcaj.

A șaptea din opt concurente, cel mai prost final al meu pentru o cursă de două sute de metri. În urmă cu două zile, rezultatul ar fi fost răvășitor pentru mine. Dar când o privesc pe antrenoarea Matson și îi observ nemulțumirea cu care se uită la tabelă, ținându-și mâinile pe șolduri, simt o furie triumfătoare.

Bine ți-am făcut.

În orice caz, nu mai contează. Nu voi mai înota niciodată pentru liceul Ashland. Am apărut astăzi aici doar pentru ca echipa să nu fie silită să abandoneze competiția.

Ies din piscină și îmi iau prosopul de pe bancă. Cursa de două sute de metri a fost ultimul meu eveniment din competiție. În mod normal, mama ar fi în tribune, postând pe Facebook filmulețe mult prea lungi, iar eu aș mai aștepta pe margine, pregătită să-mi încurajez colegele. Dar mama nu e aici, iar eu nu mai am chef să rămân.

Mă îndrept spre vestiarul pustiu, iar tălpile goale îmi lipăie pe gresie. Îmi iau geanta de sport din dulapul cu numărul 74. Îndes în ea casca și ochelarii de plastic, apoi scot un tricou și pantaloni scurți, pe care îi îmbrac peste costumul ud de baie. Încalț șlapii și trimit un mesaj scurt: *Nu mă simt bine. Ne vedem în față, la poartă?*

Toată echipa mea e fie în bazin, fie pe margine, încurajând. Nu mă bagă nimeni în seamă când trec pe lângă piscină. Simt cum mi se strânge pieptul și ochii încep să mă usture, asta până ce o văd pe antrenoare la locul ei obișnuit, aplecată deasupra bazinului, cu părul blond agitându-i-se pe umeri în timp ce urlă la Chelsea Reynolds să păstreze ritmul. Simt un imbold puternic de a o îmbrânci pe ea în bazin.

Pentru o secundă savuroasă, îmi las imaginația liberă și mă gândesc cum ar fi dacă chiar aș face-o. Cei din public ar fi încremeniți în tăcere, în stare de șoc, întinzându-și doar gâturile ca să vadă mai bine ce se petrece. *Aia e Aubrey Story? Ce o fi apucat-o?* Nimănui nu i-ar veni să creadă, pentru că eu sunt Fata Care Niciodată Nu Face O Scenă.

Mai sunt și o lașă. Așa că îmi văd mai departe de drum.

O siluetă deșirată, familiară, stă în dreptul ieșirii. Prietenul meu, Thomas, poartă puloverul cu Trail Blazers[3] pe care i l-am cumpărat eu, iar părul brunet e tuns scurt, așa cum îl poartă mereu vara. Pe măsură ce mă apropii de el, nu mai simt nodul din stomac. Eu și Thomas suntem împreună din clasa a opta – luna trecută am avut aniversarea de patru ani. Când mă arunc la pieptul lui, e ca și cum m-aș scufunda într-o cadă cu apă fierbinte, liniștitoare.

Poate că senzația seamănă totuși *prea mult* cu cea a scufundării într-o apă fierbinte.

— Ești udă leoarcă, spune Thomas și se desprinde din îmbrățișarea umedă.

Mă privește din cap până în picioare.

— Și îți e rău?

De când mă știe Thomas, cred că am fost o singură dată răcită. Sunt excepțional de rezistentă la virusuri.

— Parcă n-ai face parte din familia Story, spune mereu tata, oftând. Simpla apropiere a unui virus ne scoate pe noi din uz zile întregi.

Pare întotdeauna că o spune aproape cu reproș, ca și cum partea lui de familie e formată numai din flori rare și delicate, care nu cresc oriunde, în timp ce eu și mama suntem încăpățânate și rezistente ca niște buruieni.

Gândul la tata îmi face stomacul să se strângă din nou.

— Nu prea sunt în apele mele, îi zic lui Thomas.

— Oi fi luat gripă de la maică-ta.

Este ceea ce i-am spus lui Thomas ieri seară, când l-am rugat să mă ducă azi cu mașina – că mama nu prea se simțea bine. Nu i-am dezvăluit adevăratul motiv, pentru că nu îmi găseam cuvintele. Dar acum, când ne îndreptăm spre Honda lui, mă trezesc că am chef să-i spun totul, și mă simt ușurată când el se întoarce spre mine cu o expresie îngrijorată.

Am nevoie să mă întrebe doar ce s-a întâmplat, ca să dau drumul confesiunii.

— N-o să vomiți, da?, mă întreabă în schimb. Tocmai ce am spălat mașina.

Deschid portiera, dezamăgită.

— Nu. E doar o durere de cap. O să mă simt bine dacă mă întind puțin.

Încuviințează din cap.

— Te duc acasă, atunci.

La naiba, acasă. Al doilea loc din coada listei în care îmi doresc să fiu. Dar sunt obligată să rămân acolo încă vreo câteva săptămâni, înainte de plecarea spre insula Gull Cove. Ce straniu că un lucru venit așa din senin, și nepromițător la început, mi se pare acum dulcea mea eliberare.

Thomas pornește motorul și eu îmi scot telefonul, să văd dacă verișorii mei au mai scris ceva pe grupul de conversație pe care l-am făcut de dimineață. Milly a scris. Un rezumat al orarului ei de călătorie, plus o întrebare: *Ar trebui să încercăm toți trei să ne îmbarcăm pe același feribot?*

Când am primit scrisoarea bunicii mele cu invitația – pe care tata a fost convins că o voi accepta imediat, fără să pun întrebări – mi-am căutat pe internet verișorii. Milly a fost ușor de găsit pe rețelele de socializare. I-am trimis o cerere de urmărire pe Instagram și a acceptat-o imediat, dându-mi acces la un timeline plin de poze cu ea și prietenii ei. Toate prietenele ei sunt superbe, la fel ca verișoara mea. E pe jumătate albă, pe jumătate asiatică, japoneză, și poartă trăsăturile familiei Story mai bine decât mine. E brunetă și suplă, cu ochii mari și expresivi. Și niște pomeți pentru care să faci moarte de om. Eu, pe de cealaltă parte, semăn mai mult cu mama – blondă, pistruiată și atletică. Singura trăsătură pe care o am în comun cu stilata mea bunică este o pată din naștere, de culoarea vinului roșu, pe antebrațul drept; bunica are una de exact aceeași formă și dimensiune pe mâna stângă.

Nu am idee cum arată Jonah. Nu l-am găsit decât pe Facebook, unde are la profil o poză cu simbolul ADN-ului. Are doar șapte prieteni, iar eu nu mă număr printre aceștia, fiindcă nu mi-a acceptat cererea deocamdată.

Jonah nu postează în grupul nostru decât pentru a se plânge. E mai înfuriat decât mine și Milly că trebuie să meargă pe insulă întreaga vară. Acum, în timp ce Thomas iese cu mașina din parcarea Centrului Recreațional, mă amuz dând scroll prin întreaga conversație de ieri.

Jonah: Ce rahat. Trebuia să merg în tabără vara asta.

Milly: Ești consilier acolo sau ceva?

Jonah: Nu genul ăla de tabără. O tabără dedicată științei. Foarte competitivă. Aproape imposibil să intri acolo, și acum ce-ar trebui să fac, să-mi pierd locul?

Jonah: Și pentru ce? Pentru salariul minim pe economie care presupune să speli wc-urile pentru o femeie care ne urăște părinții și cel mai probabil și pe noi.

Aubrey: Nu vom spăla toalete. N-ai citit email-ul de la Edward?

Jonah: De la cine?

Aubrey: Edward Franklin. Cel care se ocupă cu angajările pe durata verii. Sunt multe slujbe din care putem alege… eu voi fi salvamar.

Jonah: Minunat, împlinirea tuturor fanteziilor tale.

Milly: Nu trebuie să fii un nesimțit.

Milly: În plus, cine naiba spune „împlinirea fanteziilor". Cât ai, 80 de ani?

S-au mai certat așa vreo zece minute, în timp ce eu m-am dat la fund, pentru că nu-mi plac… confruntările. Absolut deloc.

Ultima dată când am întâlnit pe cineva din familia Story a fost imediat după ce ne-am mutat în Oregon, când fratele cel mai mic al tatei a trecut să ne viziteze pe parcursul unui weekend. Unchiul Archer nu are copii, dar, imediat ce a ajuns, s-a așezat pe podea ca un expert în Lego și m-a ajutat să construiesc un oraș. Câteva ore mai târziu, mi-a vomitat pe jucării. Abia de curând mi-am dat seama că fusese beat în tot timpul cât stătuse cu noi.

Tata obișnuia să se refere la frații și sora lui ca la Cei Patru A, pe vremea când încă mai vorbea constant despre ei. Adam, Anders, Allison și Archer, fiecare născut la un an distantă de ceilalți. Cu toții aveau câte un rol bine stabilit în povestea familiei. Adam era atletul divin, Anders era genialul excentric, Allison, frumusețea retrasă și interiorizată, Archer, pus pe glume mereu și fermecător.

Unchiul Anders, tatăl lui Jonah, este singurul care nu a moștenit frumusețea spectaculoasă a celor din familie. În fotografiile vechi apare scund, sfrijit, cu trăsături ascuțite, cu buzele subțiri strânse într-o grimasă ironică. De fiecare dată când citesc mesajele de la Jonah, așa mi-l imaginez și pe el.

Sunt cât pe ce să pun mobilul în buzunar, când îmi apare un mesaj nou, de data asta de la Milly, doar pentru mine. Este prima oară când îmi scrie fără să-l includă pe Jonah în discuție.

Aubrey, am o întrebare importantă pentru tine: mi se pare doar mie, sau Jonah este sută la sută un măgar?

Îmi apare un rânjet pe față în timp ce tastez răspunsul.

Nu doar ție.

Deschid torpedoul lui Thomas, unde ține mereu diferite gustări, și scot o Pop-Tart cu scorțișoară și zahăr brun. Nu-i preferata mea, dar stomacul îmi chiorăie și nu-mi dă pace.

Milly: Vreau să zic, niciunul dintre noi nu este încântat de treaba asta. Poate că eu nu aveam de gând să merg în Tabăra Geniilor, dar nu înseamnă că nu aveam alte chestii pe care aș fi preferat să le fac.

Înainte să pot răspunde, îmi apare un alt mesaj, de la Jonah, care postează în discuția de grup.

Ora la care pleacă feribotul nu e convenabilă pentru mine și oricum nu văd rostul pentru care să ajungem toți trei împreună.

Milly: Omg, de ce naiba e așa o zdreanță de om?

Jonah: Poftim?

Milly: ...

Milly: Scuze, am postat în altă parte, nu era pentru tine.

Tot Milly, în conversația noastră privată: *Căcat.*

Râd cu gura plină de Pop-Tart, iar Thomas mă privește nedumerit.

— Ce-i așa amuzant?, mă întreabă.

Înghit tarta cu scorțișoară înainte să îi răspund.

— Verișoara mea, Milly. Cred că o să-mi placă de ea.

— Asta-i bine. Măcar nu va fi o vară pe de-a întregul aiurea.

Thomas bate cu degetele pe volan în timp ce virează pe strada unde locuiesc. E îngustă și șerpuitoare, plină de grădini mai degrabă modeste și de vile în care trăiesc mai multe familii. A noastră s-a vrut a fi căminul din care să pornim mai departe, să ne extindem, după ce primul roman al tatălui meu a fost publicat în urmă cu aproape zece ani. Cartea nu a rupt topurile,

dar a primit recenzii suficient de bune încât să-i aducă un contract în avans pentru cea de-a doua. Pe care încă nu a scris-o, deși să fie autor e singura slujbă pe care a avut-o de când eram eu la grădiniță. Cândva, credeam că primește bani ca să citească romane, nu ca să le scrie, pentru că lectura era tot ce făcea de dimineață până seara.

S-a dovedit că nu era, de fapt, plătit deloc.

Thomas intră în parcarea noastră, dar nu oprește motorul.

— Nu vrei să intri în casă?, îl întreb.

— Păi… zice Thomas și bate mai departe cu degetele în volan. Cred că…

Îmi umezesc buzele, așteptând să continue. Au gust de scorțișoară și clor de la bazin.

— Crezi ce?, întreb, când el nu continuă.

Umerii i se încordează.

— Păi, mai bine nu astăzi. Am multe de făcut.

Nu am energia pentru a-l întreba ce chestii are de făcut. Mă aplec spre el să-l sărut, dar se retrage.

— Mai bine nu. Să nu iau și eu gripă.

Un pic rănită, mă gândesc că așa îmi trebuie dacă spun minciuni.

— Bine. Îmi scrii mai târziu?

— Sigur, zice Thomas.

Imediat ce am coborât din mașină și am închis portiera, o ia din loc. Simt o neliniște crescând în timp ce privesc în urma lui. Nu-i ca și cum de obicei așteaptă până ce mă vede intrată în casă, dar nici nu a părut vreodată atât de nerăbdător să plece pe cât a fost azi.

Când intru, casa este învăluită în tăcere. Când mama e pe aici, muzica este întotdeauna dată tare, în special acele piese grunge din anii nouăzeci pe care le asculta în liceu. Preț de o secundă plină de speranță mă gândesc că am întreaga casă la dispoziție, dar de abia am pus piciorul în sufragerie când aud vocea tatălui meu.

— Te-ai întors așa repede?

Mă răsucesc și-l văd tolănit pe fotoliul de piele, cel care este prea mare pentru sufrageria noastră înghesuită și aglomerată. Fotoliul lui de scriitor, pe care l-a cumpărat mama când i-a ieșit lui prima carte. Ar arăta mult mai bine în acele biblioteci sau librării care au cărți pe întregul perete, până în tavan. Lângă un birou din mahon, care să emane suflet, viață.

Pisica noastră, Eloise, i se întinde fericită în poală. Când nu răspund, mă întreabă:

— Cum a fost?

Sper că nu se așteaptă să răspund la întrebarea asta. Nu după bomba pe care a lansat-o seara trecută. Dar mă privește calm, ținând un deget în cartea pe care o citește, ca să marcheze pagina. Îi recunosc coperta, literele negre, pline, pe un fundal pastelat. *Scurtă tăcere sfărâmată,* de Adam Story. E romanul scris de el, despre un fost sportiv care atinge gloria literară, după care își dă seama că vrea să ducă o viață simplă, departe de ochii curioșilor – doar că fanii lui înfocați îl urmăresc peste tot.

Sunt convinsă că tata s-a așteptat ca romanul să se transforme într-unul autobiografic. Nu s-a întâmplat așa, dar el totuși îl recitește cel puțin o dată pe an.

Bine faci, îmi spun. *Altcineva oricum nu-l citește, în afară de tine.*

Nu o spun cu voce tare.

— Unde-i mama?

— Mama ta… ezită el, lăsând lumina care intră pe fereastră să-i contureze trăsăturile.

Părul negru îi este îmbrăcat în fire strălucitoare, ca un halo auriu pe care nu-l merită. Simt o greutate în piept când mă gândesc că l-am adorat mereu pe tata, fără să-mi pun întrebări. Cum am crezut fără ezitare că era un om genial, special, menit să facă lucruri mărețe. Am fost onorată că mi-a ales și mie un prenume care începe cu litera A. Eram cea de-a cincea A, îmi spuneam, iar într-o zi aveam să fiu exact ca ei. Misterioasă, elegantă, un pic tragică.

— Mama ta își ia puțin timp numai pentru ea.

— Puțin timp pentru ea? Ce vrei să zici… că se mută?

Imediat ce o spun, știu că nu poate fi adevărat. Mama nu ar pleca fără să-mi spună nimic.

Eloise se trezește brusc și sare pe podea, cu acea expresie iritată pe care o capătă ori de câte ori îi întrerupem somnul.

— Își petrece după-amiaza cu mătușa Jenny, spune tata. După asta, mai vedem.

Vorbele îi capătă un ton straniu, de resentiment.

— E greu pentru noi toți.

Mă uit la el și sângele îmi bubuie în urechi. Îmi imaginez că îi răspund fix așa cum mi-aș dori: cu un râs impertinent, ironic și plin de neîncredere. Mi-aș croi drum spre el, râzând, i-aș smulge cartea din mâini și l-aș pocni

cu ea în cap. Apoi i-aș spune și adevărul. *Nu mai există un noi toți. Tu ai distrus asta. E doar vina ta.*

Dar nu spun și nici nu fac nimic din toate astea. La fel cum n-am împins-o nici pe antrenoarea Matson în bazin. Doar dau din cap, ca și cum el ar fi spus ceva ce are sens. Apoi mă târăsc în sus pe scări până ce ajung la ușa camerei mele și îmi sprijin fruntea de lemnul rece și alb.

Știți ce ați făcut.

Scrisoarea bunicii mele din urmă cu mulți ani spunea asta, dar tata mereu insistase că mama lui greșea.

— Nu am de unde să știu, pentru că nu s-a întâmplat nimic, spunea el. Nu e nimic ce eu sau frații mei am fi putut face ca să justifice comportamentul ei.

Și l-am crezut, fără ezitare. Am crezut că este nevinovat, că este nedreptățit, că bunica mea trebuie să fie o persoană rece, capricioasă, poate chiar nebună.

Dar ieri am aflat cât de ușor poate să mintă tata.

Iar acum nu mai știu ce să cred.

Capitolul trei

Jonah

O să întârzii, e clar.

Sunt prins în mașina asta de aproape trei ore, de-a lungul celor șaptezeci de kilometri, în plin trafic, de la Providence până la Hyannis. Cea mai lungă și costisitoare cursă cu un Uber din viața mea.

— Un weekend obișnuit de sfârșit de iunie, spune șoferul, Frederico, în timp ce înaintăm cu viteza melcului prin traficul de sâmbătă dimineața din Cape Cod.

Frânează când la semafor se face galben.

— N-ai ce face, este?

Îmi scrâșnesc dinții.

— Pentru început, puteai trece de semaforul ăla.

Frederico clatină dintr-o mână.

— Nu merită. Polițiștii sunt peste tot zilele astea.

Google Maps îmi spune că mai este cam un kilometru până la feribotul care o să mă ducă pe insula Gull Cove. Dar chiar și după ce trecem de semafor, cârdul de mașini din fața noastră de abia se mișcă.

— Ar trebui să fiu pe vapor în zece minute, spun și mă aplec în față, atingând cu genunchii scaunul șoferului. O să ajungem?

— Păăăăi, începe el. Nu sunt convins pe de-a întregul că *nu* o să ajungem.

Scot un oftat de exasperare și încep să îndes hârtii la loc în plicul pe care-l am cu mine. E plin de poze și articole printate despre Gull Cove și Mildred Story – mai mult despre insulă decât despre Mildred, care practic e un mister. Singurul eveniment la care apare e balul anual care se ține vara, în complexul ei turistic. Am o poză a ei apărută în Gull Cove Gazette, de anul trecut. Poartă o pălărie imensă, teatrală, și mănuși, de parcă ar fi regina Angliei. Donald Camden, avocatul ei, cel care a trimis faimoasa scrisoare cu *Știți voi ce ați făcut*, stă lângă ea. Pare genul de snob plin de fițe căruia îi place meseria pe care o are.

Mildred este în prezent celebră pentru ajutorul dat artiștilor. Aparent, are o colecție impresionantă de tablouri și sculpturi, și a cheltuit o avere pentru

a ajuta artiștii locali. Probabil că femeia asta reprezintă singurul motiv pentru care mai există o comunitate de artiști pe adunătura aia de pietre supraevaluate căreia ei îi zic insulă. Măcar atât se poate spune în apărarea lui Mildred.

În plic mai sunt și niște informații legate de Aubrey, Milly și părinții lor. Niște recenzii vechi ale cărții scrise de Adam Story, articole despre competițiile sportive la care a participat Aubrey, o știre amplă despre cum Toshi Takahashi a ajuns partener executiv într-una dintre cele mai importante firme de avocatură din New York. Am scotocit până am dat și de un articol despre nunta lui cu Allison Story, din urmă cu aproape douăzeci de ani. N-am găsit nimic despre divorțul lor, în schimb.

Poate că e ciudat să adun atâtea informații, dar efectiv nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Și când nu cunosc un subiect, îl studiez, ca să aflu ce am nevoie.

Îndes plicul în geanta mea de voiaj și trag fermoarul. Este una dintre acelea supradimensionate, menite să conțină tot ce ai nevoie pe parcursul a două săptămâni petrecute în tabără.

Mie trebuie să-mi ajungă două luni. Dar nu am nevoie de multe lucruri.

— Nu știi nicio scurtătură?, îl întreb pe Frederico.

Mi-au mai rămas opt minute.

— Astea sunt scurtăturile, zice Frederico, privindu-mă în oglinda retrovizoare. Cât de rapid ești?

— Ce?

— Poți alerga un kilometru în cinci minute?

— Rahat, zic, când îmi dau seama ce are în minte. Nu vorbești serios.

— Nu prea ne mișcăm, puștiule. Dacă aș fi în locul tău, aș lua-o acum la fugă.

Disperarea îmi face vocea să sune ca un mârâit.

— Am o geantă după mine!

Frederico ridică din umeri.

— Dar ești în formă, nu? Ori asta, ori pierzi feribotul. Când pleacă următorul?

— Peste două ore jumate.

Mă uit la ceasul lui de pe bord – mai sunt șapte minute – și mă hotărăsc.

— La naiba. Mă duc.

Un kilometru nu-i așa lung, nu? Cât de rău poate fi? Mai bine decât să fii prins pe doc vreme de trei ore. Frederico pune frână ca să pot coborî, iar eu

îmi trec bretelele genții pe după umeri, ca și cum ar fi un rucsac.
Îmi face un semn pe geam.
— GPS-ul spune că e pe partea dreaptă. Mergi drept în față. Baftă.
Nu îi răspund, doar mă îndrept spre iarba care mărginește trotuarul și încep să alerg. Vreo treizeci de secunde, totul e bine, apoi o ia razna: geanta mă lovește cu putere în spate, simt pietrele prin tălpile subțiri ale tenișilor ieftini, plămânii încep să-mi ardă. Frederico greșea – nu sunt în formă. Pare că aș fi, deoarece ridic lăzi în fiecare zi, dar nu am mai alergat de mult pe distanțe mari. Capacitatea mea pulmonară e la pământ și devine tot mai deranjantă cu fiecare secundă care trece.
Dar continui să alerg, lungind pașii, pentru că nu am senzația că aș ajunge undeva în ritmul ăsta. Gâtul îmi este uscat și mă ustură, plămânii par că stau să explodeze. Trec de un motel ieftin, un restaurant cu specific pescăresc, un traseu de minigolf. Aerul e fierbinte și dens, iar transpirația mi-a umezit deja părul și mi-a îmbibat tricoul.
A fost o mare greșeală. Uriașă. Cum o să le explic părinților mei de ce am leșinat pe marginea drumului, în apropiere de Cape Cod?
Cumva, continui să alerg, geanta lovindu-mi dureros spatele la fiecare pas. Transpirația îmi intră în ochi și de abia mai văd, dar observ totuși o clădire albă, cu o alee din pietriș în față și un panou pe care scrie Paza de Coastă.
Nu știu cât timp a trecut, dar am ajuns.
Mă îndrept spre ghereta unde se vând bilete pentru feribot. Femeia din spatele geamului, o blondă cu machiaj strident și breton, mă privește amuzată.
— Nu mai gâfâi așa, frumosule. Ești prea tânăr pentru mine.
— Un bilet, spun eu, scotocind în buzunar după portofel. Pentru cel de la… unu… și douăzeci.
Clatină din cap, și simt că totul se prăbușește. Apoi spune:
— Îți place să joci la risc, așa e? Aproape că l-ai ratat. Biletul face optsprezece dolari.
Nu mai am suflare să-i și mulțumesc. Plătesc, apuc biletul și alerg spre destinație. Merg până la marginea pontonului, și mă gândesc că sunt ceva șanse să mă prăbușesc în apă înainte să apuc să mă îmbarc. În jurul meu nu mai e nimeni care să se urce pe vapor, doar câteva persoane care fac cu mâna. Un tip a legat deja lanțul de pe doc. Ridic biletul spre el.
Nu fi un nenorocit și lasă-mă să mă urc, mă gândesc.

Îmi ia biletul și desface încă o dată lanțul.

— Ai ajuns chiar la timp. Călătorie plăcută, fiule.

Nu-i un nenorocit, slavă Domnului.

Mă împleticesc spre marginea docului și pășesc pe feribot, aproape gemând de plăcere când mă întâmpină răcoarea aerului condiționat. Mă trântesc pe un scaun confortabil, albastru aprins. Scotocesc în geantă după sticla cu apă, îi deșurubez capacul, apoi o dau gata din trei înghițituri. Picăturile care mai rămân mi le torn în cap.

Notă pentru sinele meu: va trebui să reiau alergatul vara asta, pentru că a fost penibil ce s-a întâmplat.

Colegii mei de voiaj mă ignoră cu toții. Par pregătiți pentru vacanță, cu șepci de baseball, șlapi și tricouri cu ceea ce am aflat că este logo-ul insulei Gull Cove: un cerc cu silueta unui pescăruș în interior și cu literele GCI inscripționate deasupra[4].

Rămân liniștit până ce respirația își reia ritmul normal, apoi scot o broșură turistică din geantă și mă uit pe secțiunea Transport din mijlocul ei. Cursa cu feribotul durează două ore și douăzeci de minute, și trecem pe lângă Martha’s Vineyard și Nantucket. Gull Cove este o insulă mai mică decât cele două – ceea ce spune destule, pentru că Nantucket nu e mai lungă de vreo doisprezece kilometri. Broșura o numește *izolată și sălbatică.*

În traducere liberă, are mai puține hoteluri și plaje mai proaste.

Las deoparte broșura și inspectez mulțimea. Pare că fiecare își lasă bagajul pe unde apucă, așa că îndes și eu geanta sub scaun și mă ridic. Aș putea să analizez un pic locul, dacă tot n-am altceva de făcut. Mă îndrept spre o scară de lângă bar, iar stomacul începe să-mi protesteze. Nu am mâncat nimic de la micul dejun, care a fost cu cinci ore în urmă.

Partea de la etaj arată identic cu aia de jos, cu o scăriță și aici, care duce pe punte. Acolo nu există acoperiș, iar oamenii se țin bine de balustrada sub care se întinde oceanul. Pare că o să plouă în curând, iar aerul este încărcat de mirosul sărat al apei. Pescărușii se agită zgomotoși în jurul feribotului, apa lovește puternic în vapor, și pentru prima dată luna asta nu mi se mai pare cea mai proastă idee să fiu aici.

Mi-e mai degrabă sete decât foame, așa că decid să cobor și să merg la barul pe lângă care am trecut mai devreme. Sunt preocupat, îmi caut portofelul ca să văd câți bani am, și aproape mă lovesc de cineva care urcă pe scări.

— Ai grijă! îmi strigă o voce de fată.

— Scuze, mormăi.

Apoi ridic privirea și rămân uimit.

— Vreau să zic… bună.

Prima impresie e că fata respectivă este al naibii de frumoasă. Părul brunet, ochi căprui închis, buze pline strânse într-un zâmbet ironic care ar trebui să fie deranjant, dar nu este. Poartă o rochie roșie de plajă și sandale, iar ochelarii de soare îi țin părul dat pe spate. La mână are un ceas mare, bărbătesc și… oh, la naiba.

Oh, rahat. Știu exact cine este fata.

— Ai vrut să-mi spui *bună*? Ești sigur?

Nu-mi dau seama dacă încearcă ușor să flirteze.

Mă dau un pas în spate, uitând că sunt pe o scară, și aproape că mă prăbușesc în gol. Apuc balustrada și folosesc secundele alea ca să-mi pun ordine în gânduri. Speram să evit persoana în cauză cel puțin până ajungem pe insulă. Dar acum, că am dat la propriu peste ea, bănuiesc că nu mai există cale de întoarcere.

— Sunt sigur, zic. Bună, Milly.

Clipește, surprinsă.

În spatele nostru, cineva își drege vocea.

— Mă scuzați, încerc să trec.

Mă întorc și văd un tip în vârstă, cu pantaloni scurți în carouri și o șapcă de baseball, cu Red Sox. Ține piciorul pe prima treaptă.

— Coborâm, îi spun, și o iau în sens invers, ca să-i permit să treacă.

Milly mă urmează.

— Ascultă, te cunosc cumva?

La naiba, nu-mi vine acum să cred că m-am uitat la ea ca la o tipă mișto oarecare. Dar nu părea nici ea deranjată că o priveam în felul ăla. Straniu.

— Mda. Mă rog, într-un fel. Sunt Jonah.

Îi întind mâna. Face ochii mari, dar nu o întinde și ea pe a ei.

— Jonah Story, spun.

— Jonah Story, repetă ea.

— Verișorul tău, o lămuresc.

Milly se holbează la mine câteva secunde. Apoi îmi apucă mâna, delicat, abia atingându-mă.

— Chiar ești Jonah?

— Da.

— Pe bune?

Las enervarea să mi se strecoare în voce. E nota mea personală, la urma urmei.
— Ai probleme cu auzul? Am răspuns afirmativ de mai multe ori.
Privirea i se îngustează.
— Ah, *iată-te* în sfârșit. Am fost un pic confuză în legătură cu… fața asta de model pe care o afișezi. Trebuie să recunosc, e ceva neașteptat. Credeam că arăți așa cum vorbești.
N-o să mușc momeala și s-o întreb ce vrea să spună, dar ea continuă oricum:
— Ca un gnom care suferă de constipație.
O bilă albă pentru creativitate merge la ea, recunosc.
— Mă bucur și eu să te întâlnesc.
Își încrețește nasul și mă analizează din cap până în picioare.
— De ce ești așa transpirat?
Rezist impulsului de a-mi adulmeca subțioara, să văd dacă miros. După expresia de pe fața ei, cred că răspunsul este afirmativ.
— Nu văd de ce ar fi treaba ta, zic.
— De ce ești aici, până la urmă? Parcă nu vedeai rostul în a sosi toți trei împreună pe insulă?
Îmi încrucișez brațele pe piept și îmi doresc să-mi fi văzut de drum. Conversația cu ea mă epuizează. Nu știu cât voi mai putea ține pasul.
— A apărut o schimbare în programul meu.
— Haide, atunci, zice Milly. S-o întâlnești și pe Aubrey, dacă tot ești aici.
Nu am dispoziția necesară să întâlnesc și mai mulți oameni, și probabil se vede pe fața mea, deoarece Milly își dă ochii peste cap.
— Crede-mă, nici ei nu-i va face mai multă plăcere decât ție.
— Nu cred că…
— Aici erai! se aude o altă voce. Credeam că te-am pierdut.
O fată de vârsta mea, care poartă pantaloni scurți de sport și un hanorac cu mânecă scurtă, albastru. Părul blond îi este strâns într-o coadă de cal, pe ceafă.
Are pistrui peste tot. Am văzut fața asta în articolele printate din plicul meu, dar de obicei poartă o cască de înot. Zâmbetul lui Aubrey, adresat inițial lui Milly, se lărgește când mă observă și pe mine.
— Oh, mă scuzați. Nu am vrut să vă întrerup.
— Nu ne întrerupi, zice Milly, repede.

Face un gest spre mine, de parcă ar fi prezentatoarea unui show ce oferă un premiu pe care nu și-l dorește nimeni.

— Ghici ce? Asta e Jonah.

Aubrey ne privește pe amândoi cu neîncredere.

— Pe bune?

Milly ridică din umeri.

— Aparent, da.

Aubrey se uită în continuare când la unul, când la celălalt. Chiar și când nu zâmbește, fața ei pare prietenoasă. Și sinceră. Pare genul care nu poate minți niciodată.

— Vă bateți cumva joc de mine?

E timpul să spun și eu ceva.

— Îmi cer scuze că nu-mi afișez moaca peste tot pe social media, ca un vierme fără minte, cerșetor de atenție.

— Ah, încuviințează Aubrey. Bun, deci tu ești Jonah. Salut.

O privește pe Milly, care se uită spre ocean, ca și cum ar cântări varianta dacă să mă arunce peste bord.

— Nu prea arăți ca un Story.

— Semăn cu mama, îi spun.

Aubrey oftează și își dă la o parte o șuviță de păr care îi intrase în ochi.

— Și eu, spune. Haideți să mergem jos. Poate apucăm să ne cunoaștem un pic pe durata călătoriei.

•

O jumătate de oră mai târziu, lui Milly i-a ajuns. Nu o cunosc prea bine încât să fiu sigur, dar pariez că i-am făcut o impresie extrem de proastă și deja nu mă poate suferi.

Misiune îndeplinită, bănuiesc.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, spune, apoi se ridică să iasă din separeul nostru de la primul etaj. Aubrey, vrei ceva? Sau vrei să vii cu mine?

Mă aștept s-o ia și Aubrey din loc, dar e un pic distrasă. Se uită la telefon, preocupată, de parcă ar aștepta un semn de la cineva. Pare mereu dezamăgită că semnul nu apare.

— Nu, mulțumesc, murmură ea.

Milly pornește spre scări, iar liniștea ne învăluie în timp ce Aubrey își face de lucru cu telefonul.

Bâzâie și al meu în buzunar, și îl scot pentru a citi un mesaj de la cineva al cărui nume l-am trecut în agendă cu inițiale. JT.

Cum merge?

Fiecare mușchi mi se încordează când răspund.

Bine.

Asta e tot ce-mi poți zice?

Aș putea spune să te duci la dracu', mă gândesc.

Dar răspund doar:

Dap. Tre' să fug.

Ignor sunetul următorului mesaj primit și bag telefonul la loc în buzunar. Aubrey își strânge părul mai bine la spate.

— Îmi pare rău că ai ratat Tabăra Geniilor, spune.

— Ce?

Își dă capul pe spate.

— Așa îi spunem eu și Milly acelei tabere de științe unde voiai tu să mergi. Poate vei mai avea cândva vreo șansă? Sau e prea târziu?

— Prea târziu, răspund. Scopul ei era să obțin puncte în plus ca să mă înscriu la facultate.

Fără Milly de față, nu pot pune prea multă ironie în vorbele mele. Să fii sarcastic cu Aubrey e ca și cum ai lovi un pui de cățel.

— Păcat. Să fiu sinceră, nu eram convinsă că vei veni. Păreai foarte hotărât să n-o faci.

— S-a dovedit că n-am avut altă opțiune.

— Cred că niciunul dintre noi n-a avut, spune ea.

Își pune picior peste picior și privește la cerul care se întunecă. Mai sunt treizeci de kilometri de la Hyannis până la insula Gull Cove, și pare că vom ajunge acolo pe furtună.

— Cum e tatăl tău? Unchiul Anders.

Îi spune numele de parcă s-ar referi la un personaj dintr-un film.

— Cred că ultima dată când v-am văzut aveam cinci ani. Nu mi-l amintesc deloc.

— Este… intens.

Ochii ei albaștri se tulbură o clipă.

— Tata vorbește cel mai puțin despre tatăl tău, dintre toți frații lui. Pare că are mai multe în comun cu mătușa Allison, și simte afecțiune pentru unchiul Archer, ca fiind cel mai mic. Dar legat de tatăl tău… de abia îl pomenește. Nu am idee de ce.

Îmi alung nodul din gât și îmi umezesc buzele. Sunt pe teren mișcător și nu știu cât ar trebui să dezvălui.

— Tata… a fost mereu ciudatul grupului, știi? Sau, cel puțin, așa s-a simțit întotdeauna.

— Sunteți apropiați?

Eu și nemernicul ăla? Nici gând.

Ridic din umeri, păstrând adevărul pentru mine.

— Cât de cât. Știi cum este cu părinții.

— Chiar da. Mai ales în ultima vreme.

Începe ploaia.

— Crezi că ne va aștepta pe doc?, întreabă ea.

— Milly?, întreb. De ce, crezi că a găsit companie mai plăcută și n-o mai vedem până ajungem?

— Nu, zice Aubrey și râde. Bunica.

Râsul ei mă ia pe neașteptate. Eu și Aubrey devenim familiari unul cu celălalt și asta nu e bine deloc. Cum spune orice participant la un reality show – *nu sunt aici ca să-mi fac prieteni.*

— Mda, ce să zic, pufnesc eu. Nici măcar nu s-a mai obosit să ne trimită o a doua scrisoare.

Fața lui Aubrey se întunecă.

— Nici ție nu ți-a mai răspuns? I-am trimis șase scrisori după ce am primit-o pe a ei și n-am mai auzit un cuvânt după asta.

— Eu i-am scris de zero ori și am primit același rezultat.

— E atât de rece, spune Aubrey și tremură ușor, dar sunt convins că nu vorbește despre temperatură. Chiar nu pricep. E destul de rău că prima dată când a luat legătura cu noi ne-a oferit un job, ca și cum am fi viitori angajați, nu parte din familie. Dar apoi nici măcar nu s-a mai obosit să păstreze legătura, deși știa că venim? Care e scopul, dacă nu-i deloc interesată să ne cunoască?

— Forță ieftină de muncă.

O spun ca pe o glumă, dar Aubrey pare că stă aproape să plângă. Caut o scuză ca să mă retrag, când observ o fluturare de material roșu pe scări – Milly se întoarce.

Ar trebui să am și mai multe motive să mă retrag, dar, nu știu de ce, rămân pe loc.

— Poftim, verii mei.

Milly aduce patru pahare de plastic: unul este plin cu lichid transparent, în care plutește o lămâie, iar celelalte trei conțin doar gheață. Se așază lângă Aubrey și începe să prepare băuturile, turnând cantități egale în cele trei pahare cu gheață, din cel plin. Îmi întinde unul mie, unul lui Aubrey.

— Să ciocnim pentru… nici nu știu. Pentru că o întâlnim în sfârșit pe misterioasa Mildred, cred.

Ciocnim, iar Aubrey ia o înghițitură serioasă din paharul ei.

— Vai, spune ea și scuipă. Milly, ce naiba e asta?

Milly, netulburată, îi întinde un șervețel. Scoate lămâia și ne stoarce câte puțin în pahare.

— Scuze, uitasem să pun lămâie. Gin și apă tonică.

— Serios?, întreabă Aubrey și pune paharul pe masă. Mersi, dar eu nu beau… Cum ai reușit să faci rost de alcool?

— Am metodele mele. Așadar, acum că am terminat cu chestiile superficiale, să ne întoarcem la ce contează. Ce parte secretă a vieților noastre nu împărtășim unii altora?

Mi se usucă gâtul.

— Ce?

Milly ridică din umeri.

— Întreaga familie e construită pe un munte de secrete, nu-i așa? E moștenirea familiei Story, ceea ce ne face speciali. Cu siguranță aveți și voi secrete demne de împărtășit. Haide, să auzim.

Întinde paharul spre mine. Mă uit la Aubrey, care a devenit tot mai palidă pe sub pistrui. Simt cum mi se contorsionează un mușchi al maxilarului.

— Eu nu am secrete, spun.

— Nici eu, zice Aubrey, imediat.

Își ține mâinile strânse în poală, și pare că se pregătește fie să vomite, fie să izbucnească în plâns. Aveam dreptate: chiar nu se pricepe să mintă.

E mai nepricepută la asta chiar și decât mine.

Dar Milly nu e interesată să o încolțească pe Aubrey. Se întoarce spre mine și se apleacă, iar ceasul îi alunecă de-a lungul brațului când își pune mâna sub bărbie.

— Toată lumea are secrete, zice și ia o înghițitură de gin. Indiscutabil. Singura întrebare e dacă le păstrezi pe ale tale sau pe ale altcuiva.

Mi se adună transpirație pe frunte și rezist tentației de o șterge cu mâna. Beau jumătate din ce am în pahar. Nu-mi place ginul, dar zicala *Profită de*

orice port pe vreme le furtună e cum nu se poate mai potrivită acum. Abordez o mină pe jumătate plictisită, pe jumătate iritată.

— Nu ar putea fi ambele?

Milly mă fixează cu privirea, în timp ce ploaia lovește violent în geamul feribotului.

— Când vine vorba despre tine, Jonah? Bănuiesc că da, ar putea fi.

Capitolul patru

Milly

— Nu pare cine știe ce, nu?, întreabă Jonah.

Mă uit la el, peste capul lui Aubrey. Ploaia s-a oprit, și acum suntem pe punte, uitându-ne cum se apropie feribotul de insulă. Jonah și-a sprijinit coatele de balustradă și se apleacă, iar vântul i se joacă în părul ce are o culoare undeva între brunetul meu și blondul verișoarei mele. Bărbia ascuțită pe care i-o țineam minte s-a transformat într-un maxilar puternic, iar aparatul dentar i-a făcut un munte de bine.

Mă rog, nu că ar zâmbi prea mult.

— Eu cred că e foarte drăguț locul! strigă Aubrey, ca să o auzim peste zgomotul motoarelor.

Feribotul se înclină într-o parte și trimite un val de spumă albă în aer. Mă țin de balustradă cu o mână, iar cu cealaltă fac un tic care o irită teribil pe mama – îmi mușc încheietura degetului arătător. Pielea mea umedă are gust de sare, la fel ca aerul de aici.

— Și eu, spun.

Cuvintele îmi ies automat, din dorința de a nu fi de acord cu Jonah, dar el are dreptate, în principiu. Chiar și de la depărtare, insula nu pare să aibă nimic remarcabil. Este înconjurată de plaje de un galben pal, coborând într-un ocean a cărui culoare gri seamănă cu cea a norilor deși care ne împresoară. Case albe se văd printre copaci scunzi, iar singura pată mai aprinsă de culoare este farul albastru.

— Este atât de mică, spune Aubrey. Sper că n-o să ne pricopsim cu vreo claustrofobie pe aici.

Îmi scot încheietura degetului din gură și îmi cobor brațul, simțind greutatea ceasului care îmi alunecă pe mână. Acest Patek Philippe al bunicului meu este singura amintire pe care mama o mai are de la bunica, înainte ca ea să rupă legăturile cu familia. Oricât a tot încercat mama să-l repare, ceasul refuză să dea ora exactă. Arată mereu ora trei, așa că de două ori pe zi chiar o nimerește. Cam ca acum.

— Poate că Mildred ne va munci așa tare fundurile, încât nici nu vom avea vreme pentru fițe din astea, spun.

Aubrey mă privește curioasă.
— Tu îi spui Mildred?
— Mda. Tu cum îi zici?
— Buni. Tata mereu se referea așa la ea, deci bănuiesc că m-am molipsit şi eu.
Se întoarce spre Jonah.
— Tu cum îi spui?
— În niciun fel, zice el sec.
Rămânem în tăcere câteva minute, până ce feribotul ajunge la țărm. Casele albe sunt acum mai mari, iar fâșia galbenă de nisip, mai bine definită. În jurul farului se agită oameni. Lângă țărm sunt bărci, mult mai mici decât a noastră.
— Bine ați venit pe insula Gull Cove! ne anunță căpitanul, iar zgomotul motorului încetează brusc.
— E plin de lume, spune Aubrey, agitată, privind atentă mulțimea de pe doc.
— Capcană de prins turiștii, zice Jonah, desprinzându-se de balustradă. Ați văzut cât costă o cameră la Complexul Turistic Gull Cove? Oamenii ăștia nu sunt în toate mințile.
Clatină din cap.
— Plajele sunt mult mai frumoase pe Martha's Vineyard sau Nantucket, dar cumva insula asta a știut să exploateze faptul că e cea mai mică și mai puțin spectaculoasă. Pentru că nu este o destinație turistică tocmai convențională, chipurile.
Când ajungem aproape de coborâre, Jonah scoate o geantă voluminoasă de voiaj de sub un scaun.
— Unde e bagajul vostru?, ne întreabă pe mine și pe Aubrey.
— L-am lăsat la cală când ne-am îmbarcat, spun eu, trăgând cu ochiul la geanta lui de voiaj. Asta e tot ce ai luat cu tine?
Își aruncă neglijent geanta pe un umăr.
— Nu-mi trebuie prea multe.
Ne alăturăm și noi șuvoiului de oameni care coboară de pe feribot. Pare o procesiune de vacanță în toată regula – deși e înnorat, toată lumea poartă pantaloni scurți, ochelari de soare și șepci. Rochia mea roșie pare complet din alt film, deși am ales s-o port cu un motiv bine întemeiat. A fost a mamei mele, în liceu, unul dintre puținele lucruri pe care le-a păstrat și pe care le pot purta și eu azi. Am simțit că, îmbrăcând-o, va fi un reproș la

adresa bunicii mele, fiindcă ne-a adus până aici înainte de-a se împăca mai degrabă cu părinții noștri.

Ei încă există, Mildred, fie că o recunoști, fie că nu.

Poteca pe care trebuie să ne strecurăm la coborârea de pe feribot este pavată cu piatră cubică, iar de o parte și de alta a ei sunt clădiri albe și gri. Imediat ce ieșim în șosea, trag cu putere aer în piept, apoi tresar când simt aroma de caprifoi amestecată cu aerul sărat. E parfumul specific al mamei mele, nota ei personală, dar nu l-am mirosit niciodată dintr-o altă sursă, undeva în aer liber.

Un rând de cărucioare cu bagaje ne așteaptă pe o parte a drumului. Aubrey și cu mine găsim numărul 243, așa cum am primit instrucțiunile la îmbarcare, și ridicăm clapeta pentru a ne recupera bagajele.

— Iată-le, spune Aubrey, ușurată, în timp ce ridică o valiză și un rucsac.

Le iau și eu pe ale mele. În spatele meu, Jonah pufnește disprețuitor când vede două geamantane imense pe roți, un troler mai mic și o geantă de laptop, în care am îndesat atâtea, că stă gata să pocnească.

— N-au cum să fie toate ale tale, zice. Ți-ai adus tot șifonierul?

Nici pe departe, dar nu e treaba lui, oricum. La fel cum n-are de ce să știe că trolerul mic e plin doar cu pantofi.

— O să petrecem aici două luni întregi, spun.

Jonah privește cu neîncredere valizele mele. Sunt niște Tumi, cu învelișul de aluminiu de culoarea perlei, și dacă nu ai ști că mama le-a cumpărat la mâna a doua pe ebay, ai putea spune că arată un pic ostentativ, prea elegante. Mai ales în mulțimea asta de oameni care poartă pantaloni scurți și tricouri. Cei care vin pe insulă au mulți bani, dar nu fac eforturi să o arate. Face parte din farmecul locului.

— Se vede treaba că mătușii Allison îi merge destul de bine, spune Jonah.

— Oh, termină, îmi sare mie țandăra. Tu mergeai la o tabără de fițe întreaga vară, așa că nu mă judeca pe mine că mi-am adus niște haine în plus.

— Cu excepția faptului că nu mi-aș fi permis tabăra aia într-o mie de ani, dacă e să spunem drept, zice el.

Ceva asemănător cu furia îi schimbă pentru o clipă expresia feței, înainte să se controleze și să abordeze mâna lui obișnuită – jumătate plictiseală, jumătate dispreț.

— Și acum trebuie să fiu aici, în schimb.

Mă opresc înainte să scap de pe buze cuvintele *mare noroc*, din obișnuința de a fi sarcastică. Nu prea cunosc situațiile financiare ale verișorilor mei. Știu că mama lui Aubrey este asistentă medicală și că tatăl ei și-a petrecut ultimii zece ani încercând să scrie încă o carte, așa că bănuiesc că au bani cât să se descurce, nu să se scalde în ei. Situația părinților lui Jonah, în schimb, este mai neclară. Unchiul Anders e consultant financiar, chipurile, dar mai degrabă genul care lucrează doar pentru el, nu în interesul companiei care îl angajează. În urmă cu câteva săptămâni, pe când încercam să culeg informații pe internet despre familia lui Jonah, am dat peste un scurt articol din Providence Journal despre unchiul Anders, în care un fost client nemulțumit îl numea „un fel de Bernie Madof[5] din Rhode Island".

Nu știam cine e, așa că l-am căutat pe individ. Tot consultant financiar, ca și unchiul Anders, care a mers la închisoare după ce a păcălit mii de investitori. Am simțit ceva entuziasm pe moment – familia noastră a fost mereu ciudată, dar nu plină de *infractori*. Însă, pe măsură ce am citit articolul, mi-am dat seama că unchiul nu fusese acuzat de nimic, pentru că nu se putuse dovedi decât faptul că a dat sfaturi proaste. Nu era cine știe ce știre, nu ajunsese în ziarele din New York, așa că mama nici nu era la curent cu întâmplarea. Când i-am povestit, nu a părut șocată.

— Nicio persoană în toate mințile nu i-ar cere lui Anders să se ocupe de banii săi, zisese ea.

— De ce?, întrebasem. Credeam că este un tip genial.

— Chiar este. Dar grija lui Anders a fost mereu față de o singură persoană de pe lume – însuși Anders și atât.

— Păi, și mătușa Victoria? Sau Jonah?, întrebasem.

Mama își strânsese buzele.

— Eu vorbeam despre afaceri, nu despre familie.

Din expresia pe care o avea, sigur nu părea prea impresionată nici de grija unchiului față de propria familie. Și poate că totul se leagă de amărăciunea de pe fața lui Jonah, din prezent.

Aubrey privește mulțimea care ne înconjoară.

— Nici urmă de Buni, zice ea tristă, ca și cum chiar ar fi crezut că Mildred ar putea veni aici să ne aștepte. Să luăm un taxi?

— Ar fi bine, spun. Dar nu văd niciunul.

Îmi dau jos ochelarii de soare de pe cap și mi-i pun la ochi. Soarele arde cu putere.

— Allison.

E nevoie ca numele să fie repetat de câteva ori și ca Jonah să se încrunte, pentru ca eu să întorc privirea în direcția vocii.

Un bărbat în vârstă, slab, cu părul alb, a ajuns lângă mine, iar ochii lui căprui, apoși, îmi cercetează trăsăturile.

— Allison, repetă el. Te-ai întors. De ce te-ai întors?

— Eu…

Mă uit la bărbat, apoi la verișorii mei, fără să-mi găsesc cuvintele. Oamenii mi-au tot spus că semăn surprinzător de mult cu mama, dar niciodată nu am fost chiar confundată cu ea. O fi din pricina rochiei? A ochelarilor de soare? Sau omul acesta e pur și simplu senil?

— Mildred știe?, mă întreabă el și începe să pară agitat. Nu-i va plăcea treaba asta, Allison. Nu-i va plăcea câtuși de puțin.

Ceafa mă furnică din pricina anxietății.

— Nu sunt Allison, spun și îmi scot ochelarii.

Bărbatul pare că se sperie și face un pas în spate, împiedicându-se de o piatră din pavaj. Aproape că se prăbușește, dar Aubrey se repede spre el și-l apucă de braț.

— Sunteți bine?, îl întreabă, dar bătrânul nu-i răspunde – se uită la mine de parcă a văzut o fantomă. Păreți să o cunoașteți pe bunica noastră. Mildred Story? Ea este Milly, fiica lui Allison, iar eu sunt Aubrey. Adam Story este tatăl meu. Iar el este Jonah…

— Adam, spune bătrânul, cu glasul stins. Adam e și el aici?

— Ah, nu, zice Aubrey și zâmbește. Doar eu. Fiica lui.

Bărbatul pare dintr-odată pierdut, scotocind cu o mână în buzunarul jachetei subțiri, de parcă și-ar fi dat seama că a uitat să ia cu el ceva important.

— Adam avea talentul necesar pentru a ajunge departe, nu-i așa? Dar l-a irosit. Prostuț băiat. Putea schimba totul cu o singură vorbă.

— Ce ar fi putut schimba?, zice Aubrey.

— Bunicule!

O voce preocupată plutește spre noi, și mă întorc să descopăr o fată cam de vârsta noastră, apropiindu-se. E scundă, cu mușchi puternici, cu pielea maronie și un nor de păr brunet. Încheieturile îi sunt pline de brățări împletite, din piele, până aproape de cot.

— Te-am rugat să aștepți în față la Sweetfern! A fost aproape imposibil să parchez, din cauza turiștilor ăstora nenorociți…

Se oprește când ne observă valizele, iar pe Aubrey încă sprijinindu-l pe bunic.

— Voiam să spun, noii sosiți. Se simte bine?, întreabă ea, tot mai panicată.

Bărbatul clipește de câteva ori, ca și cum ar vrea să-și limpezească vederea.

— Sunt bine, Hazel. Sunt bine. Doar puțin obosit, asta-i tot.

Hazel își apucă bunicul de braț, iar Aubrey face un pas în spate.

— Cred că l-am speriat noi, spune ea, sub formă de scuză, deși a fost mai degrabă invers – noi am fost luați pe nepusă masă de intervenția lui. Pare că o cunoaște pe bunica noastră.

— Serios? Cine e bunica voastră?, întreabă Hazel.

— Păi, Mildred Story?

Aubrey o spune ca și cum nu ar fi convinsă că numele va produce o impresie, dar ochii fetei se lărgesc imediat. Fata i se iluminează de un zâmbet.

— Nu se poate! Sunteți din familia Story? Ce faceți pe aici?

— O să lucrăm la complexul turistic deținut de bunica, toată vara, o lămurește Aubrey.

Hazel ne privește cu un interes avid.

— Wow. Sunteți pentru prima dată pe insulă?

Eu și Aubrey încuviințăm din cap, iar ea strânge brațul bunicului.

— Bunicule, cum ai putut să nu-mi spui că nepoții din familia Story își vor petrece vara aici? Sigur ai știut, nu?

— Nu, spune bătrânul, căutând iarăși ceva în buzunar.

— Poate că ai uitat.

Se întoarce spre noi și zice cu o voce joasă:

— Bunicul are demență, într-un stadiu incipient. Uneori se simte bine, dar alteori mintea îi devine confuză. E prieten bun cu doamna Story și a fost medicul ei de familie, așa că i-a cunoscut bine și pe părinții voștri. Eu sunt Hazel Baxter-Clement, apropo. Bunicul meu este doctorul Fred Baxter.

Recunosc numele imediat.

— Bineînțeles! Mama spunea că este singurul doctor în viață care mai face vizite la domiciliu.

Hazel rânjește.

— Mă rog, pentru familia *ta.*

— Și tata spunea același lucru, întărește Aubrey. Plus că bunicul tău l-a învățat să joace hochei în liceu, după ce s-a rănit la genunchi.

Îl privim amândouă pe Jonah să vedem dacă are și el vreo amintire de împărtășit, dar el doar își face de lucru cu mobilul, nepoliticos ca de obicei. Apoi ne bagă și nouă telefonul sub ochi.

— Yelp spune că ar trebui să mergem pe Hurley Street, dacă vrem să găsim un taxi.

— Hurley este chiar după colț, ne lămurește Hazel, arătând în stânga. Uite, poate că o să sune ciudat, dat fiind că abia ne-am întâlnit, dar… am făcut pentru școală un proiect, semestrul trecut, care avea ca subiect familia voastră. Studiez istoria, iar profesorului meu i-a plăcut proiectul despre descendenții celor care au colonizat regiunea asta, așa că ar vrea să dezvolt tema toamna viitoare. E vreo șansă să vă pot lua un interviu?, spune și zâmbește, întrebări de rutină, jur.

— Păi…

Îmi pun ochelarii din nou, să-i evit privirea.

Chiar și întrebările de rutină sunt periculoase când faci parte din familia Story.

— Cred că vom fi ocupați o vreme.

— Înțeleg. Pot să vă las numărul meu, dacă se întâmplă totuși să găsiți timp? Sau dacă vreți să aflați care sunt distracțiile aici, pe insulă. M-aș bucura să vă fiu ghid.

Privește la Jonah, care ține încă telefonul în mână, și îi dictează numărul. Nu-mi dau seama dacă el chiar îl notează în agendă sau doar se preface.

— Bucurați-vă de prima zi, spune Hazel. Haide, bunicule, să luăm niște înghețată.

Doctorul Baxter a stat sprijinit de brațul nepoatei cât timp am vorbit, dar vocea lui Hazel îl scoate acum din reverie. Se uită din nou la mine, și pare întristat.

— Nu ar fi trebuit să vii, Allison.

— Bunicule, ea nu este Allison. Ești confuz.

Ne zâmbește și se îndepărtează, alături de bătrân.

— Ne mai vedem pe aici.

Aubrey îi urmărește până ce intră amândoi în cafeneaua de lângă doc.

— Ce ciudat, spune ea.

Apoi își aruncă rucsacul pe un umăr, ia mânerul geamantanului și pornește spre Hurley Street. Mă opresc pe loc, uitându-mă la bagajele mele,

până ce Jonah scoate un oftat și le apucă el pe cele două mai mari.

— Te descurci cu restul, prințeso?, mă întreabă peste umăr, în timp ce le târăște pe pietriș.

— Da, mormăi eu.

Dacă nu mă făcea *prințesă,* chiar i-aș fi mulțumit.

•

— Wooow, zice Jonah, când taxiul oprește la destinație.

Complexul Gull Cove se află în partea cealaltă a insulei față de doc, altfel nu am fi avut cum să-l ratăm, sub nicio formă. Arhitectura îmbină stilul masiv victorian cu modernismul centrelor spa de lux, iar combinația arată mai bine decât ai putea crede. Este cea mai mare clădire din tot ce am văzut până acum pe insulă – patru etaje și cine știe câte camere. Tencuiala este de un alb impecabil, decorațiunile sunt colorate aprins, iar iarba are un verde aproape imposibil. Chiar și drumul de acces pare pavat de curând.

— Bucurați-vă de ședere, ne spune șoferul, coborând din mașină ca să ne ajute cu bagajele din portbagaj. O să stați ceva, este?

Îi întind o bancnotă de zece dolari, pentru cursa care a costat numai șapte.

— Se poate spune și așa, zic.

Aubrey se uită la telefon.

— Ar trebui să mergem în biroul lui Edward Franklin, de unde să ne luăm instrucțiunile pentru cazare, mă informează. Este la primul etaj, lângă hol.

— Să lăsăm prostiile astea aici, zice Jonah. Haide, serios acum! spune el când vede expresia mea neîncrezătoare. Cele mai ieftine camere costă aici opt sute de dolari pe noapte. Nimeni n-o să-ți fure chestiile.

— Ia mai taci, spun și apuc geanta mea de laptop, apoi pornesc spre ușă.

De fiecare dată când Jonah deschide gura, mă întreb dacă nu cumva vara asta a fost o mare greșeală.

O recepționeră zâmbitoare din holul primitor și aerisit ne îndrumă spre biroul lui Edward Franklin. Trecem de lifturi și pornim de-a lungul unui hol cu mochetă din pluș. Mă uit la fotografiile expuse pe pereți – nerăbdătoare să surprind poate imaginea bunicii mele, sau chiar a maică-mii, stând zâmbitoare în mijlocul musafirilor, și aproape că mă ciocnesc de Aubrey, când ea se oprește brusc.

— Bună ziua, zice ea, bătând într-o ușă. Suntem aici pentru orientare?

— Ați nimerit bine, spune o voce veselă dinăuntru. Intrați, intrați.

Intrăm într-un birou micuț, dominat de o masă mare din lemn de nuc. Un bărbat zâmbitor stă așezat la ea, cu multe dosare în față. Are părul de un blond aproape alb, ca al lui Draco Malfoy, pieptănat într-o parte, și poartă o cămașă albă, apretată, la care a asortat o cravată cu pești albaștri.

— Salut, vă rog să scuzați deranjul, spune. Suntem cam dezorganizați pe moment.

— Trebuie să fii Edward, spun.

Este o presupunere logică, ținând cont că stă în biroul lui Edward. Dar Draco Cel Prietenos clatină din cap.

— Nu sunt. Numele meu este Carson Fine, șeful comitetului de întâmpinare de la Complexul Gull Cove. Fac muncă dublă până ce îi vom găsi un înlocuitor lui Edward.

— Un ce?, mă încrunt eu. Nu e aici?

— A plecat în urmă cu două zile, mă anunță Carson. O plecare destul de neașteptată, dar nu vă faceți griji. Programul de angajări de peste vară continuă și în absența lui. Am nevoie doar de numele voastre.

— Milly Story-Takahashi, Aubrey Story și Jonah Story, spun.

Mâinile lui Carson se opresc deasupra tastaturii.

— Serios? Știați că aveți același nume de familie ca al proprietarei complexului? Ce coincidență. Nu cred că am mai avut aici un alt Story, iar acum avem trei. Păcat că nu sunteți rudele dânsei, nu?

Jonah își drege vocea, iar eu și Aubrey schimbăm priviri surprinse. Cum e posibil ca tipul acesta să nu aibă idee cine suntem? Pare genul de lucru despre care vorbește toată lumea, cu atât mai mult cei care se ocupă de lista viitorilor angajați.

— *Suntem* rude, spun. Suntem nepoții ei.

— Ha, ha, n-ar fi drăguț?, chicotește el.

Când vede că nimeni nu zâmbește, devine și el serios.

— Stați așa. Voi vorbiți serios?

— Nu ți-a spus Edward?, îl întreb. Corespondăm cu el pe tema venirii noastre aici încă din aprilie.

Pentru că simt nevoia să-mi susțin spusele, scot din geanta pentru laptop un plic plin cu corespondența noastră.

— Este totul aici, dacă vrei să verifici.

Carson ia plicul, dar aruncă doar o privire în el, pe urmă mi-l dă înapoi.

— N-a suflat niciun cuvânt. Nu pot să cred! Edward, ești un incompetent. Dacă nu ți-ai fi dat deja demisia, te-aș fi dat afară. Stați să văd dacă o fi

lăsat vreo notiță.

Tastează ceva, nervos, iar noi așteptăm într-o tăcere care devine tot mai incomodă. Apoi, fața lui Carson se luminează.

— Vestea bună e că bunica voastră se află în complex chiar în acest moment. Tocmai am terminat de renovat sala de bal pentru petrecerea din miezul verii, iar ea a venit să inspecteze. Dacă așteptați câteva minute, o aduc aici.

Ochii lui Aubrey se măresc de spaimă.

— Ce, chiar acum?

Carson sare în picioare, cu energia cuiva care vrea să pună neapărat lucrurile în ordine.

— Niciun moment nu-i mai bun decât cel de față. Vin imediat înapoi!

O ia la fugă pe hol, lăsându-ne să așteptăm stingheri în birou.

Îmi șterg palmele pe rochie, fiindcă mi-au transpirat dintr-odată. Credeam că sunt pregătită să-mi întâlnesc bunica, dar acum, că totul e pe cale să se întâmple, îmi dau seama că nu, nu sunt. Mintea mi se golește de gânduri, iar încăperea se scufundă în tăcere, cu excepția unui radio care difuzează muzică în surdină. Recunosc o piesă familiară și aproape izbucnesc în râs. Este *Africa*, o melodie cântată de Toto, cântecul preferat al mamei mele de când era mică. Singura filmare de familie pe care o are, și pe care eu am văzut-o de zeci de ori, este cu ea și unchii mei cântând *Africa* pe plajă, când erau copii.

Muzica pare un fundal extrem de potrivit pentru pașii care se aud pe coridor, însoțiți de vocea lui Carson.

— Mare noroc că v-am prins înainte să plecați, doamna Story!

O aud pe Aubrey înghițind în sec, și apoi… iat-o. Stă în fața mea pentru prima dată în viață. Excentrica, îndepărtata, misterioasa Mildred Story.

Bunica mea.

O analizez, bucățică cu bucățică. Bijuteriile, pe care evident le remarc. Poartă un șir dublu de perle mari, gri, ieșind în relief pe costumul ei negru. Cercei, tot cu perlă. Tocurile sunt impresionant de înalte pentru o femeie trecută de șaptezeci de ani, și a asortat ținuta cu o pălărie mică, cu voaletă. Pare că intenționa să meargă la o înmormântare cu ștaif. Geanta este neagră, din piele de crocodil, cu o închizătoare aurie. Am văzut destule Birkin false defilând prin New York ca să o pot recunoaște pe cea originală, care costă douăzeci de mii de dolari.

Pomeții celebri ai lui Mildred s-au mai înmuiat cu trecerea timpului, dar este în continuare machiată și aranjată impecabil, așa cum era în toate fotografiile ei din tinerețe. Cel mai frapant este, de departe, părul. Prins la spate, într-un coc la baza cefei, de un alb atât de pur încât îmi vine greu să cred că este nuanța ei naturală.

Privirea ei se plimbă de la Aubrey la Jonah – niciunul nu seamănă cu tații lor, apoi coboară asupra mea și observ o scânteie, ca și cum m-ar recunoaște.

— Deci este adevărat, spune ea, cu o voce joasă, răgușită. Chiar sunteți aici.

Încerc să nu dau pe dinafară de curtoazie când spun:

— Mulțumim că ne-ai invitat.

Mildred trage aer în piept.

— V-am invitat, repetă.

Ne uităm unii la alții până ce Carson își drege vocea nervos, iar fața bunicii devine o mască lipsită de expresie.

— Într-adevăr, exclamă ea, mutând poșeta de pe un braț pe altul. Trebuie să fiți epuizați după drum. Carson, te rog să-i conduci în camerele lor. Voi trimite secretara mea particulară să stabilească o zi și o oră potrivite ca să stăm mai mult de vorbă.

Dincolo de umărul ei, Carson pare îngenuncheat, strivit de situație.

— Sigur, bineînțeles. Îmi pare rău, trebuia să-i fi dus direct în camere de la început.

— Nu-ți face probleme, te rog, spune Mildred cu răceală. Este perfect așa.

Dar eu știu mai bine să citesc semnele. În secundele de dinainte ca bunica mea să-și recapete calmul, un gând răzleț mi-a devenit extrem de clar.

Femeia nu avea nici cea mai vagă idee că venim.

Allison, la 18 ani

Iunie 1996

Feribotul se apropia din partea opusă a insulei, așa că Allison, când stătea pe balconul de la Catmint House[{6}], nu vedea decât apa limpede unindu-se cu cerul albastru, senin. Dar activitatea efervescentă din jurul casei făcea să fie totul evident: sezonul de vară se pregătea să înceapă, iar frații ei urmau să fie în curând acasă.

Mama lor dorise să organizeze o petrecere în cinstea întoarcerii lui Adam și Anders, dar chiar înainte să se apuce de planuri fusese copleșită de toate detaliile de care ar fi trebuit să țină seama. Așa că secretara, Theresa, trecuse la treabă în locul ei, din postura de salvator tăcut în care se afla încă de când murise tatăl lui Allison, cu șase luni în urmă. Acum, o micuță armată de oameni pregăteau totul pentru petrecerea de diseară; puneau felinare în fiecare copac, ridicau o scenă improvizată pentru formația care avea să cânte live și aranjau corturi albe pe marginea peluzei, unde invitații urmau să se înfrupte din homari, midii și specialitatea de pe insulă – ouă de prepeliță à la russe.

Allison nu putea vedea plaja de sub stâncă, dar știa că o echipă se află și acolo, pregătind artificiile care ar fi dat neîndoielnic clasă tuturor petrecerilor de 4 Iulie din marile orașe americane.

— Crezi că vom avea și noi parte de o primire asemănătoare când ne vom întoarce de la facultate?

Fratele mai mic al lui Allison, Archer, venise lângă ea, pe balcon, și se așezase pe scaun, rânjind. Abia acum, la șaptesprezece ani, Archer se lungise destul de mult încât să-l prindă din urmă pe Adam. Încă nu se simțea pe deplin confortabil cu picioarele lui prea lungi și le răsfira stângaci pe unde apuca.

— Păi, nu-i ca și cum mama a mai făcut asta pentru Adam și vara trecută, spusese Allison.

Fratele lor cel mai mare începuse cursurile la Harvard în urmă cu doi ani, iar următorul ca vârstă, Anders, i se alăturase acolo toamna trecută. Allison rupea tradiția familiei mergând la NYU în luna septembrie.

— Cred că-i vorba mai degrabă de felul în care sunt diferite lucrurile anul ăsta.

— Știu, zisese Archer, părând dintr-odată mai mic de vârsta pe care o avea. E ciudat cum casa pare atât de plină acum, dar… totuși atât de pustie.

Lui Allison i se pusese un nod în gât.

— Nu pare o petrecere a familiei Story fără tata prin preajmă, spusese ea, iar Archer zâmbise.

— Mai ales că midiile sunt felul principal. Dumnezeule, ce le mai detesta tata!

Începuseră amândoi să-l imite:

— Parcă ar fi muci din mare! spuseseră la unison, cu vocea lui răgușită.

— Nici nu se înșela prea tare, continuase Archer. Poți pune unt, sos, sare, tot ce vrei pe chestiile alea, dar tot dezgustătoare rămân.

În cele mai multe zile de după moartea tatălui ei, Allison simțise că golul lăsat de prezența acaparatoare a lui era imposibil de umplut. Părea genul de pierdere care să te marcheze întreaga viață. Dar, din când în când – mai ales într-un astfel de moment petrecut cu Archer – își putea imagina un punct în viitor în care amintirile să-i provoace mai multă bucurie decât durere. În ultimele luni învățase că durerea te prinde totuși din urmă și se întreba cum va reuși să abordeze o expresie fericită pe durata întregii seri, o expresie de care mama avea nevoie de la ea.

Archer părea să se gândească la exact același lucru. Se lăsase pe spate în scaun, cu mâinile înlănțuite la ceafă, și schimbase brusc subiectul.

— Pe o scală de unu la zece, cât de insuportabil crezi că a devenit Anders după câteva luni la Harvard?

— Douăzeci, spusese Allison și râseseră amândoi.

— Probabil. Dar mă bucur că-l voi revedea pe Adam, totuși, zisese fratele ei.

Își adora fratele cel mai mare cu o pasiune pe care Allison n-o împărtășea în întregime, dar și ea se bucura că urma să-l revadă. Nimeni n-o făcea pe mama să zâmbească la fel de mult ca Adam.

— Am vorbit cu el chiar înainte să plece, și a spus că merge la petrecerea lui Rob Valentine de sâmbăta viitoare. Acum rămâne să-l mai convingem doar pe Anders.

— N-am spus că *eu* voi merge, îi reamintise Allison.

Toți copiii din familia Story merseseră la școli cu internat din afara Bostonului încă de la doisprezece ani, și numai Archer păstrase și chiar întărise legăturile de amiciție pe care le stabilise la școala elementară din Gull Cove. În ultimii ani, își petrecuse fiecare vacanță de pe insulă încercând să-și convingă frații să vină cu el la o petrecere sau alta.

Niciunul dintre ei nu se integra însă la fel de bine precum el în comunitatea locală.

— Haideee, o să fie mișto, se rugase Archer.

Allison își dăduse ochii peste cap.

— Chiar n-ai învățat nimic din dezastrul numit Kayla și Matt?

— E istorie antică deja, spusese Archer.

— Nu și pentru Anders. Ascultă, mă strigă mama cumva?

— Nu cred… începuse Archer, dar se oprise când numele surorii lui se auzise strigat tare și răspicat. Ba da, ai dreptate. Urechile tale supersonice sunt imbatabile.

Allison se ridicase în picioare și traversase balconul, deschizând ușa de sticlă tocmai când mama lor se apropia de ei, venind pe scări.

— Oh, Allison, slavă Domnului. Aici erai.

Mama se îmbrăcase deja de seară, cu o rochie albă, sandale argintii și bijuterii cu diamante. Își strânsese părul negru într-un coc lejer, cu câteva șuvițe lăsate libere ca să-i îndulcească trăsăturile. Buzele îi erau roșii, ca întotdeauna, iar fardul de la ochi arăta impecabil. Trebuia să te uiți cu mare atenție ca să-i citești tristețea de pe chip.

Mildred Story nu era o gazdă spumoasă pentru petreceri – mereu se bazase pe firea extrem de sociabilă a soțului pentru a le duce la bun sfârșit.

— Ai putea merge până la corturi să-mi spui ce părere ai despre flori?, o rugase. Theresa le-a comandat dintr-o florărie nouă de pe Hurley Street, Brewer Floral, parcă? Ceva de genul ăsta. Nu am mai luat de acolo niciodată, și mă tem că a comandat de la ei doar pentru că Matt este angajat acolo. Am aruncat un ochi la aranjamente și nu mi se par prea echilibrate.

— Echilibrate?, întrebase Allison.

— Parcă prea multe cale, spusese mama.

Își privise mâinile, încruntându-se. Era un nou semn de anxietate – mama devenise convinsă de curând că mâinile trădau faptul că se apropia de cincizeci de ani, într-un mod în care chipul ei nu o făcea. Allison i le strânsese cu afecțiune, gest menit să o liniștească.

— Sunt sigură că sunt superbe. Dar o să arunc o privire.

Știa ce ar fi spus tatăl ei, dacă ar fi fost aici.

— Treaba ta pe moment, Allison, indiferent de ce gândești, este să o asiguri pe mama că fiecare vază conține numărul ideal de cale.

Putea s-o facă.

Mersese cu picioarele goale pe podeaua placată cu marmură până la intrare, unde își încălțase sandalele lăsate lângă ușă. În curte, zgomotele erau și mai pregnante – voci și bubuituri de ciocane care meștereau scena, dar și câte un acord de chitară, semn că formația deja se pregătea pentru repetiții. Mirosul de caprifoi era prezent peste tot, ridicându-se din tufișurile care mărgineau Catmint House. Allison cotise pe după peretele casei și aproape se ciocnise de două persoane care stăteau una lângă cealaltă, privind spre corturile albe.

— Bună, Allison, zisese Donald Camden, avocatul mamei sale. Unde alergi așa?

— Păi, eu…

Se oprise și o privise pe Theresa Ryan, secretara personală a mamei, care stătea lângă avocat. Nu putea spune că merge să verifice dacă Theresa alesese florile nepotrivite doar pentru a-și favoriza fiul.

— Mă duceam să arunc o privire pe aici.

Theresa zâmbise cu căldură. Era și ea văduvă, dar, spre deosebire de Mildred, nu se sfia deloc să-și arate vârsta. Avea părul încărunțit și se îngrășase un pic. Purta doar rochii simple și pantofi confortabili, indiferent de ocazie.

— Să-mi spui ce crezi, zisese Theresa, punând o mână pe brațul fetei. Între noi fie vorba, standardele mamei tale uneori sunt înspăimântătoare.

— Mie îmi spui! râsese Allison, ușurată.

Allison simțise nervozitate la gândul că aveau să fie mulți oameni acolo, în scurt timp, și că mama ei avea nevoie ca ea să fie mai degrabă o gazdă matură și exuberantă, decât o adolescentă timidă.

Când pășise în cel mai apropiat cort, rămăsese o clipă să admire talentul Theresei. Totul era superb: fețele de masă impecabile, apretate, scaunele cu funde mătăsoase legate la spate, tacâmurile de argint, cristalele strălucitoare din care invitații aveau să bea, și, da… florile. Erau așezate în vaze de un alb strălucitor, în mijlocul fiecărei mese. Trandafiri cu petale groase, orhidee verzi, ceva flori cu niște frunze ca penele, pe care Allison nu le putuse identifica, și cale vișinii.

Nu-și putea imagina un aranjament floral mai minunat de atât.
— Sunt pe gustul tău, Allie?, auzise o voce din spate.
Se întorsese și-l văzuse pe fiul Theresei, Matt, care purta un tricou cu inscripția Brewer Floral.
Tot calmul i se risipise.
— Nu-mi spune nimeni așa, îl repezise.
— Păcat. Ți se potrivește. Poate, dacă îți spun eu suficient de mult așa, o vor face și alții.
Allison rămăsese fără replică, iar Matt adăugase:
— Serios, e totul în regulă? Mama face crize în legătură cu petrecerea asta. Dacă va trebui să returnez cincizeci de aranjamente florale, cred că va face atac de cord.
— Sunt foarte frumoase, zisese Allison, iar Matt se prefăcuse că își șterge o transpirație imaginară de pe frunte.
— I-ai salvat anul.
Allison își mușcase buzele ca să nu zâmbească. Matt era drăguț și fermecător, dar, în ciuda relației de rudenie cu Theresa, nu era deloc bine văzut în familia lor. Fusese prieten cu toți până la Crăciunul trecut, când se cuplase cu fosta-actuală iubită a lui Anders, Kayla Dugas. Relația lui Matt cu Kayla durase numai două luni, dar fusese de ajuns să-l transforme pe Matt în rivalul pe viață al lui Anders. Trecuse ceva vreme de când Anders îi spusese lui Matt altfel decât „nenorocitul ăla".
— Anders o să ajungă aici curând, se trezise ea zicând, iar zâmbetul lui Matt dispăruse.
— Mersi pentru pont, spusese el. Să mă fac dispărut, așadar. La urma urmei, nu fac parte dintre invitați.
— Nu, nu am vrut să…
Dumnezeule. Nu dorise să-l pună pe fugă. Ar fi trebuit să-i poarte pică în numele lui Anders, dar adevărul era că Anders făcuse aceleași eforturi pentru a fi iubitul Kaylei cum făcea pentru orice alt domeniu care nu avea legătură cu a fi Anders Story – minime, cu alte cuvinte.
Iar Matt era… Matt.
Băiatul îi mai zâmbise o dată.
— Nu-ți bate capul. Treaba mea oricum s-a încheiat, ținând cont că îți plac florile.
Se apropiase apoi de ea, iar ochii lui albaștri zăboviseră asupra tricoului ei uzat și a pantalonilor scurți pe care îi purta.

— Așa te îmbraci la petrecere? Îmi place. Foarte relaxat, tipic pentru insulă.

Allison știa că glumește, dar tot nu s-a putut abține:

— Mama ar muri de o mie de ori și apoi s-ar întoarce la viață ca să mă omoare și pe mine.

Matt venise și mai aproape.

— Te-ar omorî și dacă ai bea o cafea cu mine săptămâna viitoare?

Stai, ce? Matt Ryan îi dădea întâlnire? Allison deschisese gura să răspundă – ce anume, nu avea idee – apoi o închisese la loc, când o figură familiară apăruse la intrarea în cort. Trăsături frumoase, ușor arogante.

Adam.

Fratele ei cel mai mare se întorsese din Boston, ceea ce însemna că și Anders era prin apropiere. Așa că Allison își îndreptase spatele, îi zâmbise lui Matt și zisese:

— Nu cred că o va deranja prea tare. Vedem, poate stabilim ceva. Dar acum trebuie să fug, scuză-mă.

Poate că Abraham Story nu mai era acolo, dar Allison știa exact ce ar fi spus el dacă ar fi văzut-o împărțită între frații ei și un posibil iubit.

Familia înainte de toate, întotdeauna.

— V-ați întors!, strigase Allison, deschizând larg brațele ca să-și întâmpine frații.

Capitolul cinci

Aubrey

— Cum arăt?, întreabă Milly, întoarsă pe jumătate în profil în fața dulapului, cu o mână în șold.

Și-a lăsat liber părul închis la culoare și poartă blugi albi zdrențuiți, cu un tricou imprimat cu un roz țipător și flori argintii.

— Minunat, spun eu și sunt complet sinceră.

Îmi trec o mână peste cuvertura verde a patului dublu, în timp ce-mi aștept verișoara să termine cu pregătirile. Dormitoarele pentru angajați nu sunt la fel de elegante cum este restul complexului. Eu și Milly împărțim o cameră mică, mobilată simplu cu paturi lipite, dulapuri cu oglinzi și două mese de lemn cu scaune. Băile sunt pe coridor, și dacă vrem să ne uităm la televizor sau să stăm pe canapea trebuie să mergem în sufrageria comună. Spațiul dintre mesele noastre a fost ocupat de valizele lui Milly, care nu încăpeau nici pe departe în dulapul îngust. Și totuși, dacă toate hainele ei seamănă cu ceea ce poartă acum, n-o pot învinui că le-a cărat cu ea până aici.

— Îmi place la nebunie tricoul, spun.

— Mersi. Baba mi l-a cumpărat când a fost într-o excursie în Japonia, tot atunci când ți-a luat și ție gamaguchi-ul, îmi zice Milly, trecându-și o perie prin părul ei deja strălucitor și neted.

— A fost foarte drăguț din partea ei.

Când am intrat pentru prima dată în camera noastră și ne-am apucat de despachetat, Milly mi-a întins un cadou din partea bunicii ei, căreia îi spune Baba. Era o geantă plic drăguță, cu model care imita valurile albastre ale mării.

— Știe că îți place să înoți, îmi zisese Milly.

Mi se pusese un nod în gât. Părinții mamei mele sunt morți, așa că Buni de pe insulă este singurul bunic în viață. Și, cu toate astea, o femeie cu care nici măcar nu sunt înrudită e de o sută de ori mai amabilă și atentă cu mine.

Au trecut patru zile de la acea întâlnire ciudată și stingheră din biroul lui Carson Fine. Imediat ce eu și Milly am ajuns în dormitor, verișoara mea a început să insiste cu ideea că Buni nu avea idee că venim.

— N-ai văzut ce față avea? Era în stare de șoc.

— Păi, mda, era nepregătită. Cred că se gândise la o întâlnire mai formală. Dar sigur că știa că venim aici, Milly. Doar ea ne-a invitat!

Milly pufnise pe nas.

— *Cineva* ne-a invitat. Nu mai sunt sigură că a fost ea.

— Nu are deloc sens, răspunsesem eu și eram convinsă de spusele mele.

Mi se părea că Milly este doar teatrală. Dar, de atunci, am mai primit un singur semn din partea lui Buni – o notiță scurtă și impersonală, prin care ne anunța că a trebuit să plece la Boston cu afaceri. *O să vă contactez când mă întorc*, scrisese.

Încă mai cred că Milly exagerează, dar… recunosc, este ciudat. Cine își aduce nepoții în vizită pentru prima dată în viață, apoi se face nevăzut?

Milly își perie părul cu aviditate și se privește în oglindă.

— Poate că Baba ar fi trebuit să ne cumpere tricouri pe care să scrie *Cealaltă bunică a mea e o nesimțită care îmi va trage țeapă,* dar nu e tocmai clarvăzătoare.

Nu pot decât să pufnesc în râs, apoi mă simt vinovată, așa că schimb repede subiectul.

— Mă întreb dacă Buni a văzut articolul ăsta, zic.

Duminică, Gull Cove Gazette a publicat un articol cu titlul UN NOU CAPITOL DIN ISTORIA FAMILIEI STORY: NEPOȚII S-AU ÎNTORS LA GULL COVE.

Nu știm cine le-a vândut pontul. Milly crede că fata aceea, Hazel, cu care ne-am întâlnit când am coborât de pe feribot, dar eu cred mai degrabă că vinovatul este Carson Fine. Ne-a tratat ca pe niște vlăstare regale încă de când am pus piciorul pe insulă, dându-ne cele mai bune ture și oferindu-ne Jeep-ul hotelului. Sunt salvamar la o piscină care se deschide oficial la șase dimineața, dar nu trebuie să fiu acolo mai devreme de zece. Jonah și Milly lucrează la două dintre restaurantele complexului. Dacă cu Jonah nu prea am vorbit de când am sosit, știu sigur în ce-o privește pe Milly că nu muncește mai mult de trei ore pe zi.

Milly pufnește.

— Ei bine, *cineva* sigur a făcut-o.

Ieri după-amiază, în cutia noastră poștală au apărut plicuri crem. Am crezut că ne-a scris din nou Buni, dar notița din interior era cu totul altă poveste, de data aceasta:

Către: Aubrey Story, Jonah Story și Milly Story-Takahashi

Avocatul Donald S. Camden vă solicită plăcerea companiei la prânz, pe data de 30 iunie, miercuri, la ora 13.00.

Restaurantul L'Étoile.

Confirmați-i prezența doamnei Melinda Cartwright la mcartwright@camdenandassociates.com

— Oh, Dumnezeule, spusese Milly când citisem. Donald Camden. O să ne gonească de pe insula asta, așa e? La fel cum a făcut-o cu părinții noștri.

Vocea îi coborâse cu o octavă.

— *Știți ce ați făcut.*

— Nu poate face asta, am protestat timid, deși nu mai sunt convinsă de nimic.

Cu cât trece mai mult și nu primim vești de la bunica, cu atât mai puțin am încredere că lucrurile vor fi în regulă. Măcar vom afla în curând… E ora unu fără un sfert și mașina pe care o trimite avocatul ar trebui să ajungă din minut în minut.

Milly își prinde cel de-al doilea cercel.

— Hai să vorbim despre ceva mai vesel. Băiatul ăla deja plânge după tine?

Îmi scot instinctiv telefonul din buzunar. Imediat după ce avionul meu a decolat vinerea trecută din Portland, Thomas mi-a scris să-mi ureze o vară minunată și mi-a trimis un GIF cu valuri care se agită. Părea ciudat de… final. Nu am mai primit niciun semn de la el de atunci, deși i-am tot trimis noutăți despre ce mi se întâmplă aici, ba i-am lăsat și două mesaje vocale. Știu că există diferența de fus orar și nu-și poate folosi mobilul cât e la slujba de vară, dar chiar și așa…

— Thomas nu prea e genul care să plângă după cineva, spun.

Verișoara mea mă privește în oglindă, ca și cum ar cântări dacă e cazul să-mi ceară mai multe amănunte, apoi ia un tub de lip gloss.

— Ei bine, ai permisiunea mea să flirtezi cu oricine din această… echipă Tory, spune ea, împleticindu-se la cuvântul din urmă.

— Towhee, o corectez eu.

Așa suntem numiți cei care ne-am angajat aici pe durata verii și suntem încă liceeni. Avem activități extraprofesionale, menite să ne relaxeze și să ne ajute să ne cunoaștem mai bine – un foc de tabără pe plajă în prima seară petrecută aici, un turneu de volei ieri. Am primit și tricouri inscripționate cu

denumirea pe care o folosesc ei pentru noi, TOWHEE, și chiar l-am purtat pe al meu până în urmă cu câteva minute, când m-am schimbat ca să merg la prânz. Milly, în schimb, l-a îndesat pe al ei în fundul unui sertar, imediat ce l-a primit.

Cei mai mulți dintre Towhee nu au neapărat nevoie să muncească. Colegul de cameră al lui Jonah, Efram, e fiul unui star de muzică R & B. Mama altui băiat este senatoare, iar părinții vecinei noastre de cameră, Brittany, au dezvoltat aplicația de mesagerie pe care o folosește tot liceul meu. Cam toată lumea a venit aici pentru experiență sau pentru faimă. Sau pur și simplu ca să profite de oportunitatea de a fi departe de familie.

În oglindă, Milly se încruntă.

— Nu pricep denumirea. Ce e aia Towhee?

— Este o pasăre, îi amintesc.

Probabil nu a citit cu atenție broșura de întâmpinare.

— O pasăre care își face apariția pe insula Gull Cove doar pe durata verii.

— Ce drăguț, spune ea, sec.

Îmi dau seama că Milly nu e genul de jucător de echipă. Dar eu sunt. Am făcut parte dintr-o echipă sau alta pe durata întregii mele vieți: diferite sporturi înainte de școala primară, când am început să mă concentrez doar pe înot. Acum, în timp ce îmi privesc verișoara pregătindu-se și aranjându-se, îmi dau seama că deși echipa de înot și Thomas au fost stâlpii existenței mele încă de când aveam treisprezece ani, mă simt la kilometri depărtare acum de ambii. Și nu doar la propriu.

Singurătatea pricinuită de revelație mi se lasă pe umeri ca o pătură grea.

Mă ridic și încerc să-mi alung gândurile înnegurate înainte de întâlnirea cu avocatul.

— Să mergem să-l luăm pe Jonah?

— Mai bine nu, spune Milly, sec. O să-l vedem în curând oricum.

— Nu-i chiar așa de rău pe cât mă așteptam să fie, spun eu, privindu-mă în oglindă.

Coada îmi este bine prinsă, așa că sunt gata de plecare. Când am început liceul, obișnuiam să mă aranjez și eu înainte de evenimentele importante, până ce Thomas mi-a zis într-o zi că nu observă diferența.

— Din când în când, uită să fie nepoliticos, ai văzut?, îmi întreb verișoara.

— Dar apoi își amintește imediat, zice ea, cu o strâmbătură.

Îmi vibrează telefonul și mă uit la el plină de speranță, dar este doar un mesaj de la tata. Din nou. Mama mi-a trimis un șir de mesaje mai devreme, întrebându-mă despre călătorie, verișori, complexul turistic. Mi-a spus că va locui la sora ei, *pentru o perioadă.* Tata, pe de altă parte, trimite doar variațiuni ale întrebării:

Ce se petrece cu bunica ta?

Ignor ultimul mesaj și bag mobilul în buzunar, întreaga mea viață, am abandonat orice făceam în clipa în care mă suna tata.

De data asta, mai poate aștepta.

•

Mașina pe care o trimite Donald Camden pentru noi este un Lincoln spațios, dar chiar și așa am sta cam înghesuiți dacă ne-am urca toți trei în spate. Jonah se oferă să stea în față. Apoi, îmi dau seama că începe să regrete, în clipa în care șoferul se dovedește a fi un flecar.

— Ați vizitat deja toată insula, sau vă pun la muncă de dimineața până seara acolo?, ne întreabă el, intrând pe Ocean Avenue.

Este o șosea cu nume nu tocmai original, care merge paralel cu câteva dintre cele mai importante plaje ale insulei.

Jonah mormăie în loc de răspuns, așa că mă aplec în față, să port eu conversația.

— Păi, suntem aici doar de patru zile și am mers doar la plaja cea mai apropiată de hotel. În centru nu am ajuns decât de două ori până acum.

— V-ați dat seama că lipsește ceva?, întreabă el pe tonul cuiva care se pregătește să dezvăluie un secret.

Înainte să pot răspunde, adaugă:

— Nu avem niciun lanț de restaurante sau cafenele. Și să nu credeți că n-au încercat. Aia de la Starbucks, de pildă. Dar noi susținem aici afacerile locale.

Jonah, care s-a tot uitat în telefon, învie pentru un minut.

— Asta e foarte bine, zice, cu un entuziasm pe care nu l-a mai arătat de când am sosit aici.

Milly lovește cu piciorul în scaunul lui.

— De ce, urăști Starbucks-ul așa cum urăști…

Se preface dusă pe gânduri.

— …orice altceva?

Jonah nu se obosește să-i răspundă, iar șoferul începe să turuie.

— Vom trece pe lângă câteva plaje, în dreapta voastră, până ajungem în centru. Nickel Beach, foarte căutată de familiști. Și-a primit numele de la monezile pe care le găseai tot timpul îngropate în nisip. Umblă vorba că tipul care a înființat Complexul Turistic Gull Cove a îngropat sute de dolari în monezi, în fiecare vară, pentru ca puștii să pornească în căutare de comori. Nu știu dacă este adevărat sau nu, dar oamenii le-au găsit din ce în ce mai rar după ce el a murit.

Este adevărat, aproape că spun. Mereu a fost legenda preferată a mamei mele, când venea vorba despre familia Story. Cum marele magnat, bunicul meu, se strecura afară, pe plajă, noaptea, o dată la câteva săptămâni, și îngropa monezile. Tata i-a spus povestea asta când s-au întâlnit la o petrecere după ce au terminat facultatea, iar mama spunea că s-a îndrăgostit de el atunci pe loc. Nu mi-am dat seama până acum că lucrul care a atras-o la tata de la început a fost felul în care el reflecta generozitatea unei alte persoane.

Schimb priviri cu Milly și îmi dau seama că și ea a auzit poveștile despre Nickel Beach, probabil de la mama ei. Dar niciuna dintre noi nu spune nimic. E un subiect prea complicat pentru o călătorie așa scurtă.

Ne oprim la stop, însă monologul șoferului e imperturbabil. Arată spre o întindere de nisip, în dreapta.

— Acolo avem Cutty Beach…

— Stai așa, îl întrerup eu, când numele îmi sună cunoscut. Ai spus Cutter Beach?

— Nu, Cutty. Cu *y.*

— Putem să… Pot să arunc o privire?, întreb. E plaja preferată a tatălui meu.

— Pe bune?, întreabă Milly, în timp ce șoferul încuviințează.

Parchează pe marginea șoselei.

— După părerea mea, nu este cea mai frumoasă plajă a noastră, dar mergi să te convingi singură.

Ies din mașină, iar Milly mă urmează. Este o fâșie de iarbă între șosea și plajă, mai lată în mijloc. Nisipul e aspru, sălbatic, iar vegetația pare cam uscată. Câțiva turiști sunt împrăștiați ici și colo, pe prosoape colorate. Nu e așa de aglomerat pe cât m-aș fi așteptat, ținând cont că-i miezul zilei.

Milly își potrivește ochelarii de soare.

— Chiar este *asta* plaja preferată a unchiului Adam?

Mă întorc spre ea.

— I-ai citit cartea? *Scurtă tăcere sfărâmată*?

— A, nu, zice verișoara mea. Am încercat, să știi, dar era…

— Plictisitoare, completez eu. Știu. Dar personajul principal, un alter ego al tatălui meu, așa cum am crezut întotdeauna, personajul ăsta vorbește constant despre o plajă din orașul lui natal. Cutter Beach. Și una dintre replicile pe care le repetă mereu este: *De acolo a început totul să meargă prost.*

— Hm, zice Milly, dusă pe gânduri. Dar asta este *Cutty* Beach.

— Știu. Tata nu e un autor prea original, totuși. Personajul lui principal are o soție pe nume Magda, iar pe mama o cheamă Megan. Iar numele fiicei sale este Augie.

Milly își încrețește nasul.

— Augie?

— Prescurtarea de la Augusta, îi explic.

— Bun, și… ce dacă? Crezi că tatălui tău i s-a întâmplat ceva pe plaja asta?

— Nu neapărat, spun, deși cred că exact așa ar formula și tata.

Lucrurile *i se întâmplau* lui, ca și cum nu stăteau în puterea lui, nu avea niciun control asupra lor. Dar viața nu merge așa – pentru el, cel puțin, n-a fost așa.

— Cred că e doar interesant.

Aud pe cineva dregându-și vocea și mă întorc să-l văd pe Jonah cu capul scos pe geam.

— Ați terminat cu vizita obiectivului turistic? Sau ar trebui mai bine să sărim peste prânz ca să ne holbăm în continuare la cea mai urâtă plajă din lume?

— Doar trei zile, mormăie Milly când ne întoarcem la mașină. Atâta. Doar trei zile îi mai dau până ce-l omor.

•

L'Étoile e genul de restaurant tipic pentru persoane în vârstă. Are tapet cu flori, scaunele sunt joase, cu tapiserie moale, și orice preparat de pe meniul greu, cu margini aurii, este gătit la cuptor și costă cel puțin treizeci de dolari.

— Dacă vreți să mâncați ceva ce nu este în meniu, dați-mi de știre, spune Donald Camden, în timp ce chelnerul ne umple paharele cu apă. Bucătarul este un amic de-al meu.

— Mulțumim, murmur eu, studiindu-l atentă pe deasupra meniului.

E cam de vârsta lui Buni și la fel de în formă ca ea, cu părul argintiu și un bronz bine întreținut. Este un pic roșu în obraji, și nu știu dacă din pricina soarelui sau de la al doilea pahar de vin, deja. Încă de când am ajuns la restaurant a fost amabil, relaxat și ne-a tot descusut în legătură cu joburile noastre, dacă ne place programul slujbelor de vară Towhee. Între timp, eu devin din ce în ce mai agitată, pentru că încă n-am idee de ce suntem aici sau ce vrea de la noi.

— Aș putea să primesc un hamburger *cu tot cu* chiflă?, întreabă Jonah, încruntându-se în timp ce studiază meniul.

El este cel mai puțin aranjat din acest restaurant, cu un tricou simplu, jeanși și teniși Van. Măcar eu și Milly am făcut un efort vestimentar, după ce am căutat online restaurantul.

Dacă Donald este deranjat de Jonah, nu o arată.

— Sigur, sigur, chicotește avocatul. Clienții care vin aici în general evită carbohidrații, dar tu nu ai de ce să-ți faci griji în privința lor.

Chelnerul revine să ne ia comanda. După ce a terminat, Donald se lasă pe spate și bea un lichid chihlimbariu din cupă de cristal.

— Ați avut timp să vă bucurați de plajele noastre?

Privește de la unul la altul și ochii i se opresc asupra lui

Jonah, care se apleacă deasupra mesei.

— Nu prea îmi place la plajă, zice el.

Din câte îmi dau eu seama, lui Jonah nu prea îi place nimic, nicăieri. Nu a luat parte la nicio activitate din programul Towhee, până acum. Multe dintre colegele noastre de palier cred că este drăguț – mai ales Brittany, care se străduiește să-l invite peste tot –, dar dacă pe el îl interesează vreuna, nu o arată.

— Am auzit despre Catmint Beach că ar fi drăguță, spune Milly. Știți, cea din fața casei părinților noștri.

Își dă părul pe spate și continuă:

— Era preferata mamei.

Simt că mi se înroșesc obrajii. Nici n-au venit încă antreurile, și Milly a aruncat deja mănușa. Dar Donald nu are nicio reacție. Doar soarbe în continuare din paharul său.

— Catmint Beach este încântătoare, spune. Niște răsărituri ca nicăieri în altă parte.

— Dar cum vi se pare Cutty Beach?

De acolo a început totul să meargă prost. Mă uit cu atenție la chipul lui Donald, să văd dacă are vreo tresărire, dacă plaja aia chiar poartă o semnificație aparte – poate este legată de motivul pentru care bunica ne-a dezmoștenit părinții. Dar el doar ridică din umeri.

— Nu prea spectaculoasă.

Milly se foiește pe scaun. Îmi dau seama că s-a prins și Donald că verișoara mea s-a plictisit deja de conversația politicoasă, pentru că avocatul se apleacă spre noi, cu mâinile înlănțuite deasupra mesei, în fața sa, după ce a lăsat la o parte paharul.

— Aș putea să vorbesc despre plajele noastre minunate întreaga zi, dar nu de asta v-am invitat aici. Pot să fiu sincer?

— Vă rog, spun eu, în timp ce Milly zice:

— Mi-aș dori asta, iar Jonah mormăie:

— Nu știu, puteți?

Chelnerul se înființează chiar atunci cu mâncarea noastră, iar Donald așteaptă până ce toate farfuriile au fost așezate pe masă înainte să continue.

— Starea sănătății bunicii voastre nu e cea mai grozavă. Nu avem o criză iminentă, dar este tot mai fragilă, după părerea mea, și ar trebui să evite orice schimbare a rutinei. Mă tem că și-a supraevaluat forțele când v-a invitat aici, dintr-un gest de ospitalitate, iar greutatea de pe umerii ei va deveni tot mai mare pe durata verii.

— Greutatea?, zice Milly și pare jignită. Și despre ce ospitalitate vorbiți, de fapt? De abia am apucat să o vedem de când am ajuns aici.

Donald se preface că n-a auzit-o.

— În același timp, a apărut o oportunitate foarte interesantă, și vreau să v-o împărtășesc. Sunteți la curent cu filmele din seria *Agent sub acoperire*?

— Da, normal, zic eu.

Primul din această serie, despre doi studenți deveniți peste noapte spioni, a apărut pe când eram în clasa a opta. Avusese atât de mult succes, încât s-au mai făcut încă două continuări. Fusesem îndrăgostită ani de zile de actorul din rolul principal, Dante Rogan. Uneori, când mă sărută Thomas, închid ochii și îmi imaginez că sunt cu Dante.

— Nu știu dacă ați auzit, dar cel de-al patrulea se filmează vara asta în Boston, spune avocatul. Firma de avocatură a unui vechi prieten al meu lucrează cu echipa de filmare, și mi-a dezvăluit că ar mai avea nevoie de oameni pe platou. Tineri care ar putea ajuta cu diferite comisioane, dar să facă și figurație în același timp. Mă întrebam dacă voi trei ați fi interesați.

— Cum să nu fim! izbucnesc eu, fără să stau pe gânduri.

— Nu promit nimic deocamdată, spune Donald. Dacă îmi dați voie totuși să aflu mai multe, o voi face cu plăcere. Veți primi cazare, iar comisionul este chiar ridicat. Mult mai bun decât ce primiți aici, la hotel. Cred că ar putea fi un câștig de ambele părți.

Se oprește și ia o înghițitură atentă din peștele pe care-l are în farfurie.

— Voi trei veți avea parte de experiența vieții voastre, iar bunica, pe care momentan nu o văd în rol de gazdă neobosită, se va delecta cu o vară liniștită, fără evenimente.

— Dar avem deja slujbe, zice Jonah, părând gânditor. Nu putem să plecăm pur și simplu.

Donald face un gest cu mâna, ca și cum asta ar fi o bagatelă.

— Programul de angajări pe durata verii de la Gull Cove are mai multe cereri decât își poate permite. Lista de așteptare este foarte lungă. Sunt convins că locurile voastre vor fi ocupate cât ai zice pește.

— Am avea șansa să lucrăm cu Dante Rogan?, întreb eu dintr-o suflare.

Milly se ridică brusc în picioare și lasă șervetul să-i cadă pe scaun.

— Trebuie să merg la baie. Vrei să vii, Aubrey?

— Nu am nevoie.

Îmi zâmbește, cu dinții strânși.

— Ca să-mi ții companie.

Nu îmi dă de ales, mă apucă de braț și mă târăște după ea. O urmez prin restaurant, printre mesele mai mult goale. Milly deschide ușa toaletei, și dinăuntru se revarsă un miros copleșitor de petale uscate, parfumate.

Verișoara mea se sprijină de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— Nu găsești că este un pic ciudat?

Pe de o parte remarc tonul ei sceptic, dar pe de alta încă sunt ocupată să-mi imaginez cum socializez cu Dante Rogan la cafeaua pe care o să i-o aduc dimineața, întreaga vară.

— Să lucrăm pe un platou de filmare? Cred că e minunat.

— Serios? Mie mi se pare un fel de mită.

Mă încrunt și mă simt aiurea, fiindcă îmi distruge fantezia. Milly oftează.

— Haide, Aubrey. Vorbim de Donald Camden aici. Dușmanul de moarte al părinților noștri. Nu ne vrea binele, nu-i pasă de interesele noastre.

— Dușmanul de moarte?, întreb eu și aproape că izbucnesc în râs, dar… verișoara mea are dreptate.

Tata vorbea constant despre Donald Camden pe când eram mică, și mereu cu un fel de resentiment amar. *Donald nu-mi răspunde la email-uri. Donald spune că decizia mamei mele nu s-a schimbat. Donald zice că nu contează deloc că tata nu și-ar fi vrut copiii dezmoșteniți. Tot ce contează e că n-a lăsat treaba asta scrisă undeva.*

— Deci, ce vrei să spui? Că domnul Camden încearcă să scape de noi?

— Exact asta spun. O tot spun de ceva vreme.

— Dar de ce?

Milly bate cu degetul în bărbie, gânditoare.

— Nu știu. Dar e interesant că n-o poate face pur și simplu, nu?

Ca de obicei, am senzația că Milly se află cu trei pași înaintea mea.

— Ce?

— În mod cert, dacă ar fi ținut doar de el, am fi fost plecați de pe insulă deja. Nu ar fi avut nevoie să ne momească acum cu altă slujbă. Ar fi pus să fim concediați și gata. Dar chestia e că, indiferent ce se petrece, Donald Camden și Mildred Story nu sunt pe aceeași lungime de undă de această dată. Nu poate trimite o scrisoare cu *știți ce ați făcut* și să termine povestea.

Se așază în fața oglinzii și își netezește părul, zâmbind.

— Și asta îți dă o oarecare satisfacție, nu-i așa?

— Păi, și ce? Acum crezi că Buni ne-a invitat aici de fapt?

— Nu. Doar fiindcă vrea să rămânem nu înseamnă neapărat și că ea ne-a adus aici.

Oftez.

— M-ai amețit de tot, Milly.

Rânjește și îmi apucă brațul, înlănțuindu-l de al meu, apoi mă trage spre ușă.

— Nu îți face griji. Te obișnuiești tu.

Capitolul șase

Jonah

La două zile după ce am luat prânzul cu Donald Camden, Mildred Story tot nu s-a învrednicit să ne onoreze cu prezența.

E vineri, patru după-amiaza, cam cu o oră înainte să înceapă să se aglomereze la The Sevens – un pub dedicat sporturilor din Complexul Gull Cove. Sunt băiatul bun la toate pe aici, și nu e cea mai nesuferită slujbă de vară pe care am avut-o vreodată. Mai ales că vine cu mâncare gratis la pachet.

— Care mai e treaba, Jonah?, mă întreabă Chaz, barmanul, în timp ce mă strecor într-un separeu de lângă tejghea.

Chaz nu e vreun arogant nesimțit, cum ar putea să sugereze numele. Este un tip de treabă, de fapt. Dar are o barbă groasă și deasă, pe care sunt surprins că i-o permite eticheta de aici, de la Complexul Gull Cove.

— Vrei să-ți aduc oferta zilei de azi?

— Ce e?

— Paste cu creveți.

Dau din cap energic, iar Chaz atinge cu degetele iPadul din fața lui.

— Ai noroc, nu trebuie să aștepți. Tocmai e pregătită o porție la bucătărie, pentru cineva care s-a răzgândit între timp. Vine într-o secundă.

Se întoarce cu spatele și începe să-și facă de lucru cu niște pahare de pe raft, aranjându-le în ordinea mărimii. Pubul este un amestec între modă veche și tehnologie de ultimă oră – televizoarele de pe fiecare perete sunt cele mai performante pe care le-am văzut vreodată, dar interiorul restaurantului este din lemn masiv, închis la culoare, cu scaune tapisate cu piele. Barul propriu-zis este impresionant ca dimensiune, mărginit de doi stâlpi solizi. Scaune înalte, în față, pe care se poate sta mai ales dacă ești dornic de socializare. Angajații din hotel vin să mănânce aici cam pe la patru și jumătate, dar în general mie mi se face foame mai devreme.

— Ești primul pe aici, ca întotdeauna?, aud o voce seacă în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Milly în uniforma de lucru: rochie neagră, șorț negru, teniși negri la modă și un ruj vișiniu care trebuie să fie obligatoriu cumva, pentru că orice chelneriță de la Veranda (cel mai fițos restaurant din

complex) îl poartă în aceeași nuanță. Părul îi este prins într-o coadă în vârful capului, iar genele îi sunt îngreunate de rimel. Sau poate sunt genele ei naturale așa.

— Ce vrei, îmi place mâncarea, spun, iar ea se așază pe un scaun de lângă mine.

În afară de călătoria cu feribotul și acel prânz straniu cu Donald Camden, nu prea am vorbit cu Milly de când am ajuns aici. Credeam că fix asta e ceea ce vrea, așa că n-am idee de ce a venit acum din senin să se așeze lângă mine.

Televizorul pe care-l avem în față e dat pe CNN: lui Chaz îi place să se uite la știri înainte de începerea programului de seară, când televizoarele sunt numai pe canale de sport. Ochii lui Milly se opresc pe burtieră.

— Un investitor financiar a fost din nou arestat pentru fraudă, zice, un pic mai tare decât ar fi necesar. Pare o problemă eternă în industria respectivă. S-a confruntat și unchiul Anders cu așa ceva? Să fie numit cumva… un Bernie Madoff din Rhode Island, poate?

Rahat. Nu trebuie să o privesc ca să-mi dau seama că a dat de acel articol din Providence Journal de la începutul anului. *Un client ghinionist a pierdut toată suma pusă deoparte pentru pensionare, economiile pentru facultatea fiului său, iar acum este în pericol să piardă și afacerea familiei. Frank North, care recent a depus actele pentru proces, l-a numit pe Anders Story un Bernie Madoff din Rhode Island. Strategia propusă de acesta a fost o înșelăciune pe față, crede domnul North. Și el a fost fraier să încaseze lovitura.*

Mă întreb dacă ea știe că este și adevărat.

Chaz salvează situația fără să-și dea seama, mutând televizorul de pe CNN pe ESPN.

— Toată industria financiară este o glumă, zice el. Morala e că nimănui nu-i va păsa vreodată de banii tăi pe cât îți pasă ție.

Obrajii i se luminează cu un zâmbet puțin obosit.

— Mă rog, asta o spune tipul sărac lipit pământului. Dar voi, copii, să țineți minte, când veți trage mai târziu sforile în lume. Vrea vreunul dintre voi ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, refuză Milly.

— O Cola ar merge de minune, zic.

Mă uit la Chaz dispărând în spatele barului, apoi îi spun lui Milly:

— Ce vrei, de fapt?

— Ești atât de sensibil, Jonah, spune ea și se preface ofensată. Nu pot doar să mă bucur de plăcerea companiei verișorului meu?

— Mă îndoiesc că asta faci.

Abandonează joaca și scoate un plic crem din buzunar, iar tonul îi devine unul serios.

— Ai primit și tu unul?

Arată exact ca plicul pe care Donald Camden l-a trimis cu invitația la prânz.

— Mda. Eram și eu acolo. Hamburgerul fără chiflă, mai ții minte?

— Nu, zice ea nerăbdătoare, deschizându-l și scoțând un cartonaș. E altul, continuarea primului.

Mi-l întinde și citesc:

> Te îndemn serios să-mi iei în considerare propunerea.
>
> Condițiile de angajare sunt și mai generoase decât am bănuit.
>
> Vezi mai jos.
>
> Avocat Donald S. Camden

Mă holbez la numărul înscris în josul hârtiei. E de trei ori mai mult decât câștig acum. Întorc cartonașul, dar nu are nimic pe spate.

— Nu știu dacă am primit și eu unul, îi spun lui Milly, dându-i-l înapoi. Nu mi-am verificat cutia poștală de ceva timp.

Trebuie să mă lupt să păstrez un ton normal al vocii, pentru că, la naiba, chiar vorbim de o *grămadă* de bani.

— Bună, Jonah, ne întrerupe o voce feminină, care se vrea dulce și seducătoare.

Este Brittany, una dintre chelnerițele de aici, parte și a ea a programului Towhee. Zâmbește și își flutură genele în direcția mea, așa cum a tot făcut de când am venit aici. Asta ar putea fi o problemă. Brittany este drăguță, dar eu încerc să trec cât mai neobservat.

— Am înțeles că ești norocosul care primește porția celui care s-a răzgândit, zice ea și așază o farfurie în fața mea, dându-și coada blondă împletită la o parte de pe umăr, cu o mișcare a capului.

Milly și-a încrucișat brațele și ne privește.

— Mersi, Brittany.

Mirosul usturoiului și al fructelor de mare mă lovește brusc și mă simt lihnit de foame.

Fata strălucește de bucurie.

— Oricând, spune. Salut, Milly, ce mai faci?

— Nu cine știe ce, zice Milly. Pe aici, vorbeam cu verișorul meu. Despre chestii de familie.

Tonul ei vrea să sugereze, deloc discret, că Brittany ne întrerupe. Dacă aș vrea să leg o relație cu Brittany, acum aș fi enervat. Dar, cum n-am intenția asta, îmi las doar șervetul în poală și apuc o furculiță.

— Păi, bine, spune Brittany, răsucindu-și coada. Trebuie să mă întorc la mese, însă… câțiva dintre noi mergem la Dunes diseară, după ce ieșim din tură.

O privesc nedumerit.

— Este un bar de pe plajă? Adică, nu doar un bar, nu e nevoie să ai douăzeci și unu de ani ca să intri. Se servește și mâncare, e muzică live și mai sunt tot felul de jocuri. Și nu este departe, mergem pe jos până acolo. Vrei să vii?

Nu chiar. Nu este ceva personal. Dar, cu cât socializez mai puțin, cu atât mai bine.

— Nu știu, spun. De obicei sunt foarte obosit la final de tură, așa că…

— În plus, Jonah urăște oamenii, adaugă Milly, cu aerul cuiva care oferă cu mărinimie o informație prețioasă.

— Nu vrei să-ți vezi de treabă măcar o dată?, mormăi eu.

— Uite, exact ce spuneam.

— Păi, să mă anunți dacă totuși vii, zice Brittany, cu un zâmbet reținut, de data asta.

Pleacă spre bucătărie, iar eu bag furculița în paste cu sete, de parcă m-aș răzbuna pe mâncare.

— Poți să pleci oricând, să știi, îi zic lui Milly.

Se uită în farfuria mea, încruntându-se.

— Aia sunt creveți.

— Ca să vezi, spun și îndes în gură o porție sănătoasă.

Milly se holbează în continuare, chestie stranie și mai ales nepoliticoasă, până ce revine și Chaz și îmi așază o Cola în față.

Ochii lui Milly se fixează acum pe inelul lat de argint pe care Chaz îl poartă pe arătătorul drept.

— Îmi place verigheta ta.

— Nu-i o verighetă, zice el.

Îl scoate și i-l arată de aproape.

— E o coardă de chitară, răsucită și lipită, îi explică. Cântam mult, cândva. Uneori o mai fac.

— Tare, zice Milly. Și te pricepi?

Chaz își pune inelul la loc pe deget și face un semn din mână, cuprinzând barul.

— Lucrez aici, deci… bănuiesc că nu mă pricep chiar atât de bine.

Am mâncat cu poftă pe durata întregii conversații. Milly se tot uită la mine.

— Îți place cina?, mă întreabă, când fac o pauză din înfulecat, ca să respir.

Chaz rânjește și își mângâie barba. Nu-mi dau seama ce vârstă are exact – poate fi oricare între douăzeci și cinci și patruzeci și cinci.

— E nevoie să-l mai întrebi?

— Voi trebuie să vă găsiți un nou hobby, le spun, un pic iritat.

Meniurile sunt cam singurul lucru bun din locul ăsta, iar holbatul lor și conversația fără sens știrbesc din farmec.

Milly se dă jos de pe scaunul înalt.

— M-am răzgândit, spune. Vreau o băutură, până la urmă. O să mi-o iau singură.

— Ceva fără alcool, strigă Chaz în urma ei, când ea dispare în interiorul barului. Știu cât de plină este fiecare sticlă, să nu crezi că n-am să verific!

Clatină din cap spre mine.

— Fata aia se descurcă de minune într-un bar.

Nu e singura, mă gândesc, urmărindu-l cum lustruiește paharele cu mâini tremurătoare. Mătușa mea preferată, sora cea mai mică a maică-mii, face exact aceeași chestie când trece prea mult fără să bea ceva. Este genul de alcoolic care funcționează perfect în societate, deși mai mereu este ușor amețită, și doar foarte rar beată. Sau poate doar așa vreau eu să cred.

— Probabil, zic, și împing în lateral farfuria cu ce a mai rămas din porția de paste.

— Sunteți veri, nu?, mă întreabă Chaz.

De parcă întreaga insulă nu ar ști deja care-i povestea noastră. Dau din cap.

— Sunteți apropiați?

— Nu.

Chaz ridică o sprânceană, iar eu continui:
— Adică, n-am mai văzut-o de ani buni înainte să venim să muncim aici. Familiile noastre nu sunt genul care să petreacă timpul împreună.
— Păi, bine, acum este șansa voastră să deveniți mai apropiați, nu? Familia e importantă. Sau ar trebui să fie, în orice caz.
Fața lui pare dintr-odată obosită. Lustruiește mai departe același pahar, dar pare tot mai plin de pete.
Milly se întoarce cu un pahar cu apă și se aruncă pe scaunul de lângă mine, lăsând cartonașul de la Donald Camden pe bar. Nu pot să mă abțin: îl iau și mă uit încă o dată la sumă.
— Ascultă, zic, mai degrabă în șoaptă, deși Chaz s-a întors cu spatele și-și vede de treburile de la bar. Te gândești să faci treaba asta?
— Nu. Nu cât timp el își dorește așa tare să scape de noi, spune ea.
O secundă, mi se pare că suntem pe aceeași lungime de undă – în ciuda sumei imense, nici eu nu vreau să plec de aici. Apoi ceva din expresia ei se schimbă.
— Amuzant cum Brittany a amintit de Dunes. Eu și Aubrey chiar ne gândeam că noi trei ar trebui să mergem acolo. Să avem o seară a verișorilor.
Îmi dau ochii peste cap.
— Pe naiba.
Milly nu pare surprinsă de răspuns, dar pare că mai așteaptă și altceva din partea mea, așa că adaug:
— În caz că n-am fost destul de explicit, răspunsul e nu.
— Haide, zice Milly, pe un ton persuasiv care probabil funcționează în cea mai mare parte a timpului. Aubrey are nevoie de o seară de distracție. Se întâmplă ceva cu unchiul Adam, dar nu vrea să-mi spună ce. Poate tu o poți face să se deschidă.
Pufnesc pe nas. Acum Milly inventează de-a dreptul, pentru că în niciun caz Aubrey nu-mi va spune *mie* ceva ce îi ascunde verișoarei ei.
— Termină cu abureala. Știm amândoi că nu mori de nerăbdare să pierzi vremea cu mine. Așa că… ce vrei, de fapt?
Fața lui Milly se înăsprește.
— Vino diseară și o să afli.
Ne uităm unul la altul câteva clipe.
— Poate o să vin, spun în cele din urmă.
•

Dunes e al naibii de aglomerat când ajung acolo. Restaurantul se află în semiîntuneric. Pe jos are un fel de dușumea neșlefuită din lemn, care îmi amintește de subsolul alor mei, ce n-a mai fost reamenajat din anii șaptezeci. În ciuda spațiului larg, lemnul ăla de pe jos creează un sentiment primitor, familiar. Partea unde se ia cina e compusă din mese deja pline, iar alături este un bar cu lumini albe. În lateral se întinde o scenă pe care o fată cu o chitară și un tip la clape se pregătesc să înceapă programul artistic. În spatele încăperii sunt mese de biliard și câteva plăcuțe pe pereți, pentru tras la țintă.

Pe măsură ce mă apropii, disting tot mai multe fețe familiare. Pare că membrii Towhee au pus stăpânire pe două mese de biliard și pe scaunele din jurul lor. Brittany îmi face energic cu mâna dintr-un colț, unde este înghesuită într-un grup de fete. Colegul meu de cameră, Efram, abandonează masa de biliard și vine spre mine, mimând că i-a picat falca la vederea mea aici. E genul ăla de individ care nu obosește să mă invite peste tot, deși nu accept niciodată.

— Au luat foc dormitoarele?, mă întreabă, ducând teatral o mână la inimă. Ești bine? Și, mai ales, mi-ai salvat laptopul?

Milly apare în spatele lui, zâmbind.

— Jonah se simte sociabil în seara asta, zice.

Nu-mi place expresia triumfătoare din privirea ei, chiar deloc. Sunt pe jumătate tentat să mă întorc și să plec, când cineva mă apucă de braț.

Este Aubrey, cu un zâmbet larg și cu un tac de biliard în mână.

— Exact la momentul potrivit. Tu și Milly puteți juca împotriva mea și a lui Efram.

Mijesc ochii. E și Aubrey băgată în planul ăsta ciudat al lui Milly? Dar apoi îmi amintesc de prima mea impresie asupra lui Aubrey – fata care nu poate să mintă, chiar dacă viața ei ar depinde de asta. Poate chiar se bucură sincer să mă vadă. Ar fi ciudat, deși nu prea am văzut-o nici pe Aubrey cu multă lume. Mai mult cu Milly și Efram, care lucrează și el tot ca salvamar.

N-aș putea spune că s-a integrat nici ea minunat în peisaj.

— Perfect, spun, cam fără tragere de inimă, apucând un tac sprijinit de perete. Sparg eu.

Efram, care a adunat bilele, le aruncă pe ultimele în mijlocul mesei.

— Ar trebui să te avertizez că eu și Aubrey suntem până acum neînvinși, și că i-am bătut și pe ăia doi tipi din oraș, care acum își îneacă amarul la bar. Dar să te vedem ce poți, pustnicule.

Cuprind masa dintr-o privire, apoi îmi potrivesc tacul, gata să lovesc. Timp de câteva secunde, rămân nemișcat, pe urmă doar mișc bățul câțiva milimetri, ca să am ținta dorită.

Lovesc cu putere. Bilele explodează, iar Aubrey suspină de mirare sau admirație în spatele meu. Unele după altele, ajung în găuri, cu excepția celor care trebuie să rămână pe masă.

Milly mă privește cu o expresie șocată, iar eu încerc să nu par prea îngâmfat. Nu știu dacă îmi iese.

Efram ridică și el mâinile, semn că-i gata să se predea.

— De ce nu mi-ai spus că vărul tău e un adevărat rechin, Aubrey?

— N-aveam idee, zice ea, clipind de parcă acum m-ar vedea pentru prima dată.

Încep să nu mă simt în largul meu – poate era mai bine să-mi ascult instinctul și s-o iau la sănătoasa. Dar masa de biliard m-a atras ca un magnet. Am crescut practic în jurul meselor de biliard, pierdeam vremea pe acolo în fiecare după-amiază. Unul dintre clienții fideli m-a învățat să joc și, după ce a murit – a făcut infarct pe la cincizeci de ani, genul de moarte pe care tata o numea „planul de pensionare al corporatiștilor" – am continuat să joc singur. Pe la doișpe ani, provocam adulții să jucăm pe bani. Credeau că e ceva atât de drăguț și inocent, până ce-i băteam măr.

Milly vine lângă mine și pare brusc mai prietenoasă ca oricând.

— Bine, bine, bine. Cred că ți-am aflat talentul secret.

Mă încurajează pe durata jocului scurt – golesc masa înainte ca Aubrey și Efram să se dezmeticească, apoi își reazemă tacul ei de perete.

— Mă duc la baie, le spune lui Aubrey și Efram. Dar vă provocăm la încă o partidă. Vă lăsăm pe voi să spargeți de data asta, ca să aveți o șansă cât de cât.

— Doar dacă Jonah își leagă o mână la spate, mormăie Efram, apucându-se de strâns bilele.

— Unde ai învățat să joci așa?, mă întreabă Aubrey.

— Pe ici, pe colo, zic, și mă uit la o masă din apropierea noastră.

E plină de țipi pe care Efram îi numește Suporterii. Toți sunt înalți și blonzi, și poartă accesorii ciudate, cum ar fi curele din material textil cu imprimeuri haioase. Liderul neoficial al grupului este Reid Chilton, a cărui mamă este senatoare și se pare că va candida la președinție. Nu prea l-am văzut pe individ prin hotel, doar atunci când ne bate în ușă ca să împrumute pastă de dinți, dar știu deja că îmi displace.

Reid se întrerupe în mijlocul conversației ca să o admire pe Aubrey întinzându-se peste masă după triunghiul pentru bile, apoi spune ceva Suporterilor, iar ei râd în hohote. Mâna mi se strânge pe tac. Cu cât am mai mult contact cu Reid și amicii lui, cu atât mă întreb dacă nu cumva o exista o logică în spatele deciziei lui Mildred de a-și dezmoșteni copiii. Poate a observat că erau pe cale să devină niște nemernici și a luat măsuri extreme ca să-i oprească.

— Tu.

Vocea din spatele meu e rece ca gheața, iar privirea lui Milly, la fel.

— Vino cu mine. Acum!

Îmi smucește bățul din mână și îl sprijină nervoasă de perete.

— Amânăm un pic jocul, îi spune lui Aubrey. Trebuie să vorbesc o chestie cu Jonah.

— Legat de ce?, întreabă Aubrey, dar Milly m-a apucat deja de încheietură și mă târăște spre ieșire.

Dispoziția ei prietenoasă de mai devreme s-a evaporat complet. Nu sunt tocmai surprins, dar cumva sunt deconcertat de cât de ușor și-a schimbat starea.

— Care-i problema ta?, întreb și mă smucesc să scap din strânsoarea ei. Termină, nu mă mai trage. Vin oricum cu tine, nu vezi?

— Oh, ar trebui să-mi mulțumești că asta-i tot ce fac pentru moment, spune ea cu o voce care se vrea amenințătoare, împingând cu un umăr în ușă, s-o deschidă.

Ieșim afară, în aerul rece. Trag aer în piept, să-mi limpezesc gândurile, dar aproape că vomit când simt mirosul puternic de gunoi din apropiere. Suntem chiar lângă tomberon.

— Putem să ne îndepărtăm de gunoi… încep eu, dar atât apuc să spun, înainte ca Milly să întindă brațele și să mă îmbrâncească furios, cu putere.

Mă clatin, luat prin surprindere atât de gest, cât și de forța lui. Tipa asta arată atât de delicat, dar e teribil de impulsivă și puternică.

— Ce mama naibii, mormăi.

Simt că îmi ies din pepeni.

Milly scoate o chestie mică și pătrată din buzunar și mi-o vâră sub ochi.

— Într-adevăr, ce mama naibii?, repetă cuvintele mele.

Stomacul mi se răsucește când văd actul familiar, iar furia îmi dispare. Bag mâna după portofelul care ar fi trebuit să fie în buzunarul din spate al pantalonilor. Nu-i acolo.

De asta se tot dădea pe lângă mine, aparent prietenoasă, în timp ce jucam biliard. Mi-a furat portofelul. Eu mă spărgeam în figuri la masă, iar ea mă buzunărea. Mi-aș trage una în cap pentru că am fost atât de idiot și am ratat jocul pe care-l făcea ea.

— Dă-mi chestiile înapoi.

Încerc să par autoritar și netulburat, dar simt transpirația adunându-mi-se pe frunte.

Rahat, rahat, rahat. Chiar e de rău.

Milly flutură din nou permisul meu de conducere, privindu-mă printre genele ei lungi.

— Ți le dau înapoi cu plăcere. Doar după ce îmi spui cine mama naibii ești tu, Jonah North, și de ce te prefaci că ai fi verișorul meu.

Capitolul șapte

Milly

Nu știu dacă este o bilă albă pentru el sau nu faptul că nici nu încearcă să nege.

— De ce dracu' am mai luat la mine permisul ăla nenorocit, mormăie Celălalt Jonah.

Pare înfuriat, dar cred că mai mult pe el însuși.

— Mda, păi ăsta doar mi-a confirmat suspiciunile, zic.

Scot portofelul lui Jonah și îndes permisul înăuntru.

Și-a servit scopul deja – și oricum i-am făcut și o poză cu telefonul. Îi întind portofelul.

— Faptul că ai ras și lustruit o farfurie plină de paste cu creveți, când ai *alergie la fructe de mare*, e ceea ce mi-a trezit inițial bănuiala.

Imediat ce Jonah începuse să-și savureze cina la The Sevens, am așteptat să i se umfle fața așa cum se întâmplase cu nouă ani în urmă, acasă la noi, când înghițise un crevete învelit în bacon. Am fost șocată că n-a avut nici pe naiba acum, nici măcar nu s-a înroșit. Când m-am dus la bar să-mi prepar o băutură, am căutat pe Google dacă te poți vindeca de o alergie alimentară și am aflat că nu e tocmai imposibil, dar este extrem de improbabil, și că rămâne un fel de reacție în timp, chiar dacă mai puțin severă. Oamenii care se știu cu astfel de alergii ar evita oricum să comande genul ăla de mâncare, darmite să-l mai și înfulece cu poftă în mai puțin de cinci minute.

Poate că aș fi acceptat ca vărul meu să fie unul dintre puținele cazuri excepționale, dacă nu ar fi fost gândul că tipul ăsta nu s-a potrivit niciodată în povestea lui Jonah Story. Nimic n-a avut sens, în ce-l privește, încă de când l-am văzut prima dată pe feribot. Arată cu mult mai bine decât îmi aminteam, chiar și în ciuda a noua ani trecuți de la ultima noastră întâlnire. Deși a făcut tot ce a putut să pară un măgar fițos și îngâmfat ca verișorul meu, au fost momente în care și-a ieșit din rol. Acest Jonah este enervant într-un fel propriu – și el stă prost cu atitudinea și are niște frustrări, clar, dar este evident că nu deține tonul analitic și academic al lui Jonah Story.

— Tu glumești?, zice el. O alergie la fructe de mare? Mersi mult, JT. Ar fi fost o informație cât de cât utilă pe care puteai să mi-o împărtășești.

— Cine-i JT?, întreb, deși cred că știu.

Jonah mă privește în tăcere câteva secunde, ca și cum ar cântări cât de mult să-mi dezvăluie.

— Verișorul tău, recunoaște el în cele din urmă.

Mergem la aceeași școală și lumea îi spune JT, ca să nu ne încurce. Îl mai cheamă și Theodore. Dar bănuiesc că știi deja.

Nu știam, sau poate uitasem, dar nu-i mai spun nimic lui Jonah North. Mă amuză gândul că verișorul meu este în plan secund undeva, că este cel de-al doilea Jonah. Pariez că îl roade teribil.

— Deci, el știe că faci asta?

Jonah ezită din nou, masându-și ceafa cu o mână. Are expresii mixte pe chip.

— El m-a rugat.

— Te-a rugat să te dai drept el?, exclam, cu neîncredere.

— Șttt, zice Jonah, deși aici afară suntem doar noi doi. Uite, nu pot gândi clar în mirosul ăsta oribil. Mă dau mai într-o parte, și poți veni și tu, dacă vrei. Sau nu.

— Oho, vin imediat după tine, stai liniștit, spun și îl urmez spre parcare, bucurându-mă în secret de aerul curat, odată ce ne îndepărtăm de tomberon. Hai, aici e perfect. Toarnă tot. De ce te-a rugat Jonah – JT, mă rog – să te dai drept el?

Fața lui Jonah e acum în penumbră, departe de luminile restaurantului.

— O să-ți spun totul, dar am o singură condiție. Nu dezvălui nimănui cine sunt. Mă rog, poți să-i spui lui Aubrey, dar atât.

— Stai puțin, ceee?

Jonah nu răspunde, iar eu îmi încrucișez brațele la piept. Parcă a scăzut temperatura cu zece grade de când am ajuns la Dunes. Bluza fără mâneci care era perfectă în interiorul aglomerat nu mă ajută deloc aici, afară. Jonah pare că se simte minunat în cămașa lui în carouri, îmbrăcată peste tricoul uzat pe care-l poartă peste tot.

— Nu faci tu regulile, din moment ce ai comis o infracțiune.

Jonah ridică din umeri.

— Bine, atunci. Să ai o seară frumoasă.

Se întoarce să plece, dar îl apuc de braț.

— Nu poți să pleci pur și simplu!

— Pot, dacă nu avem o înțelegere.

— Asta e… e…

Îmi caut cuvintele preț de câteva clipe, până ce îmi dau seama că să mint un mincinos nu-i chiar cel mai mare păcat din lume.

— OK, bun. N-o să spun nimănui.

Jonah se întoarce din nou cu fața spre mine.

— Nu prea te cred, zice, mai mult ca pentru sine. Dar te pot trage oricând după mine dacă voi fi prins.

— Nu-i de mirare că tu și JT sunteți prieteni, izbucnesc. Aveți multe în comun.

— N-am spus niciodată că am fi prieteni, zice el cu răceală. E doar o afacere, un aranjament. Uite care-i treaba. JT a vrut să meargă în tabăra pentru științe. Chestie pe care o știai deja, nu?

Dau din cap.

— Tatăl lui a refuzat odată ce au primit invitația de la bunica ta. JT era teribil de supărat, pentru că luase bursa pentru tabăra aia, o chestie greu de obținut, dar Anders i-a spus că nu contează, trebuie să vină aici. Am fost acceptat și eu în tabăra aia, dar nu am primit bursă. Așa că n-am putut merge, de fapt.

Tonul lui Jonah devine amar.

— Întreaga poveste a fost ideea lui JT. M-a auzit vorbind la școală despre cum nu voi putea merge în tabără și m-a încolțit la cantină într-o bună zi. Mi-a zis că ne putem ajuta unul pe celălalt. O clipă, am crezut că vrea să-mi ofere bursa lui. Ceea ce a fost o tâmpenie din partea mea. JT nu-i genul ăla de persoană și, oricum, nu știu dacă o bursă este transferabilă. Dar, în schimb, mi-a spus că mă plătește să merg în locul lui pe insulă și să nu spun o vorbă nimănui. El ar fi mers în tabăra pentru științe, iar eu primeam o slujbă excelentă de vară, plus un bonus financiar din partea lui.

— Un bonus?, ridic eu o sprânceană. Cât de mult? Care e taxa pentru a te da drept altcineva zilele astea?

— De ajuns, zice el, sec.

Vântul se întețește, iar eu încep să tremur, strângând brațele mai tare la piept. Jonah se apucă să își dezbrace cămașa, dar îl opresc cu un gest scurt.

— Nu te obosi, Lancelot. Sunt bine. Și voi ați gândit toată treaba în cele mai mici amănunte, până la capăt? Adică, sinceră să fiu, suntem cu toții aici ca să-i intrăm lui Mildred în grații. Ce a crezut Jonah – mă rog, JT – că se va întâmpla când ea își va da seama că a venit nepotul cel fals?

Jonah își pune cămașa la loc.

— Nu credea că bunica voastră avea de gând să facă ceva pentru voi sau familiile voastre. Credea că e doar un joculeț pervers pe care ea se gândise să-l joace la bătrânețe, unul care lui i-ar fi afectat viitorul, fără sens sau motiv. Și, din câte am văzut până acum, mi se pare că a avut dreptate.

Urăsc faptul că JT Story nu și-a făcut și el speranțe prostești, ca mine și ca Aubrey. Gândul că noi suntem prinse aici, în timp ce el își petrece vara așa cum și-a dorit, îmi ascute tonul și mai mult.

— Și cum aveai de gând să duci treaba la capăt timp de două luni întregi? Eu mi-am dat seama de înșelăciune în mai puțin de o săptămână. Și nici nu m-am străduit prea tare.

Jonah își trece o mână prin păr.

— Dumnezeule, nici nu știu ce să răspund acum la asta. Părea o treabă logică. JT și cu mine avem aceeași vârstă, venim din același oraș, avem același prenume. Aceeași culoare a pielii. Hotelul nu ne-a cerut o poză înainte pentru angajare, doar certificatul de naștere. JT nu e prezent pe nicăieri pe rețelele de socializare, așa că nimeni nu se aștepta să posteze pe durata verii. Nu v-a văzut pe tine și pe Aubrey de ani buni. Pe bunica lui n-a întâlnit-o niciodată. Și mi-a dat destule detalii despre familia voastră – despre scrisoarea prin care părinții voștri au fost dezmoșteniți, informații despre ai tăi și ai lui Aubrey, despre felul în care întreaga familie a încercat să restabilească legătura cu Mildred de-a lungul anilor. Credeam că am toate datele care contează.

Clatină din cap, dezgustat.

— *Alergie la fructe de mare.* Naiba să-l ia.

— Așadar, tu erai cel care ne dădea mesaje mie și lui Aubrey, imediat după ce am primit scrisorile?, întreb. Sau era JT?

— Era JT. Când ați pornit grupul de discuții, el încă mai credea că trebuie neapărat să vină pe insulă cu voi. Apoi, după ce am acceptat să-i iau locul, și-a văzut mai departe de discuții ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Mi-a printat convorbirile voastre, ca să știu despre ce ați vorbit.

— Și care-i câștigul tău, de fapt? Cine ești tu?

— Mi-ai văzut permisul. Sunt Jonah North. Locuiesc în Providence și merg la liceu cu vărul tău. Aveam nevoie de bani, așa că m-am dat drept el, când m-a rugat s-o fac. Asta-i tot.

— Atunci, ce-ți pasă dacă eu mă apuc să le spun și altora? Ți-ai primit banii.

— Nu pe toți. Am luat până acum doar o treime. În plus, salariul de la complex e mult mai bun decât ce aș câștiga lucrând pentru părinții mei.

— E mai mult decât ai face pe platourile de filmare despre care ne-a vorbit avocatul?

— Nu, spune el, cu privirea pierdută în zare. Dar nu puteam accepta jobul ăla. Trebuie să trimit poze de la complex în fiecare săptămână pentru ca JT să-și convingă tatăl că lucrează aici.

— Unde cred părinții tăi că ești?

— Aici, unde am găsit printr-un noroc o slujbă bună. Singurul lucru pe care nu-l știu ei este ce nume folosesc.

— Spuneai că ai lucrat pentru ei? Unde?

— Nu contează, zice el și face un pas în spate.

Îl văd acum bine, în lumina lunii. Nu am idee de ce fix întrebarea asta a întrerupt șirul dezvăluirilor, dar pare că a terminat discuția cu mine – este încordat și obosit, fața îi pare mai ascuțită.

— Uite, eu merg la mine în cameră, la hotel. Știu că nu te pot obliga să-mi păstrezi secretul. Dar sper s-o faci.

Apoi se întoarce pe călcâie și pleacă. Mă gândesc să merg după el, pentru că mai am o grămadă de întrebări, și îmi datorează niște răspunsuri. Dar, până la urmă, îmi îndrept pașii spre Dunes, către singura persoană de pe insulă, la momentul ăsta, care îmi este cu adevărat rudă.

Aproape am ajuns, când ceva moale și călduros îmi aterizează în mână, și mă întorc să-l văd pe Jonah North în tricou, dându-mi mie cămașa lui în carouri.

— Să ai pentru drum, la întoarcere, zice, apoi dispare în întuneric.

•

Următoarea seară sunt tot cu mintea la discuția noastră, în timp ce mă ocup de mesele de la Veranda pe pilot automat. Am luat de nu știu câte ori telefonul în mână să-i dau un mesaj maică-mii, în care să-i spun: *Jonah nu e cel adevărat!*, dar nu am făcut-o.

I-am spus doar lui Aubrey, care a fost șocată în cel mai comic mod cu putință. Și atât. Nu știu ce mă reține. Poate faptul că nu mai pot lua adevărul înapoi, odată ce iese în lume.

Din fericire, nu sunt prea ocupată în seara asta. Șeful comitetului de primire, Carson Fine, supraveghează sala, și el a insistat să-mi tot iau pauze între servirile la mese, pentru că sunt nouă pe aici. Dar cred că motivul real e că îi place să bârfească alături de mine la bar.

Stăm așezați acum pe scaunele înalte de la bar, iar el își ține bărbia sprijinită în pumn și îmi pune întrebări despre Mildred.

— Așadar, nu ai întâlnit-o niciodată înainte de weekend-ul trecut?

În seara asta, cravata lui are model cu scoici roz, pe un fundal mov.

— Niciodată, zic.

Nu are rost să pretind altceva. Povestea dezmoștenirii copiilor Story nu este un secret. De fiecare dată când mama și frații ei încercau o metodă legală de a intra în posesia averii bunicului, trebuiau să dea cât mai multe detalii despre felul în care le-au fost tăiați banii.

— E ca într-o nuvelă gotică, spune Carson, entuziasmat. Atât de straniu! Doamna Story e minunat de amabilă cu personalul și cu localnicii. De ce ar fi atât de nemiloasă cu propriii ei copii?

Asta e partea poveștii pe care Google nu ți-o poate oferi, iar Carson crede că o pot face eu, în schimb.

— Nu am idee, zic. N-am știut niciodată.

— Ei bine, măcar v-a adus aici. E un început, poate.

— Ne-a adus aici, apoi a dispărut.

Poate că aș putea folosi curiozitatea avidă a lui Carson în avantajul meu. Poate știe mai multe despre programul și plecările ei. Cu cât trece mai mult timp și Mildred nu ne contactează, cu atât sunt mai convinsă că lucrurile nu sunt în regulă cu vara pe care o petrecem aici. Și totul a început cu o scrisoare în care eram rugați să ținem legătura cu Edward Franklin.

— Știi, uneori mă întreb dacă nu cumva am primit o dată greșită la care să venim aici. Poate a fost o chestie administrativă care a mers prost.

Livrez minciuna însoțită de un zâmbet, sorbindu-mi apa din pahar. Marty, barmanul de la Veranda, apare de nicăieri și mi-l umple. Toți cei de la complex au impresia că suntem protejații lui Mildred, așa că se poartă cu noi chiar mai bine decât cu turiștii.

— Mă gândeam să-l contactez din nou pe Edward Franklin să verific, dar nu am altă adresă a lui de contact decât pe cea de la hotel.

Fac o pauză, ca și cum mi-aș munci mintea.

— Nu ai vreun email personal al lui, bănuiesc? Sau un număr de telefon?

— Sunt convins că avem, zice el și își dă la o parte o șuviță blond albicioasă de pe frunte. Dar nu ți-l pot da. Sunt reguli în legătură cu protejarea intimității, chestii de genu'!

— Bineînțeles, zic.

Dezbat în mintea mea dacă l-aș putea totuși convinge, în schimbul livrării unei bârfe suculente despre familia Story pe care s-o inventez pe loc, dar chiar atunci îi sună mobilul. Se încruntă la ecran.

— Au nevoie de mine la recepție. Vin imediat înapoi.

Îl urmăresc trecând grăbit printre mese, apoi îl aud pe Marty dregându-și vocea. Nici nu-mi dădusem seama că stătea tot acolo.

— Uite, dacă vrei să dai de Edward, poate ar trebui să încerci prin Chaz, zice.

— De ce prin Chaz?

— El și Edward au fost împreună o perioadă. Cred că au mai păstrat legătura.

— Ah, bun, zic, în timp ce absorb informația.

Nu-mi trecuse prin cap că Chaz ar fi gay. Sau că ar avea un partener. Părea extrem de puțin dispus să vorbească despre viața lui sentimentală, când am atins vag subiectul.

— Mersi, o să-l întreb pe el. Știi cumva dacă lucrează în seara asta?

— Nope, nu se simțea bine. Cred că nu se va simți bine o vreme, dacă înțelegi ce vreau să spun, zice Marty și mimează un gest cu sticla dusă la gură.

— Ah, la naiba.

E drept, am observat că bea mult de fiecare dată când lucrează. În plus, oamenii nu își dau seama de șmecheriile mele cu furtul din sticle decât atunci când au făcut și ei treaba asta. Dar pare mereu un adevărat profesionist și am presupus că își ținea sub control problemele cu băutura.

— Și se întâmplă des?

— Mai des decât ar trebui. E secretul hotelului, dar unul care nu-i ținut prea bine. Toată lumea știe, mai puțin Carson. Uite, Chaz este un tip de treabă, și un barman grozav când e pe uscat. Așa că noi încercăm să-i păzim spatele.

— Înțeleg, spun, în timp ce Carson îmi face cu mâna de la distanță.

Nu e singur, și inima mi se oprește pentru o clipă când îmi dau seama că persoana care îl însoțește este o femeie în vârstă. Oare Mildred a decis în cele din urmă să-și facă apariția?

Dar, când se apropie, îmi dau seama de greșeală.

Femeia este într-adevăr de aceeași vârstă ca bunica mea, dar părul îl are grizonant, nu alb pur, și poartă o rochie simplă, maro, asortată cu saboți. Carson pare încântat să fie lângă ea.

— Milly, trebuie să-ți prezint pe cineva, spune zâmbitor. Secretara bunicii tale, Theresa Ryan, a venit să te vadă. Are vești pentru tine.

Carson o spune cu entuziasm, fără să respire, iar Theresa începe să chicotească. Îmi întinde mâna și mi-o strânge cu căldură.

— Ce prezentare plină de viață, spune ea. Bună, Milly. Mă bucur nespus să te cunosc.

— Și eu! spun, cu pulsul mai rapid.

Mama s-a înțeles dintotdeauna bine cu Theresa – îmi spunea că erau singurele susținătoare Yankees într-o casă plină de fani Red Sox – și au păstrat legătura câțiva ani după ce mama a fost dezmoștenită.

Mama spunea că Theresa era mereu amabilă, dar că îi spusese că Mildred nu a dezvăluit motivațiile sale reale decât avocatului Donald Camden. În cele din urmă, mama a fost copleșită de frustrări și nu a mai vorbit nici cu secretara.

— Doamna Story m-a rugat să trec pe aici. Va reveni în curând pe insulă și vrea să vă invite pe voi trei la Catmint House, pentru un prânz, duminică. Nu, nu mâine, spune ea. Încă este în Boston și, oricum, este și 4 Iulie. Ar trebui să rămâneți în complex, vor fi evenimente planificate pentru personal și musafiri. Plus focul de artificii, mereu senzațional. Sunt convinsă că v-a spus Carson totul deja.

Mă uit la Carson, care îmi zâmbește ca și cum ar vrea să se scuze. *Te rog, Milly. Știi doar că mereu îmi tai piuitul când încep să povestesc despre activitățile Towhee.*

— Sigur, spun. De abia aștept.

— Minunat. Sper că îți vor plăcea, spune Theresa. În orice caz, bunica voastră vă invită la prânz cealaltă duminică, pe unsprezece iulie. Sper că nu vor avea probleme cu programul de lucru?, îl întreabă zâmbitoare pe Carson.

— Sigur că nu, o asigură el.

— Perfect, spun, și mă uit cu atenție la secretară, în speranța că aș putea descoperi mai multe dincolo de cuvintele ei.

Oare bunica *vrea* să ne întâlnească? Sau doar se simte obligată, ca să păstreze aparențele?

Expresia amabilă a Theresei nu se schimbă.

— Doamna Story vrea de asemenea să se asigure că nu vă faceți planuri pentru șaptesprezece iulie. Pică într-o sâmbătă, seara Balului de Vară, și ar vrea să participați, ca invitați ai ei.

Îmi trece prin fața ochilor o imagine cu mama la optsprezece ani, purtând o rochie albă de bal și colierul ei cu diamant în formă de lacrimă.

Cel pe care mi l-am dorit atât de mult, încât am dat la schimb pentru el o vară.

Doar că lucrurile nu sunt atât de simple.

Da, îmi doresc colierul. Dar vreau mai mult ca mama să dorească să mi-l dea mie. Vreau să fie genul de persoană care să dorească să ofere un obiect plin de semnificație din mamă în fiică, fără să ceară nimic în schimb. Dar nu este acea persoană. Așa că, dacă nu pot avea asta, am luat ce a rămas la ofertă: o șansă de a petrece timp cu bunica mea, cu confidenții ei, cu oamenii de aici, de pe insulă, care și-o amintesc pe mama ca adolescentă. Cu siguranță unul dintre ei trebuie să știe ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci și patru de ani, ca să o facă pe Mildred Story să rupă legăturile cu cei patru copii ai ei și să nu privească înapoi.

Poate, dacă voi afla lucrurile astea, o voi înțelege mai bine pe mama.

Theresa încă vorbește, așa că îmi îndrept din nou atenția asupra ei.

— Este o petrecere formală, cu fracuri pentru bărbați și rochii de bal pentru femei, îmi explică. Îmi dau seama că nu aveți la voi ținuta, așa că tu și verișorii tăi sunteți liberi să cumpărați ce doriți din magazinele de pe insulă și să treceți cheltuielile în contul familiei Story.

În ciuda nefirescului situației, simt un fior de încântare. Seamănă un pic cu fantezia mea din copilărie legată de cumpărături, mai puțin partea în care Mildred deleagă această plăcere secretarei ei.

— N-o să-mi vină nimic, spun. Sunt prea scundă și rochiile lungi mătură mereu podeaua.

Theresa lasă să-i scape un alt chicotit.

— Nu-ți face griji. Magazinul de unde vei cumpăra va trimite rochia în atelier, pentru modificări, spune ea, ca și cum povestea s-a decis deja.

Iar eu accept.

Capitolul opt

Aubrey

— Așadar, zice Milly și mă privește, așteptând. Ar trebui să dezvăluim secretul Falsului Jonah înainte să luăm prânzul cu Mildred, sau nu?

Înghit ultimul Plumwich înainte să răspund. Este marți după-amiază și suntem în centrul orașului, testând desertul casei la Sweetfern Bakery – un sandviș cu înghețată, făcut din sorbet de prune și gogoși ca pentru papanași. Sună mai sofisticat decât își are gustul, dar asta nu ne-a oprit să ni le terminăm.

— Nu știu, recunosc eu. Cui am putea să spunem?

— Părinților noștri?

Pare straniu că Milly nu-i atât de hotărâtă pe cât o știam.

— Sau Theresei.

— Am putea, dar… ezit eu.

Spre deosebire de Milly, eu știu cum este să ai nevoie de bani. Și nici nu-mi pasă extrem de tare că Jonah North l-a înlocuit pe Jonah Story. Noul Jonah pare o versiune mai bună decât verișorul nostru.

— Nu-i cea mai mare problemă a noastră în clipa de față, nu?

Milly râde, dar eu nu am glumit.

Jonah North este în josul listei cu lucrurile pentru care îmi fac griji. Pe prima poziție este tatăl meu. Pe locul doi este prânzul pe care trebuie să-l iau cu bunica, plus să merg la un bal, tot la invitația bunicii mele care nici măcar nu m-a băgat în seamă. Pe locul trei este tăcerea ciudată a lui Thomas, și faptul că nu-i simt lipsa pe cât de mult m-aș fi așteptat. Am încetat să-i mai dau mesaje, și uneori mă uit la mobilul meu care nu scoate niciun sunet și mă întreb dacă asta înseamnă că ne-am despărțit. Și tot nu găsesc energia să-mi pese, dacă-i așa. Părea oricum inevitabil, pentru că totul în viața mea confortabilă și previzibilă pare să se schimbe și nu am cum să împiedic lucrul acesta.

În urmă cu două zile a fost 4 Iulie. Cu artificiile și cu petrecerea Towhee, am stat trează până târziu. Apoi nu am mai putut adormi. În timp ce Milly respira regulat în cealaltă parte a camerei, am rămas în pat, plimbându-mi degetul pe o crăpătură din perete, gândindu-mă la consecințe nedorite. La

cum am făcut ceva anul trecut, care la vremea aia a părut lipsit de semnificație, mai puțin important ca această infimă crăpătură de pe un perete impecabil. Și cum a declanșat o reacție în lanț, care mi-a aruncat familia în aer.

Vina pe care am tot simțit-o m-a oprit să vorbesc cu mama pe cât de des aș fi vrut, mai ales de când am ajuns aici. Totuși, duminică, când nu puteam adormi, i-am scris un mesaj.

Tata vorbește vreodată despre Cutty Beach?

Mama, care adoarme de obicei devreme în fața televizorului, nu mi-a răspuns până ieri dimineață.

Cutty Beach? De ce întrebi?

Nu am știut exact cum să răspund, așa că am rămas la o chestie generală și vagă.

Am mers acolo în urmă cu vreo două zile. M-am gândit la el.

A durat ceva până să continue discuția.

A menționat-o ocazional. Nu știu dacă îi plăcea prea tare, deși n-aș ști să-ți spun de ce. Doar asta a fost impresia mea. Însă a trecut ceva vreme de când eu și tatăl tău am vorbit despre perioada petrecută de el pe insulă.

Stomacul mi s-a îngreunat de tristețe. Nu doar că a sporit misterul din jurul plajei respective, un mister care deja nu-mi dădea pace, dar și pentru că mi-a reamintit cât de încordate sunt lucrurile între părinții mei. Și cred că ele sunt așa de multă vreme, de dinainte să îmi dau eu seama.

Am găsit o scuză oarecare și am terminat conversația.

I-am arătat mesajele lui Milly și ea a ridicat din umeri.

— Păi, este o plajă urâtă. Nici mie nu mi-a plăcut prea tare.

Vocea verișoarei mele mă readuce în prezent și trebuie să mă scutur puțin ca să-mi amintesc despre ce vorbeam. Corect… Jonah cel Fals.

— Nu poate să-și joace rolul la nesfârșit, zice ea. Când o să fie descoperit, o să cădem și noi prost fiindcă l-am acoperit.

— Ne mai trebuie cofeină dacă e să purtăm discuția asta, zic eu și mă ridic. Vrei tot cafeaua pe care ai avut-o mai devreme?

— Mda, mersi.

Coada la bar este mai scurtă decât era când am ajuns noi, dar tot mai sunt trei persoane înaintea mea, așa că aștept și-mi arunc privirea înjur. Sweetfern arată ca interiorul unei bomboane pe băț – pereți în dungi albe și roșii, mese și scaune din fier forjat. Podeaua are nuanța cireșii coapte. Aerul e cald și miroase a zahăr și ciocolată. Multe fotografii înrămate stau frumos

așezate pe peretele de lângă casă. Le privesc absentă, apoi brusc îmi dau seama că mă privește dintr-una dintre ele un chip familiar.

Este tata, în toată gloria tinereții sale, cu părul brunet, extrem de arătos, ținând în brațe cu mândrie un desen urât, poate cel mai urât pe care l-am văzut vreodată. Arată ca și cum un preșcolar a târât un ghem de lână prin noroi. Mâna liberă a tatălui meu stă pe umerii unei femei mai în vârstă, care la rândul ei își trece degetele cu afecțiune pe obrazul lui. Chiar și de la distanța la care mă aflu, disting pata de culoarea vinului pe care femeia o are pe mână. Bunica mea cea retrasă, care continuă să apară de unde nu te aștepți.

Mă apropii un pic mai mult ca să citesc ce scrie sub fotografie. *Mildred și Adam Story, alături de câștigătorul ediției din 1994 a competiției pentru artiști locali.* Greu de crezut că o femeie cu o colecție impresionantă de tablouri și cu gusturi artistice șlefuite ar premia *așa ceva.*

Când îmi vine rândul să plătesc, întind cardul cu mâna stângă, deși e destul de stupid să presupun că vânzătoarea adolescentă care nici nu mă privește ar putea acorda atenție semnului meu din naștere de pe braț și că ar putea trage concluzia că sunt o Story. În orice caz, îmi fac curaj să o întreb:

— E vreuna din fotografiile acelea de vânzare?

— Ce?, întreabă ea surprinsă și ridică privirea. Nu… nu cred. Sunt pentru decor.

— Bine, spun eu, simțindu-mă aiurea.

Tata era în ultimul an la Harvard când Mildred l-a dezmoștenit; locuia la Cambridge și nu avea cum să se întoarcă la Catmint House pentru a-și lua lucrurile personale. Cineva i-a împachetat efectiv toată camera și a trimis prin poștă conținutul, dar printre obiecte nu prea se numărau și fotografii de familie. Mi-ar plăcea să am o poză măcar, dar nu prea văd cum să-i detaliez toată povestea unei vânzătoare plictisite.

Mă întorc și aproape mă lovesc de persoana din spatele meu.

— O poză drăguță, nu?, spune o voce familiară. Dar desenul acela este oribil.

Fata e Hazel Baxter-Clement, care le face semn celor din spatele ei de la coadă să i-o ia înainte. Bunicul ei nu se vede pe nicăieri.

— A fost prima competiție locală pentru artiști, în acel an. Îmi place să cred că de atunci s-au mai cizelat criteriile de premiere.

— Și tu desenezi?

— Eu? Nu. Sunt doar interesată de istoria insulei.

Își împinge brățările de piele în sus, de-a lungul brațului.
— Cum merge?, mă întreabă.
— Destul de bine. Ce face bunicul tău?
— E bine și el. Speram să-mi dați un semn, spune și zâmbește.
— Chiar am fost ocupați, zic eu, mecanic.
Peste umărul lui Hazel, Milly îmi arată ceasul ei mare, aurit, care nu merge niciodată, apoi îmi face semn spre ușă.
— De fapt, ar cam trebui s-o luăm din loc. Ne întoarcem la muncă.
— Păi, să-mi dați de știre dacă vi se mai eliberează programul. Bunicul e mai bine în ultima vreme și cred că v-ar putea povesti niște întâmplări care au legătură cu părinții voștri.
Mă opresc, fiindcă sună tentant.
— Mai poți să-mi dai numărul tău încă o dată? Jonah l-a notat, dar este cam aiurit.
— Sigur, zice Hazel și se luminează la față, apoi mi-l dictează. Dă-mi un mesaj oricând vrei.
Milly mă așteaptă la ușă, pe care o ține deschisă cu piciorul.
— Ce voia?
— Încă mai vrea să discute cu noi, spun și îi întind cafeaua, apoi ieșim. Spune că bunicul ei se simte mai bine. Poate ne-ar putea explica chestiile ciudate pe care le-a spus când l-am întâlnit prima oară.
Milly pare sceptică. Își pune ochelarii.
— Sau poate doar vrea să ne momească prin asta și să ne transforme în teză de final de semestru.
Mergem pe trotuar, trecând de câteva magazine și restaurante.
— E ca un Fifth Avenue în miniatură aici, zice ea, oprindu-se să se uite într-o vitrină.
Pe geamul magazinului scrie Kayla's Boutique.
— Pare drăguț, am putea să ne cumpărăm rochiile de aici, zice.
— Bine, încuviințez și eu, încă gândindu-mă la poza pe care am văzut-o pe peretele cafenelei.
I-am rămas datoare tatălui meu cu un apel și, pentru prima dată de când am venit aici, parcă aș avea chef să-l sun. Văzându-l atât de relaxat și fericit cu Buni în fotografie mi-a amintit cum mă simt când îmi zâmbește din tot sufletul. Zâmbetul lui cald, aproape orbitor. Înainte să stau prea mult pe gânduri, îmi scot telefonul și ating numărul lui.
— O să dau un telefon scurt, o anunț pe Milly.

Sună de patru ori, înainte ca tata să răspundă.

— Aubrey, zice el.

— Bună, tata.

Mă îndrept spre un colț mai puțin aglomerat al trotuarului, lângă niște copaci înalți. Aud tropăitul sandalelor lui Milly în spatele meu, semn că a venit după mine.

— Ce mai faci?

— Bine, zice el sec.

Apoi tace, și mă gândesc chiar că s-a întrerupt apelul. Dar știu că nu este cazul – mă pedepsește pentru că l-am evitat întreaga săptămână. Așa face tata când este nervos: încetează să mai ofere afecțiune sau apreciere, ca să știi că nu este de acord cu ceva ce ai făcut. Știam, dar totuși…

— Merg să iau prânzul cu Buni weekend-ul viitor, izbucnesc. Ți-a spus mama?

— Mi-a zis, spune, apoi tace din nou. Ți-a luat ceva.

— Buni a trebuit să plece până la Boston.

Urăsc tonul defensiv care mi se strecoară în voce.

Iau o înghițitură de cafea și aproape mă înec. Tipa de la casă mi-a dat din greșeală cu aromă de arahide, și e aroma pe care o urăsc. Arunc paharul aproape plin într-un coș de gunoi pe lângă care trec.

— Am auzit, spune tata. Sunt surprins că ai lăsat să se întâmple asta.

Îmi bag un deget în cealaltă ureche ca să acopăr zgomotul din fundal, nefiind sigură dacă l-am auzit bine.

— Ce vrei să spui? N-am lăsat nimic să se întâmple. Pur și simplu a plecat.

— Sigur că a plecat. Pentru că nu te-ai implicat suficient de tare. Nu ai fost *proactivă.*

— Nu am fost proactivă, repet, oprindu-mă din mers, în cele din urmă.

Milly se oprește și ea. Suntem în fața unei intrări cu un arc de piatră deasupra și o plăcuță care dă informații despre clădirea respectivă, probabil un obiectiv turistic sau un monument istoric, dar privirea mi se întunecă și nu apuc să văd ce scrie.

— Crezi că ar fi trebuit să fiu mai *proactivă.*

— Da. Asta-i problema ta cea mai mare, Aubrey. Ești pasivă. Mai degrabă ai irosi o vară întreagă decât să iei frâiele în mâini.

Pare că își adună forțele ca să îmi livreze un șuvoi de reproșuri, pe care le-a pregătit de ceva timp, iar acum i-am oferit pretextul perfect.

— Ți-a trecut prin cap să iei tu direct legătura cu bunica ta, sau să discuți cu secretara ei?

Nu răspund, iar tonul lui devine și mai condescendent.

— Nici nu mă gândeam că ai făcut-o. Pentru că tu nu acționezi. Tu doar aștepți, abia apoi ai o reacție. De asta am folosit termenul *proactiv.*

Timp de câteva secunde, nu pot răspunde. Sunt încremenită pe marginea drumului, cu vorbele doctorului Baxter în urechi, pe care le-a spus chiar când am pășit pe insulă. *Adam avea talentul necesar pentru a ajunge departe, nu-i așa? Dar l-a irosit. Prostuț băiat. Putea schimba totul cu o singură vorbă.*

Mă întreb la ce vorbă se referea bătrânul, și dacă era un cuvânt care să te umple de nervi la fel de mult ca…

— Proactivă?! Așa cum ai fost tu când i-ai tras-o antrenoarei mele de înot și ai lăsat-o gravidă? La genul ăsta de proactivitate ar trebui să aspir?

Milly mă apucă și mă trage deoparte din mijlocul trecătorilor, ghidându-mă blând spre intrândul cu arc de piatră.

— Ce ai spus?! aud din telefon.

Încep să tremur, iar cuvintele îmi ies cu greutate.

— M-ai auzit.

— Aubrey Elizabeth. Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Cere-ți scuze imediat.

Aproape că o fac. Dorința de a-i face pe plac este foarte puternică, sădită în mine de-a lungul celor șaptesprezece ani de viață. În ciuda a tot, simt o nevoie disperată de a-i alunga furia din voce. Chiar dacă eu sunt cea care ar trebui să fie furioasă. Și chiar sunt, dar nu este furia aia nemiloasă pe care ar merita-o el. E genul care s-ar sfărâma și s-ar transforma în scuze penibile dacă aș mai rămâne cu el la telefon.

— Nu, spun, aproape înecându-mă. O să închid acum. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Închid apelul, apoi îmi închid și mobilul. Îl bag în buzunar, mai degrabă îl arunc acolo, ca pe o piatră grea în iarbă. Îmi acopăr fața cu mâinile.

Niște degete mă ating blând și afectuos pe braț.

— Wow. Chiar a fost wow. M-a luat complet pe neașteptate, spune Milly. Nu te credeam în stare.

Îmi cobor mâinile.

— Pe bune? Deci practic ești de acord cu taică-miu că nu sunt bună de nimic? Mersi, Milly.

Ochii verișoarei mele se măresc de groază.
— Nu! Nu, Dumnezeule, nu am vrut deloc să spun așa ceva. Îmi pare rău… Nu mă pricep să consolez oamenii. Evident.
Încă mă mai mângâie pe braț, dar o face mecanic și nu simt niciun pic de alinare în gestul ei.
— Unchiul Adam e un șobolan nenorocit și mă bucur teribil că am vomitat pe el când aveam doi ani, spune, iar eu pufnesc pe nas.
— Așa ai făcut?
— Dacă e s-o cred pe mama.
— Nu mi-a zis niciodată asta. Dar nu mă surprinde. Nu vorbim despre nimic care ar putea să-l pună într-o lumină proastă. Potrivit lui, nu ar fi trebuit să aduc în discuție nici aventura lui mizerabilă, zic, cu un nod în gât. Nu-i de ajuns de rău că a înșelat-o pe mama, dar a făcut-o cu *ea.* A fost antrenoarea mea de înot încă din școala generală! Am idolatrizat-o. Voiam să fiu ca ea. Eu… eu sunt idioata care le-a făcut cunoștință.
Imaginea mi-a tot revenit iar și iar în minte, întreaga lună care s-a scurs. Eu trăgându-l pe tata până la marginea bazinului, când eram într-a zecea, insistând să o cunoască într-un final pe femeia care mă antrenează de ani buni. Eu, stând cu mândrie între antrenoarea tânără, drăguță, și tatăl meu arătos și stilat, bucuroasă să le fac cunoștință celor doi oameni pe care îi admir cel mai mult pe lume. Nici prin cap nu mi-a trecut că vor avea o relație care să nu mă includă pe mine, să nu fie despre mine.
Sunt multe chestii de rahat legate de întâmplarea în sine, dar probabil cel mai oribil este că niciunul dintre ei doi nu a dat prea multe parale pe mine.
Lacrimile mi se adună în ochi și apoi încep să-mi curgă pe obraji. Nu am plâns cu adevărat până acum, deși am simțit nevoia s-o fac încă de când tata ne-a dat vestea, luna trecută. La început, am fost prea șocată. Apoi, așa cum am făcut-o mereu, am așteptat semnalul lui. Nu voia să mai vorbească despre asta, deci nu am mai făcut-o nici eu. S-a prefăcut că era ceva ce se întâmplase pur și simplu familiei noastre, nu ceva ce provocase el. Ca un accident din cauze naturale, pe care nimeni n-ar fi putut să-l prezică sau să-l evite.
A fost nevoie să pun toată distanța asta uriașă între mine și el, să vin pe insulă, ca să-mi dau seama ce greșită și aiurea era abordarea lui.
Inspir adânc, încercând să-mi recapăt controlul, și îmi scapă un suspin. Apoi încă unul.

— Of, nu, nu. O să… o să fie bine, ai să vezi, zice Milly, iar eu plâng cu sughițuri. Am o batistă pe undeva, stai așa…

Caută în geantă și scoate ceva de acolo.

— Ei bine, de fapt nu-i chiar o batistă, e chestia asta făcută ca să-ți ștergi ochelarii de soare cu ea. Dar e moale. Și aproape curată. O vrei?

Aproape că izbucnesc în râs. O iau și îmi șterg ochii.

— Chiar nu glumeai. Ești praf când vine vorba să consolezi pe cineva.

— Măcar te-am făcut să râzi. Cât de cât.

Mă apucă de mână și mi-o ridică în aer. Pare mai mult un gest pe care-l faci cuiva când ești în campanie și candidezi la primărie, dar o las baltă.

— Îmi pare rău, spune, cu sinceritate. Chiar nu este vina ta. E absolut normal să-ți dorești ca oamenii la care ții să se cunoască și să se înțeleagă bine.

— Știi, cel mai rău e că am crezut că se plac *de dragul meu.* Penibil, nu?

— Da, spune Milly.

Mă uit urât și Milly schimbă imediat tonul.

— Te referi la Unchiul Aflat în Criza Vârstei Mijlocii și Antrenoarea Spărgătoare de Case? Sunt amândoi un clișeu ambulant.

Clipesc să-mi alung lacrimile.

— Totul e praf acum. Mă simt atât de vinovată, încât nici nu mai pot vorbi cu mama ca înainte, deși mi-a spus de un milion de ori că nu are nicio legătură cu mine ce a făcut el. Am renunțat să mai înot cu echipa fiindcă nu suportam să fiu în prezența antrenoarei. Nu cred că mă mai pot întoarce acolo. Nici nu vreau să mă gândesc cum va fi anul viitor, când toată lumea va ști ce s-a întâmplat. Deocamdată nu știe nimeni din liceu.

Nici măcar Thomas. Am tot vrut să-i spun, dar niciodată nu mi s-a părut momentul potrivit. Nu-mi dau seama ce zice asta despre relația noastră, faptul că i-am spus mai întâi verișoarei pe care o cunosc de două săptămâni, înainte să-i spun iubitului meu pe care-l știu de patru ani. Bănuiesc că explică despărțirea tacită și neasumată prin care trecem acum.

— Ce-o să se întâmple?, întreabă Milly. Cu copilul și tot ce urmează?

— Păi, ea o să-l păstreze. Așadar, în toamna care vine, voi avea un frate vitreg sau o soră vitregă. Poate va fi băiatul pe care și l-a dorit mereu tata. Nu cred că părinții mei vor rămâne împreună. Nu văd cum. Iar tata refuză să-și ia un job și să se întrețină, așa că… în cazul cel mai oribil, antrenoarea mea de înot îmi va deveni mamă vitregă.

Gândul mă face să tremur din toate încheieturile. Apoi mă uit la Milly și îi cer scuze din priviri.

— Știu că tu ai o mamă vitregă, dar…

— Nu este nici pe departe același lucru, spune ea repede. Nimeni n-a înșelat pe nimeni. Tata a întâlnit-o pe Surya abia după ce divorțul alor mei a fost finalizat. Și nu el a fost cel care l-a dorit de la bun început.

Îmi las privirea în pământ.

— Ce naiba e în neregulă cu tata? Putea să ajungă atât de departe. E așa cum a spus doctorul Baxter – avea un imens potențial pe care l-a irosit. A rămas… atât de meschin.

— Știu, zice Milly. La fel mi se pare și mie mama mea. Bine, nu e o persoană îngrozitoare ca tatăl tău, dar… este atât de rece. Nu permite nimănui să se apropie cu adevărat de ea. Tot ce a făcut vreodată tata nu era de ajuns, și el chiar s-a străduit. Mă face să mă simt ca și cum nimic nu ar avea rost pe lume. Dacă el nu i-a putut sparge armura, cum aș putea eu? El este cu mult mai amabil, mai răbdător.

Îmi strânge mâna.

— Familia Story e tare dată peste cap.

Adevărul brutal mă surprinde mai tare decât ar fi cazul. Deși am știut mereu că familia tatălui meu nu era neapărat normală, aveam senzația că sunt disfuncționali într-un mod romantic și boem. Dar adevărul este că tata și rudele lui sunt cu toții la pământ. El și-a distrus căsnicia dintr-o nevoie de a se simți special, fără a avea neapărat realizări serioase. Mătușa Allison l-a îndepărtat pe unchiul Toshi și a ținut-o la distanță și pe Milly. Unchiul Anders are o relație teribilă cu singurul său fiu, până într-acolo încât JT a plătit un impostor doar pentru a-și sfida tatăl. Unchiul Archer nu a mai dat un semn de ani buni, din pricina câte unei dependențe care îl ducea în pragul distrugerii.

Vreme de o secundă, îmi doresc ca tata să mai fie la telefon.

Ar trebui să-ți asumi orice ai făcut de a întors-o pe Mildred împotriva ta, i-aș spune. *Înainte ca persoana care ai fi putut fi să dispară pentru totdeauna de pe fața pământului.*

Nu ar avea sens, însă. Dacă familia mea are o singură convingere fermă, aceea-i că tata este un geniu neînțeles.

Îmi alung ultimele lacrimi și brusc văd mai bine împrejurimile.

— Suntem… în cimitir?, o întreb pe verișoara mea.

— O, da. Era mai intim aici, spune ea și rânjește. Ca să vezi lângă cine am nimerit. O adevărată reuniune de familie.

Mă uit și eu la literele înscrise pe plăcuța funerară.

Abraham Story

Soț iubit, tată și filantrop

„Familia înainte de toate, întotdeauna”.

— Multă ironie în zicala asta, spune Milly, iar eu râd.

— Știi ce?, zic. Tata a avut dreptate în legătură cu un lucru, unul singur. Nu ar trebui doar să facem un pas în spate și să ne întrebăm ce se întâmplă. Ar trebui să facem ceva.

— Cum ar fi? Să vorbim cu Chaz? Poate ne face legătura cu Edward Franklin.

— Este o idee, dar mă gândeam totuși la altceva. Hai să-i dăm lui Hazel interviul ăla pe care și-l dorește. Și să punem și noi niște întrebări, la rândul nostru.

Allison, la 18 ani

Iunie 1996

Allison se oprise în fața ușii biroului mamei ei și ascultase vocile familiare.

— Odihnește-te și fa exerciții, Mildred. Ambele îți vor face un bine imens, spunea doctorul Baxter în timp ce închidea o geantă medicală.

Nu prea onora vizite la domiciliu, cu atât mai mult la ora nouă seara, dar mereu putea face o excepție pentru familia Story. Mai ales în cele șase luni de când tata murise pe neașteptate în urma unui atac de cord, iar mama devenise mult prea conștientă de propriul ritm cardiac.

— Pare că mi-a luat-o razna pulsul, spunea ea, cu o mână apăsată pe piept.

Dar Allison știa care era problema cu inima mamei ei: era frântă.

— Și eu îi tot repet asta, se auzise o altă voce.

Theresa Ryan, secretara, mama lui Matt.

— Hai să aducem un instructor de yoga aici, Mildred. Exercițiile acelea te vor calma și îți vor dezmorți corpul, în același timp. Ne-ar prinde bine amândurora.

Theresa părea mai stresată ca altă dată. Se mutase la Catmint House cu câteva luni în urmă, la insistențele mamei, care spusese că e ceva temporar, doar până ce se pune pe picioare. Allison era convinsă că Theresa găsea toată această apropiere de Mildred foarte obositoare. Temerile mamei, incapacitatea ei de a lua o decizie nu erau neapărat surprinzătoare pentru acea perioadă de doliu, dar erau deconcertante de privit de către cineva obișnuit ca afacerile familiei Story să meargă ca unse. Allison știa că și Adam se simțea presat, mai ales că mama îi sugera să vină mai des acasă și să înceapă să se implice în administrarea proprietăților.

— Întregul scop al plecării la facultate e tocmai să te distanțezi, spusese el cu o zi în urmă, când toți patru stăteau pe un prosop, pe plaja din fața

Catmint House. Nu vreau să fiu obligat să vin aici în fiecare weekend, de parcă aș fi unul dintre localnici.

— Cineva nu știe prea bine care-i definiția unui localnic, zisese Anders, de sub pălăria în stil Indiana Jones pe care și-o pusese peste față.

Restul corpului părea al cuiva care se pregătește de o expediție arheologică – pantaloni de in și un tricou cu mânecă lungă. Spre deosebire de restul familiei, Anders se ardea teribil la soare, indiferent cât de multă loțiune de protecție își întindea pe piele. Dar, în ziua aia, nu păruse prea rupt de peisajul din jur, pentru că temperatura era una scăzută, aproape plăcută. Allison purta hanorac și îi era puțin frig în pantaloni scurți.

— Ai putea să-ți asumi tu rolul, îi răspunsese Adam, pe un ton irascibil. Oferă-te tu să vii pe aici din când în când. Dacă ne împărțim responsabilitățile, ar putea să nici nu fie așa rău în final.

— Nu, mersi, căscase Anders. Mama în sfârșit începe să profite de pe urma faptului că te-a favorizat mereu de-a lungul timpului. Ai fost băiatul ei de aur. E în întregime responsabilitatea ta, acum.

— Metafora aia cu băiatul de aur nici măcar nu are sens, mormăise Adam.

Acum, Allison bătuse la ușa mamei, înainte de a-și strecura capul înăuntru.

— Salut, zisese fata, și trei capete se întorseseră spre ea. Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Baxter.

— La fel, Allison.

— Ieșim cu toții, mama, spusese ea.

Mama o privise pierdută, iar Allison adăugase:

— La Rob Valentine acasă, nu mai ții minte?

Archer își convinsese în cele din urmă toți frații să-l însoțească la petrecerea amicului său.

— Toți patru mergeți?, întrebase mama.

— Da, ți-am spus mai devreme.

Îi spusese chiar de două ori, dar în ultima vreme mama ignora tot ce nu-i făcea plăcere să audă.

Dezamăgirea se așternuse pe fața mamei.

— Am uitat complet. Credeam că putem avea o seară în familie. Am așteptat cu nerăbdare întreaga zi.

— Păi…

Allison își dorise ca Adam să fie și el de față. El se descurca așa bine cu toanele mamei lor.

— Archer nu l-a mai văzut pe Rob de ceva vreme și am promis…

— Of, Mildred, lasă-i să meargă, intervenise Theresa. E vineri seara. Îi ai pe copii aici întreaga vară.

Mama scosese un oftat de resemnare, iar Theresa îi zâmbise lui Allison cu căldură.

— Cred că Matt va fi și el acolo. Spune-i că-mi este dor de el și că sper că mănâncă și altceva decât tăiței semipreparați cât timp e singur acasă.

Inima lui Allison sărise o bătaie. Nu ieșise la cafeaua promisă cu Matt, dar spera într-adevăr să-l vadă la petrecerea lui Rob.

— Așa o să fac, spusese, apoi o ștersese înainte ca mama să aibă ceva de obiectat.

•

— Vara asta e de rahat, se plânsese Anders, în timp ce frații traversau dinspre parcarea Nickel Beach spre casa lui Rob Valentine.

Își încheiase până-n gât hanoracul cu sigla Harvard pe el, apoi adăugase:

— E frig ca naiba de când am ajuns aici.

— Cea mai răcoroasă vară din ultimii zece ani, spusese Adam, cu tonul acela pe care-l folosea când comunica niște informații pe care ceilalți ar fi trebuit deja să le cunoască. E și din cauza mareei de pe coastă.

— Fascinant, mormăise Anders, apoi se oprise brusc. Oh, asta mai lipsea, la dracu'. Nenorocitul de Matt Ryan e aici.

— Cred că toată lumea e aici, încercase Archer să-l împace. Locuim pe o insulă de numai câțiva kilometri lungime, mai ții minte? Viața de noapte e destul de limitată în opțiuni.

Allison rămăsese tăcută. Spera ca ura lui Anders împotriva lui Matt să se mai fi domolit după un semestru petrecut departe de locurile astea, dar iată că nu se întâmplase.

— Uită de tipul ăla, zisese Adam, sărind câte două trepte deodată. Este un nimeni.

Rob Valentine absolvise liceul de pe Gull Cove cu un an în urmă și tocmai se mutase într-o casă nouă – unul dintre acele bungalouri de închiriat, pe care turiștii le evitau, deoarece proprietarul nu se obosea cu renovările și curățenia. Iarba de pe plaja din fața casei era înaltă și îngălbenită, tencuiala se desprindea de pe pereți, iar una dintre ferestrele din față era spartă, în locul geamului fiind pus un carton care nu împiedica

frigul să intre. Înăuntru era întuneric și muzica urla din răsputeri. Toți tinerii de pe insulă păreau că s-au strâns acolo. Allison nu putuse să nu compare acea petrecere gălăgioasă cu adunările liniștite la care participase în campusul școlii cu internat, la Martindale Prep, adunări la care participau și profesorii și care erau din cale-afară de cuminți.

O blondă drăguță, cu o coroană Burger King pe cap și cu o sticlă de vin în mână, se legăna pe trepte, la intrare.

— E ziua meeeaaa, zisese ea și îl împinsese pe Adam ușor cu sticla de vin în piept. Tu ești cadoul meu?

Adam pufnise în râs și își trecuse o mână în jurul taliei fetei.

— Aș putea fi.

— Archerrrr!

Un băiat pe care Allison îl recunoscuse vag a fi Rob Valentine făcea agitat cu mâna dintr-un colț, unde câțiva puști stăteau așezați pe niște perne în jurul unei măsuțe joase.

— Vino la concursul de băut!

— Cad ca muștele, remarcase Anders, iar Archer alergase spre prietenul său. Haide să luăm ceva de băut, îi spusese el apoi lui Allison, care se uita înmărmurită cum Adam și sărbătorita începuseră să se sărute la numai câteva secunde de la apariția lor aici – un nou record personal pentru Adam Story.

Lui Allison nu-i plăcea extrem de tare să petreacă vremea cu Anders, dar nu mai recunoscuse pe nimeni de la petrecere, așa că îl urmase în bucătăria improvizată.

— Bere?, zbierase el peste umăr, apoi apucase două pahare din stivă, fără să mai aștepte răspuns.

Lumea stătea la coadă să-și pună bere, cel puțin zece persoane, dar Anders se băgase în fața lor, ca și cum nu i-ar fi observat. Mai mult, îl dăduse la o parte pe băiatul care tocmai își umplea paharul.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spusese cineva, sec.

Allison se întorsese și o văzuse pe Kayla Dugas, fosta iubită a lui Anders, a treia parte care completa triunghiul faimos compus din Matt-Anders-Kayla. Trăsătura ei distinctivă era părul foarte lung, până în talie, pe care nu și-l tunsese niciodată și care îi atârna pe spate în bucle largi. Părea sexy fără să facă prea mari eforturi în direcția asta, cu o simplă pereche de blugi și o bluză neagră, fără machiaj, cu excepția rujului de culoarea vinului. Allison își bătuse o grămadă capul legat de ce anume să îmbrace la petrecere, și în

final alesese pantaloni scurți și hanorac, despre care Matt zisese deja că formau o ținută relaxată, perfectă pentru insulă. Acum simțea că se îmbrăcase ca o fetiță de zece ani.

Kayla avea genul acela de efect asupra oamenilor. Nu era neapărat neprietenoasă, dar se purta cu o detașare care pe Allison o scotea din minți. Dacă viața ar fi fost un film, iubita localnică a lui Anders s-ar fi dat peste cap ca să o impresioneze pe familia lui cea bogată, dar Kayla se comporta ca și cum ea ar fi fost cea care trebuia cucerită constant. Rezultatul era că nimeni din familia Story nu o plăcea, cu excepția tatălui lui Allison, care o considera o gură de aer proaspăt.

— Cred că tatăl tău a făcut o nouă pasiune, spusese cândva mama, cu sarcasm.

Allison era convinsă că mama se bucura de fiecare dată când Anders și Kayla se despărțeau.

Ultima lor despărțire, după ce ea se cuplase cu Matt, fusese și cea mai de durată. Anders plecase la Harvard jurând că nu va mai vorbi niciodată cu Kayla, iar Allison nu-l mai auzise nici măcar menționându-i numele. Până acum.

— Kayla.

Anders îi întinsese fetei berea pe care o luase pentru Allison.

— Ce minunată *nonsurpriză.*

— Anders, zisese ea și acceptase paharul. Parcă nu mai vorbeai cu mine?

Allison se retrăsese de acolo înainte ca Anders să apuce să răspundă. Nu pricepuse niciodată dinamica acestui cuplu: fratele ei arogant și poruncitor se tăvălea la picioarele Kaylei până ce-i obținea atenția, apoi imediat începea s-o ignore.

Allison se așezase din nou la coada care între timp se lungise și privise cum Anders și Kayla reduc tot mai mult distanța dintre ei, devenind centrul încăperii, priviți de toată lumea.

— Un dezastru pe cale să se întâmple, îi murmurase cineva la ureche.

Se întorsese și îl văzuse pe Matt Ryan, ținând în mână două pahare pline cu bere. Îi întinsese ei unul, iar ea îl împinsese pe băiat ușor cu degetul în piept, glumind doar pe jumătate.

— Fugi, înainte să te vadă Anders!

Matt râsese.

— Anders n-are ochi decât pentru Kayla, spusese el, dar o urmase pe Allison afară din bucătărie. Speram să fii aici, mai zisese el.

Allison ridicase privirea spre obrajii lui îmbujorați, părul răvășit, zâmbetul din colțul buzelor. Părea că petrecuse deja ceva timp la petrecerea lui Rob.

— Mersi că m-ai sunat să bem cafeaua aia, spusese ea.

Upsss, dar nu era exact replica pe care și-o dorise, pentru începutul unei conversații; mai degrabă voise s-o facă pe dezinteresata, să pretindă că nu s-a gândit la invitația aia în fiecare zi de atunci.

Matt doar continuase să zâmbească.

— Haide, știi că nu pot suna pur și simplu acasă la tine. Oricine în afară de tine mi-ar trânti telefonul în nas. Mă rog, poate mai puțin maică-mea.

— Apropo, ți-a transmis salutări și te roagă să mănânci bine, raportase Allison conștiincioasă, apoi își dorise ca pereții casei să se prăvălească peste ea.

Nu era nimic seducător în a da mai departe un mesaj din partea unei mame îngrijorate.

— Nu prea mănânc ce trebuie, dar nu îi spune. Probabil și-ar ieși din minți și ar ruga-o pe sora ei să vină să locuiască la mine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o am pe mătușa Paula pe cap. Ascultă, vrei să participi la concursul de băut?

Allison amânase răspunsul și băuse jumătate din bere. Nu prea voia să meargă în înghesuiala aia, ar fi preferat să rămână singură cu Matt, dar era aproape imposibil la petrecerea asta unde el știa pe toată lumea, iar ea pe nimeni.

Mai era varianta să folosească una dintre tacticile des încercate ale lui Adam. Își făcuse vânt cu mâna.

— E așa cald aici. Mă gândeam să merg la o plimbare. Vrei să vii?

— Sigur, spusese Matt, înghițind momeala cu care Adam se lăuda că îi fusese lui de mare ajutor pentru a face sex pe fiecare plajă de pe insulă.

Nu că asta aș încerca să fac eu acum.

Nu se simțea în largul ei la petreceri, atâta tot. Și, deși frații ei o abandonaseră imediat cum ajunseseră aici, tot nu și-ar fi dorit ca vreunul dintre ei s-o zărească alături de *nenorocitul ăla de Matt Ryan.*

În plus, mai exista și Kayla. Dacă se plictisea de Anders, și-ar fi îndreptat atenția spre Matt. Iar Allison nu putea concura cu ea.

Uitase ce răcoare era afară și începuse să tremure imediat ce ieșiseră.

— Poate că nu a fost o idee așa bună, spusese, în timp ce pielea i se făcea de găină.

— Nope, doar avem nevoie de întăriri, zisese Matt, desfăcându-și jacheta de piele și scoțând o sticlă de coniac din buzunarul ei. Căldură la sticlă, rânjise el și i-o întinsese lui Allison.

Ea ezitase, iar Matt ridicase o sprânceană.

— Doar dacă nu vrei neapărat să mă lași baltă?

Allison avusese senzația că el știa exact ce avea ea în minte când îl invitase afară, iar primul impuls fusese atunci să o ia la fugă înapoi spre bungalou. Apoi luase o înghițitură de coniac, care era atât de cald și de aromat, încât mai luase una, mai mare, și brusc ultimul lucru pe care și-l mai dorise fusese să se simtă în siguranță, să joace fără riscuri.

Kayla nu ar face-o, se gândise, apoi o alungase din minte pe fosta iubită a lui Matt. Fata aia obligase oricum prea mult familia să se gândească la ea.

— Sigur că nu, îi spusese ea lui Matt.

— Bun, zisese el, apoi îi pusese un braț pe după umeri. Speram să spui asta.

Capitolul nouă

Jonah

Nu contează cât de mult mă holbez la telefon: cifrele din contul meu bancar nu se schimbă niciodată.

Fondul pentru cheltuielile curente are zece dolari, deși acolo suma va crește odată ce îmi va intra primul salariu de la Complexul Gull Cove. Nimeni din administrația lui nu a clipit, la începutul verii, când le-am spus să folosească numele North.

— Contul este deschis pe numele de fată al mamei mele, am zis, iar lor nu le-a păsat decât să completez actele la timp.

Suma care însă mă ucide este aia din contul pentru economii. Zero dolari. În urmă cu cinci luni, erau acolo destui bani cât să-mi acopere doi ani la o facultate de stat, unde plănuiam să învăț atât de bine încât să primesc bursă, și să lucrez în tot acel timp, apoi să mă pot transfera la una mai bună. Aș fi fost primul din familia noastră care termină facultatea, și aș fi făcut-o parțial pe puterile mele, deoarece păstrasem fiecare bănuț primit la zilele de naștere, fiecare bacșiș luat la sala de biliard a părinților mei, toți banii câștigați dând meditații de-a lungul anilor. Sigur, îmi doream și speram să obțin bursă, dar nu mă bazam pe ea. Ar fi fost doar bomboana de pe tort.

Apoi, i-am dat toți banii din cont tatălui meu, pentru o oportunitate de afaceri despre care spunea că e de neratat, care ar fi dublat suma pe care o aveam. Poate chiar ar fi triplat-o. Iar acum, iată-ne aici: un cont gol pe numele meu, o afacere terminată din cauza pariului păgubos pe care l-a făcut familia North cu Anders Story.

Un client ghinionist a pierdut toată suma pusă deoparte pentru pensionare, economiile pentru facultatea fiului său, iar acum este în pericol să piardă și afacerea familiei.

E o ironie în faptul că fiul victimei celei mai mari înșelăciuni făcute de Anders Story se dă acum drept copilul *lui.* Dar nu este doar o coincidență. Aveam planuri mari pentru vara asta, dar cred că acum s-au dus pe apa sâmbetei din cauză că am mâncat o farfurie de paste cu creveți.

— Tipule!

Vocea lui Efram mă aduce în prezent, în camera noastră de la Complexul Gull Cove. Nu avem aer condiționat, așa că ventilatorul lui Efram se învârte zgomotos pe biroul lui, trimițând câte o pală de aer cald cu fiecare rotație. Chiar și așa, cald, tot e mai bine decât nimic.

— Pe bune că nu auzi bătăile în ușă?

Clipesc nedumerit, apoi le aud, într-adevăr.

— De ce nu deschizi tu?, întreb.

— Tipule, repetă Efram, gesticulând spre ușă. Tu ești mai aproape.

Eu sunt la birou, în timp ce el stă trântit pe pat, cu laptopul pe genunchi și căștile în jurul gâtului.

Responsabilitatea prin proximitate este una dintre regulile nescrise pentru doi colegi de cameră, așa că mă ridic în picioare fără să mai protestez. Când deschid ușa, dau nas în nas cu Milly și Aubrey.

— Era și timpul, zice Milly și intră în cameră.

— Hei, ce mai faceți?, le întreabă Efram, un pic confuz.

De când am ajuns aici, cu o săptămână și jumate în urmă, așa-zisele mele verișoare nu m-au vizitat nici măcar o dată.

— Îl împrumutăm puțin pe Jonah, zice Milly, învârtind niște chei pe degetul arătător.

Mă forțez să privesc la fața ei și mai puțin la picioarele dezgolite în pantaloni foarte scurți, pentru că nu ar trebui să fiu cu ochii după astfel de chestii.

— Carson ne dă voie să folosim Jeep-ul hotelului în după-amiaza asta. Mergem s-o vizităm pe Hazel.

O spune ca și cum ar trebui să știu despre cine vorbește, dar mintea mi-e goală.

— Pe cine?

— Pe Hazel Baxter-Clement. Fata aia din oraș care face un proiect pentru facultate despre istoria familiei Story. Nu mai știi? Cu bunicul ăla al ei?

Stomacul mi se strânge pentru că, da, mai știu, mai țin minte. Încercam să nu mă uit la fata aia, în timp ce vorbea cu noi. Mă așteptasem să mă dea de gol încă dinainte să apuc să ajung la complex.

— Corect, spun, încercând să par calm. De ce ne întâlnim cu ea?

— Pentru interviu, spune Milly, entuziasmată. Aubrey și cu mine ne-am gândit să i-l oferim. Și trebuie să mergem cu toții, este o chestie de familie.

Încă mai învârtește cheile alea, și pot citi în ochii ei provocarea deschisă. De abia m-am mai văzut cu Milly de când mi-a aflat identitatea reală, dar

am stat mereu ca pe ghimpi, așteptându-mă mereu să fiu anunțat că s-a terminat și că sunt trimis pachet acasă. Acum, pare că a decis să n-o facă – cât timp mă supun la orice are ea de gând să-mi ceară.

Și o voi face, chiar dacă nu-mi convine. Mai ales că acea Hazel a studiat cu atenție istoria familiei Story. JT mi-a dat câteva informații înainte de plecare, dar, ținând cont că nu i-a trecut prin minte să mă anunțe că e alergic la creveți, nu prea pot să mă bazez că a avut grijă de diferite detalii.

— Parcă nu voiai să vorbești cu ea, fac eu o încercare de a o descuraja.

Efram stă pe pat în continuare, cu căștile pe gât, și nici măcar nu se preface că n-ar sorbi fiecare cuvânt al nostru.

— Ne-am răzgândit. Haide, vii sau nu*, Jonah?*

Felul în care îmi accentuează numele mă face să mă hotărăsc.

— Bine, mormăi, luând de pe comodă cheia camerei. Dar n-o să am prea multe de spus.

Milly își dă ochii peste cap.

— Niciodată nu ai. La revedere, Efram.

— Pe mai târziu, verișorilor, zice și își pune în sfârșit căștile pe urechi.

Le urmez pe cele două fete de-a lungul coridorului, dar aștept până ce ajungem în dreptul scărilor ca să întreb:

— Asta înseamnă că nu veți spune nimic?

Milly face ochii mari.

— Ce să spunem? Nu știm nimic despre nimic. Dacă se va întâmpla ceva straniu la un moment dat, vom fi la fel de surprinse și noi ca restul lumii.

Își strânge buzele.

— Și probabil se va întâmpla.

Se întoarce și începe să coboare pe scări, iar Aubrey îmi atinge brațul.

— Nu îți iese prea bine să fii vărul nostru, zice, dar cu blândețe. Însă ar fi bine să mai încerci.

Încep să mă simt ușurat.

— Deci, voi nu veți spune nimic, da?, repet, doar ca să mă asigur că am priceput. Nici lui Carson, nici părinților voștri, sau lui JT… nimănui?

Milly așteaptă să coborâm și ultima treaptă, înainte să-mi răspundă.

— Secretul tău e în siguranță la noi, Jonah North.

•

Milly conduce Jeep-ul împrumutat de la complex, iar eu mă uit prin mesajele primite de la JT. Nu i-am spus că Milly ne-a prins, așteptând mai întâi să mă asigur că e albă sau neagră. În schimb, l-am ținut la curent cu tot

ce a făcut sau a spus Mildred. Nu se bucură de faptul că urmează să petrec ceva timp cu bunica lui.

Îmi dau seama din mesajele lui pline de furie și nervi că nu se aștepta ca lucrurile să meargă atât de departe.

Ar trebui să te dai bolnav și să nu mergi la prânz

Nici la bal

Stai la cutie până se plictisește să te mai cheme

Oricum pentru ea nu-i decât un joc

Simt o satisfacție amară când bag telefonul în buzunar fără să-i răspund. Pentru că iată cum stă treaba: dacă Mildred totuși nu joacă un joc și chiar e interesată să-i lase pe nepoți să facă parte din viața ei, atunci JT este la un pas de o avere asemănătoare cu a lui Bruce Wayne[7]. Mulți dintre colegii mei de liceu sunt ca Milly – au bani pentru o casă mare, mașini de lux, taxe pentru facultate. Dar averea lui Mildred este incomparabilă. Are bani cât să îi dea naiba pe toți din jur, și încă pe atât. Dacă JT ajunge să primească o felie, familia lui e aranjată pe viață.

Și mi-am promis că nu voi permite să se întâmple asta.

Nu i-am spus lui Milly întregul adevăr când m-a confruntat în privința identității mele. Dacă aș fi făcut-o, m-ar fi făcut pachet și m-ar fi trimis de unde am venit. Realitatea este că nu am fost de acord cu planul lui JT doar pentru bani sau pentru vacanța gratis. Am fost de acord fiindcă nu ai în fiecare zi șansa de a le răpi oamenilor ocazia de a deveni putred de bogați. Nu am ceva împotriva lui JT, care e un nemernic, dar inofensiv în cea mai mare parte. Mi-a fluturat slujba asta prin fața ochilor ca pe o consolare pentru ce a pierdut familia mea din cauza tatălui său.

Fără resentimente, corect, Jonah? Rahaturi se întâmplă tot timpul.

Dar rahatul nu *se întâmplă*, dacă nu e agitat de cineva. Îl pot lăsa pe JT în pace. Dar pe tatăl lui?

Îl urăsc din răsputeri pe idiotul ăla.

JT ar fi trebuit să știe asta. Faptul că m-a invitat să-i iau locul dovedește că e deștept, dar că nu se pricepe la oameni. A văzut o slujbă bine plătită și un tip care are nevoie de bani. Eu am văzut oportunitatea de a mă asigura că Anders Story rămâne pentru totdeauna departe de averea familiei.

Aș fi făcut-o și gratis.

Imediat ce eu și JT am bătut palma, am început să visez la ce voi face dacă voi ajunge vreodată în fața lui Mildred Story. Cum mă voi comporta ca

un nemernic și ca un imbecil, cum aș insulta-o atât de profund, încât orice ușă pe care se gândea s-o deschidă familiei ar rămâne închisă pe veci.

Cum Anders Story va afla apoi că totul a fost din cauza mea și își va dori să nu fi tras țeapă familiei mele.

Când am întâlnit-o pe Mildred în prima noastră zi aici, în biroul lui Carson Fine, am fost luat prea pe nepregătite ca să zic ceva, înainte să ne trimită de acolo. Apoi mi-am dat în vileag identitatea din greșeală și am crezut că totul s-a terminat. Acum pare că voi primi o a doua șansă. Atâta doar că…

O parte din satisfacție se evaporă când mă uit la cum vântul care intră pe geamul mașinii se joacă în părul prins în coadă al lui Milly. Nu mă gândisem la consecințele asupra ei și a lui Aubrey, când venea vorba despre vara asta, fiindcă nu-mi trecuse prin cap că aș putea să țin la ele. Dar Aubrey este unul dintre cei mai treabă oameni pe care i-am întâlnit vreodată, în timp ce Milly… Mi-a făcut zile fripte încă de când am întâlnit-o pe feribot, dar asta nu m-a împiedicat să o plac un pic poate prea mult.

Nu vreau să le distrug și lor planurile. Dacă faptul că eu îi trag la fund pe JT și Anders le spulberă și lor șansele cu Mildred? Dacă mă vor urî apoi pentru asta?

— O, Dumnezeule.

Milly pare brusc atât de speriată, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Apoi încetinește Jeep-ul.

— Cred că este Catmint House.

Ridic privirea și am o perspectivă clară asupra drumului care șerpuiește deasupra mării și… la naiba. O casă uriașă construită pe marginea unei stânci abrupte, de unde poți vedea direct oceanul – conturul ei alb contrastează cu stâncile gri închis.

Partea la care ne uităm acum are ferestre din podea până în tavan, care sclipesc în soarele puternic al verii. Pe o parte a casei se vede o scară metalică, șerpuitoare. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că pe acoperiș sigur se află o piscină imensă. Priveliștea ar fi neprețuită.

Nu sunt neapărat genul pasionat de arhitectură, dar pot aprecia dramatismul unei clădiri. Dimensiunile impresionante. Locul ăsta pare aproape la fel de mare pe cât este complexul turistic, și este locuit de o *singură* persoană. Inima mi se strânge și, încă o dată, îmi dau seama că nu-mi doresc nimic mai mult decât să-l împiedic pe Anders Story să aibă acces la așa ceva. Sper să moară înainte să pună piciorul în acest palat de la

marginea oceanului, în care a copilărit. Chiar dacă ar trebui să fiu eu cel care îl ucide.

— De necrezut, murmură Milly, iar gândurile mele criminale aproape se evaporă.

— Mă întreb cum arată pe dinăuntru, zice Aubrey, visătoare.

Cu cât petrec mai mult timp alături de Aubrey, cu atât îmi dau seama că fetei ăsteia nu-i pasă deloc de avere. În schimb, vrea doar ca măcar o persoană din familia asta să dea doi bani pe ea, să conștientizeze că există.

— Bănuiesc că vom afla duminică, zice Milly, punând din nou piciorul pe accelerație.

Tonul îi este unul firesc, dar se simte totuși încordarea. Lăsăm în urmă Catmint House. E greu să citești sentimentele lui Milly față de familia Story. Pe feribot, când ne-a spus mie și lui Aubrey că mama ei a mituit-o cu un colier cu diamante, primul meu gând a fost: *Superficială și materialistă. Îi place să alerge după lucruri strălucitoare, la fel ca Anders Story.* Dar, cu toate acestea, nu s-a alăturat celor ultrabogați din Towhee – fiului senatoarei, Reid Chilton, în mod clar i s-a pus pata pe ea.

Mergem câteva minute în tăcere până ce Milly intră pe un drum privat, atât de lung și șerpuitor, încât nu vedem casa uriașă a familiei Baxter decât în clipa în care ajungem la mijlocul cărării.

— Ooo, drăguț, zice Aubrey, pe măsură ce ne apropiem. Am văzut online că locul ăsta a aparținut cândva căpitanului unui vas al vânătorilor de balene. Este un monument istoric.

— Ai văzut online?, repet eu, amuzat. Ai făcut mici investigații?

Ridică din umeri.

— Hazel pare că știe o grămadă de chestii despre noi. Așa mi s-a părut corect, să aflu și eu câte ceva.

Milly parchează Jeep-ul lângă un Range Rover negru.

— Deci, vorbiți doar voi, bine?, spun eu când cobor din mașină.

— Păi, nu știu, zice Milly, cu nelipsitul ei ton ironic. Depinde ce întrebări pune Hazel. Unchiul Anders este o ramură fascinantă a arborelui genealogic al familiei Story.

Se amuză pe seama încurcăturii în care mă aflu.

Aubrey apasă pe sonerie, și auzim un *Vin acum*! apoi pași, înainte ca ușa să se deschidă larg și să ne întâmpine Hazel.

— Bunăăă! zice ea, apoi se dă într-o parte ca să ne lase să intrăm.

Îmi cobor privirea, evitând să mă las analizat.

— Ați venit chiar la timp. Mă gândeam să facem interviul în sufragerie, dacă e bine și pentru voi așa? Bunicul ne așteaptă acolo.

— Sigur, spune Aubrey.

O urmăm pe un coridor cu pereții plini de fotografii ale familiei.

— Locuiești doar cu bunicul tău?, o întreabă Milly.

— Nu, și cu mama. S-a mutat înapoi cu noi după ce ea și tata au divorțat cu doi ani în urmă, ne explică Hazel.

Trecem printr-un salon, și mă bucur că nu rămânem să discutăm acolo, pentru că fiecare piesă de mobilier arată ca scoasă de la muzeu. Conversația urmează oricum să fie neplăcută chiar și într-un decor mai prietenos.

— Dar călătorește mult pe timpul verii. E bine, însă, pentru că sunt eu aici pe perioada vacanței, acasă, să am grijă de bunicul. Mai avem și o asistentă care îl îngrijește, dar demența lui se agravează când nu este niciun membru al familiei prin preajmă.

— Totuși ziceai că se simte mai bine?, întreabă Aubrey, mai mult în șoaptă.

— Da, mult mai bine, spune Hazel în timp ce intrăm într-o încăpere scăldată de soare.

E mai aerisită decât restul casei, cu un stil mai relaxat, cu pereții zugrăviți în culori vii și canapele și fotolii puse de jur-împrejur. Bunicul ei stă pe canapeaua cea mai lată, iar în față are o ceașcă de ceai și un ibric, pe o tăviță. Imediat ce ridică privirea, îmi dau seama că e diferit față de ziua în care l-am cunoscut. E mai atent, mai concentrat.

— Bunicule, au venit copiii din familia Story, spune Hazel, traversând până în fața lui și mai turnându-i ceai. Ei sunt Aubrey, Jonah și Milly.

— Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Baxter, spune Milly, cu entuziasm.

Aubrey repetă și ea același lucru, în timp ce eu îmi bag mâinile în buzunare și mă uit în podea. A început operațiunea *Jonah cel invizibil.*

— Dumnezeule mare, am crezut că nu te-am auzit bine, Hazel, spune bătrânul cu voce stinsă. Chiar sunt aici.

Ridic pentru o clipă privirea și am senzația că bătrânul este speriat, dar apoi imediat se forțează să zâmbească.

— Minunat. Vă rog să mă scuzați că nu mă ridic să vă întâmpin. Nu prea mă mai țin pe picioare pe cât de bine ar trebui.

— Vreți ceva de băut?, întreabă Hazel.

Murmurăm că nu, de fapt eu doar clatin din cap. Hazel ne face un semn care cuprinde întreaga încăpere, apoi se așază lângă bunic.

— Luați un loc oriunde vă place.

Mă așez cât mai departe de doctorul Baxter, dar Aubrey face exact opusul – se urcă pe sofa, chiar lângă canapeaua bătrânului, astfel că între ei rămâne doar măsuța mică de ceai.

— Eu sunt fiica lui Adam, spune ea, zâmbind prietenos. Vorbește mult despre cum l-ați ajutat să-și reintre în formă, după ce și-a distrus genunchiul, în liceu.

— Oh, da, zice bătrânul și își umezește buzele. Adam era un tânăr extrem de hotărât. Da, chiar așa era.

Aubrey pare că ar vrea să spună mai multe, dar Hazel ia un carnețel de pe canapea, din spatele ei, și începe să ne interogheze.

— Așadar, sunt chiar curioasă… Cum a fost să creșteți știind că ați fi avut o viață complet diferită dacă părinții voștri nu ar fi fost dezmoșteniți?

— Wow, exclamă Milly și flutură genele în stilul ei propriu. Treci direct la subiect, nu pierzi timpul, nu?

Hazel zâmbește ca și cum ar vrea să-și ceară scuze, dar ține pixul pregătit să-și ia notițe în carnețel.

— E foarte interesant, dintr-o perspectivă sociologică, cum posibilitatea teoretică a unei vieți paralele pe care o poți intui îți afectează scopurile și aspirațiile în viață.

Mă fac mai mic în fotoliul pe care l-am ales, iar Milly își îndreaptă spatele, lângă mine.

— Știi ce altceva mai este interesant?, întreabă ea. Ce cred oamenii de pe insulă că s-a întâmplat între bunica și părinții noștri. Mi-ar plăcea să aflu care sunt teoriile lor.

— La naiba, spune Hazel și râde. Chiar vrei să afli? Unele sunt cam trase de păr.

— Chiar aș vrea, confirmă Milly.

Se aude un sunet: doctorul Baxter a sorbit din ceai, apoi aproape a ratat farfuria, când a venit momentul să așeze cana pe masă.

Hazel începe să se joace cu un cercel, ușor nervoasă, încurcată.

— Teoria cea mai răspândită este că bunica voastră a avut o cădere psihică după moartea soțului, a bunicului vostru. S-a retras o vreme și nu a vrut să vadă pe nimeni, cu excepția copiilor ei. Apoi, le-a interzis și lor

accesul. Dar bunicul o cunoștea pe doamna Story de ani buni și n-a crezut niciodată că ar fi instabilă psihic. Nu-i așa, bunicule?

— Păi, nu, zice bătrânul, ezitând.

Pare că se simte și el nelalocul lui, aproape la fel ca mine, ceea ce este… interesant. Mă aplec să-l privesc mai bine. Mișcarea mea, din păcate, îl face să se întoarcă spre mine. Se încruntă.

— Nu semeni deloc cu Anders, zice el pe neașteptate.

La naiba. Încerc să redevin invizibil, iar Milly se repede să schimbe vorba.

— Care sunt celelalte teorii, Hazel? Cele *trase de păr.*

Face semnul ghilimelelor în aer.

Hazel mă privește, iar eu îmi pun o mână peste față, de parcă aș fi dus pe gânduri. Deși nu fac altceva decât să mă ascund, atâta tot.

— Să știți că e interesant ce a spus bunicul despre Jonah. Chiar nu seamănă cu Anders, nu-i așa? Iar Anders n-a semănat niciodată cu altcineva. Unii spun că Anders nu era fiul lui Mildred, că Abraham a avut un copil din flori și că și-a silit soția să-l crească ca și cum ar fi fost al lor. Mai spun că doamna Story a încercat să-l dezmoștenească numai pe Anders când soțul ei a murit, iar ceilalți copii au părăsit și ei insula din solidaritate cu el.

— Nu s-a întâmplat așa ceva, zice Aubrey, grăbită, și eu aproape că pufnesc pe nas.

— La naiba, sigur că nu, e de acord și Milly cu ea.

— Alte lucruri pe care le spun sunt de-a dreptul înfricoșătoare, continuă Hazel. Umblă și bârfa asta dezgustătoare cum că unul dintre frații lui Allison a lăsat-o însărcinată, iar ceilalți au încercat să ascundă fapta. Apoi Mildred a aflat și s-a făcut foc și pară. Și că acel copil încă mai…

— Ce?, o întrerupe Milly, pe un ton ascuțit, cu o expresie pe față de parcă ar vrea să înjunghie pe careva. Oamenii chiar spun asta?! E scârbos de-a dreptul!

Hazel arată ca și cum ar vrea să se facă mică și să intre sub canapea. Am senzația că uitase, preț de câteva minute, că vorbea despre o familie care există în realitate.

— Știu! Îmi pare rău, spune și închide carnetul. Nu am vrut să… Uite, nimeni nu crede de fapt bârfele respective, serios acum. Oamenilor le place doar să ducă vorba și să inventeze chestii.

Milly se holbează la Hazel, ca și cum ar fi aproape pe cale să izbucnească în lacrimi, iar eu simt nevoia irațională de a trage un pumn cuiva. Nu lui

Hazel, evident că nu. Nici bunicului ei. Doar *cuiva.* Chiar și Aubrey, genul care culege gândaci și le dă drumul afară în loc să-i calce cu piciorul, pare în clipa de față gata de luptă.

— Mai degrabă aș putea crede că au ucis pe cineva decât *asta*, ce ai spus tu mai devreme, zice ea.

Se aude imediat o bufnitură. Genunchiul doctorului Baxter s-a lovit puternic de masa din fața sa. Cele trei fete se rotesc spre el, în timp ce bătrânul bâjbâie după cana de ceai.

— Unde-i ciocolata caldă?, strigă el. Katherine, e ora pentru ciocolată.

— Nu, nu este, bunicule. Nu ai voie zahăr rafinat. Și mama nu-i aici, încearcă Hazel să-l liniștească. Katherine e mama, ne explică, peste umăr. Uitați, cred că ar fi mai bine să-l duc sus… Nu e un semn bun când începe să încurce lucrurile.

Îl ridică pe bunicul ei și-l ajută să străbată camera. El încă mai mormăie despre ciocolata caldă.

Sunt sigur că nici Milly, nici Aubrey nu au băgat de seamă că doctorul Baxter a fost extrem de atent la Hazel tot timpul cât aceasta a vorbit, până în clipa în care deliberat a dat puternic cu genunchiul în măsuța de cafea.

Capitolul zece

Milly

Recunosc: mi-am luat prea multe haine la mine. Dar când m-am îmbrăcat pentru vizita la biroul lui Donald Camden în dimineața asta am fost bucuroasă să am la îndemână rochia bleumarin, dreaptă pe corp, și sandalele cu toc înalt. Mergeam în cel mai asemănător cu o corporație loc de pe insulă și voiam să mă integrez cum trebuie în mediul respectiv. Acum însă, când stau așezată pe un scaun din sala de așteptare, nu știu de ce m-am mai deranjat. Nu am întâlnit nicio altă persoană în afară de tipa de la recepție, care momentan își pilește unghiile.

O ascult cum vorbește la telefon – pare că cineva încearcă să-i vândă un copiator nou – și despăturesc fluturașul pe care l-am luat din suportul pentru broșuri și ziare, când am intrat.

Vineri, 9 iulie
Petrecere rock cu Asteroids
O trupă de cover-uri din anii 80
La Dunes, de la ora 9 PM

Practic, l-am luat fiindcă am văzut ce scria cu litere mai mici dedesubt: Cu Rob Valentine, John O'Dell, Charlie Petronelli și Chaz Jones.

Nu știu numele de familie al lui Chaz, barmanul, dar nu cred că sunt prea mulți Chaz pe insula Gull Cove. Încă nu s-a întors la muncă, așa că n-am avut șansa să îi cer datele de contact ale lui Edward Franklin. Mi-ar fi plăcut să dau de Edward înainte de prânzul cu Mildred de duminică, așa că… poate e cazul să mă pregătesc pentru o seară în stilul anilor '80, la Dunes. Poate reușesc să conving câțiva Towhees să vină cu mine.

— Domnișoara Story-Takahashi? Domnul Camden vă poate primi acum! mă strigă tipa de la recepție.

Se ridică și îmi face semn să o urmez pe un culoar cu podea din marmură. Trec pe lângă niște birouri goale, și abia în capăt văd o femeie aplecată deasupra unui telefon, notându-și cu furie ceva pe o tabletă.

Probabil e săptămâna concediilor la Camden & Asociații.

Fata de la recepție se oprește în fața unui birou care are un perete întreg de sticlă, oferind o priveliște asupra portului din Gull Cove. Îmi face semn să intru, iar eu pășesc înăuntru.

— Milly, bună, zice Donald Camden.

Se ridică de la un birou într-atât de lustruit, încât îmi văd în el reflexia, când mă întind să-i dau mâna. Toate decorațiunile din birou sunt fie negre, fie albe sau cromate, cum e și scaunul cu design futurist pe care se așază avocatul, după ce m-a îndemnat să iau loc și eu pe cel din fața lui.

— Minunat să te revăd, zice.

— La fel.

— Mersi, Miranda, îi spune fetei de la recepție, care pleacă fără să mai spună o vorbă, trântind ușa în urma ei.

Ochii îmi nimeresc pe fotografia mare, înrămată, de pe birou, și mă aștept să văd acolo niște nepoți blonzi, pozând artistic. În loc de asta, este o poză cu Donald, doctorul Baxter și Theresa Ryan, toți îmbrăcați formal, înșirați pe scara de marmură de la Complexul Gull Cove.

Familia surogat a bunicii mele, mă gândesc, aplecându-mă să văd mai bine detaliile.

— Ce fotografie frumoasă. Este de la balul de vară?

— Da, de anul trecut, spune Donald, cu mâna sub bărbie. Am fost foarte încântat să aud că iei în calcul oferta de job despre care ți-am spus, Milly. Ce detalii aș mai putea să-ți prezint în legătură cu oportunitatea asta?

La naiba dacă știu.

Nu am venit aici cu un plan bine pus la punct, gândit nu mai departe oricum de a fi în aceeași încăpere cu câinele de pază preferat al lui Mildred. Să văd dacă lasă să-i scape ceva interesant. Sau dacă aș putea să-l trag de limbă.

— Eram curioasă ce gen de muncă face firma amicului dumneavoastră pe platoul de filmare? Pentru că sunt și eu interesată de o carieră în drept. Poate că aș putea fi de ajutor.

— Mă tem că proiectele lor pe partea juridică sunt foarte specializate, foarte aride. Nu ar fi pe placul unei tinere.

Ce nemernic condescendent. Știu destule despre practica în drept, de la firma tatălui meu. Dar Donald pare genul care ar lăsa garda jos dacă îl flatezi și-l recunoști ca fiind un expert în domeniu, așa că întreb:

— Este o treabă legată de contracte?

Donald se lansează într-o explicație lungă, pe care o ascult doar pe jumătate, pentru că de fapt nu îmi pasă. Discuția de ieri cu Hazel m-a zguduit destul de tare. Noaptea trecută m-am tot foit în pat, fiindu-mi greață de bârfele perverse despre mama, bârfe care plutesc de la unul la altul, fără a fi demontate de către cei care știu exact ce s-a întâmplat.

Inclusiv tipul pe care-l am acum în față, dispus să plătească o avere ca să scape de noi.

— Ce interesant, spun, când Donald se oprește ca să tragă aer în piept. Pare o oportunitate extraordinară. Doar că sunt cam prinsă la mijloc, pentru că… Eram foarte bucuroasă la gândul că voi ajunge să-mi cunosc mai bine bunica. Nu am înțeles niciodată ce s-a petrecut între ea și mama. Dacă aș afla, poate că mi-ar fi mai ușor să plec de aici.

— Milly, zice și clatină din cap. Uite, e exact genul de discuție pe care nu ar trebui s-o ai cu bunica ta. O va supăra și-i va pune în pericol sănătatea fragilă.

— De asta nici n-o întreb pe ea. Vă întreb pe dumneavoastră.

Arunc cuvintele în joc cu cât de multă inocență pot mima, și adaug și un pic de flatare, drept condiment.

— Doamna Ryan vorbește atât de frumos despre dumneavoastră.

Theresa Ryan nu mi-a spus un cuvânt în afara email-urilor cu instrucțiuni pentru prânzul cu bunica, dar Donald nu are nevoie să știe adevărul.

— Ce amabil din partea ei, spune el, dar pe un ton rezervat.

O rezervă pe care nu prea știu cum să o interpretez.

— Nu i-am spus că vin aici, zic, în cazul în care asta era grija lui. Și nu i-aș spune nici bunicii. Nu trebuie să știe că noi doi am vorbit despre acest subiect.

Donald se încruntă, și îmi dau seama că poate am sărit calul cu ultima replică.

— Nu aș înșela niciodată încrederea bunicii tale, Milly. Nu doar că este imoral, dar e și ilegal. Sunt consilierul ei pe teme juridice, la urma urmei.

— Bine, dar… Nu i-ați putea sugera să vorbească cu noi despre ce s-a întâmplat atunci? Să clarifice lucrurile? Poate că va fi mai sănătoasă și mai fericită dacă totul va ieși complet la iveală.

Donald mă privește acum cu atenție.

— Milly, vrei să accepți un sfat de la o persoană în vârstă?

Cu siguranță nu.

— Sigur.

— Lasă trecutul acolo unde este. Tu și verișorii tăi păreți niște tineri impecabil croiți și de ispravă – ceea ce, să fiu sincer, nu era valabil și în cazul părinților voștri, când erau de vârsta voastră. Nu e nimic de câștigat din deschiderea unor răni vechi. Dar sunt în schimb multe de pierdut.

Îmi zâmbește cu ceea ce probabil consideră a fi farmecul blând și înțelept al unui bunic.

— Acum, pot să-mi sun prietenul și să îi confirm că tu și verii tăi mergeți pe platoul de filmare?

Este evident că nu-mi va spune nimic folositor, dar măcar am satisfacția de a-i vedea fața picându-i pe jos când spun:

— Nu.

•

La Dunes e înghesuială și cald. Și foarte greu să porți o conversație, pentru că Asteroids cântă piesa celor de la Journey la volum maxim. Chaz este ascuns în întuneric, cocoțat pe un scaun din spatele scenei. Nu-i pot vedea decât blugii și o parte din chitară.

— Milly! Am o întrebare pentru tine, îmi strigă Brittany în ureche ca să acopere muzica.

Stăm înghesuite la o masă cu Efram, Aubrey și alți doi puști din echipa Towhee. În spatele nostru, Jonah joacă biliard cu un tip mai în vârstă pe care nu-l cunosc. Probabil cineva din partea locului, pentru că mulțimea de la Dunes e compusă mai mult din localnici și mai puțin din turiști. Efram a adus o sticlă de rom și ne-a tot turnat în paharele de Cola, mai puțin în al lui Aubrey. Sunt în acea fază a amețelii în care toți din jurul meu par mai plăcuți decât sunt de fapt, așa că radiez cu bucurie spre Brittany, deși de obicei nici nu o prea bag în seamă.

— Ce?, urlu la ea, când îmi dau seama că așteaptă un răspuns.

Mulțimea izbucnește în urale, cerând încă o piesă.

— Vărul tău are iubită? E așa drăguț…

Urmăresc privirea lui Brittany până la Jonah, al cărui păr îi intră în ochi. Mușchii supli îi sunt încordați și se pregătește să lovească bilele. În mod obiectiv, postura în care stă chiar îl avantajează. Iar fața lui atinge toate notele potrivite – nasul e drept, buzele sunt pline, maxilarul pătrat. E ciudat și greșit să observ lucrurile astea. La fel cum am făcut și pe feribot, când mi-am dat seama că tipul atractiv la care mă uitam era chiar verișorul meu.

Doar că acum nu mai este.

Jonah ridică privirea și mă observă, apoi rânjește și lovește în bile. Mi se încălzesc obrajii și mă întorc spre Brittany, care se uită nedumerită de la unul la altul.

— Ar trebui să te duci să vorbești cu el. Ți-a făcut cu ochiul, zic.

— Nu cred că a… începe Brittany.

— Știi care-i treaba, de fapt nu am habar dacă Jonah are prietenă sau nu. Nu suntem foarte apropiați. Dar, uite, o să aflu. Pentru tine.

Intro-ul memorabil de la *Don't Stop Believin'* începe când mă ridic de pe scaun, iar mulțimea parcă o ia razna. Jonah își termină băutura cu rom, privind bilele ca și cum l-au trădat, când îi ating brațul.

— Nu-mi spune că ai lovit prost.

Tipul cu care joacă Jonah vine și mă împinge la o parte de lângă masă.

— Scuză-mă, *puștoaico de la oraș*, zice el, în timp ce solistul trupei urlă și el același vers, pe scenă.

Îmi dau ochii peste cap și pășesc în lateral.

Jonah îmi zâmbește.

— Ce să fac, am fost distras…

— Termină, șuier eu.

— Ce să termin?

— Nu mai flirta cu mine.

— Nu fac asta.

Își sprijină tacul de perete și se așază lângă el, zâmbind în continuare. Alcoolul i s-a urcat și lui la cap, pentru că nu l-am mai văzut până acum atât de relaxat.

— Ești cam plină de tine, nu ți se pare?

— Mi-ai făcut cu ochiul!

— Într-un mod frățesc, mă rog, *verișoresc.* Genul de făcut cu ochiul care vrea să zică *Verișoară, sper că te distrezi spionându-l pe barmanul bunicii noastre.* Nu în genul *Milly, arăți super în seara asta.* Deși arăți.

— Ești ridicol, zic și mă lupt să nu zâmbesc.

La naiba. Nu m-a interesat niciun tip vreme de mai bine de un an, nu pot începe acum. Vara asta e oricum atât de complicată fără să mai adaug și un haos sentimental.

— Mă întorc la masă.

— Nu te întoarce.

Jonah îmi apucă talia și mă gândesc oare cum ne privește Brittany acum, nemaiștiind ce să creadă. N-o pot învinui.

— E rândul meu la biliard, iar tu îmi porți noroc.

Ar trebui să plec. Pentru oricine se uită la noi, e mai mult decât straniu ceea ce vede. Dar, cu toate că mă descurc cu Jonah cel măgar și cu Jonah impostorul, sunt complet lipsită de apărare în fața acestei noi versiuni. Rămân pe loc, țintuită, în timp ce formația continuă să cânte, iar Jonah înconjoară masa ca și cum ar fi în elementul lui. Nimerește patru bile, plus pe cea cu numărul opt și, uite-așa, jocul s-a terminat. Adversarul lui Jonah își împreunează mâinile ca și cum s-ar ruga, apoi face o plecăciune. Deși ironic, gestul pare totuși unul izvorât din respect. Întinde pumnul pentru un salut, apoi se topește în mulțime.

Trupa primește din nou aplauze, dar, în loc să treacă la piesa următoare, membrii încep să țină un discurs pe scenă.

— Într-una din zilele astea o să îmi explici cum de ai dobândit abilitățile astea, îi spun lui Jonah.

O spun ca pe un compliment, dar chipul lui devine trist, ca și cum cineva i-ar fi șters zâmbetul cu o gumă. Înainte să apuc să-mi cer scuze – pentru ce, nici nu știu – solistul Asteroids se apleacă spre microfon. Arată asemănător cu tipul pe care Jonah tocmai l-a bătut la biliard: foarte bronzat, cu pielea tăbăcită de vânt și mai în vârstă decât probabil este.

— Bună seara, vă mulțumim că sunteți cu noi! Aproape am terminat pe seara asta, dar înainte s-o luăm din loc… vă mai agităm un pic. Chitaristul nostru a întrebat dacă poate încheia cu piesa lui preferată. Așa că vă rugăm să-l aplaudați pe Chaz!

— Să mergem și noi să ascultăm, îi spun lui Jonah, pornind spre masa unde încă mai sunt așezați Aubrey, Efram și Brittany.

Mă urmează îndeaproape. Când mă întorc, aproape mă lovesc nas în nas cu el.

— Ah, încă un lucru, zic. Trebuia să aflu dacă ai sau nu iubită. Pentru Brittany.

Jonah se uită la mine câteva secunde. În ochii lui căprui se reflectă luminile scenei.

— Nu, n-am iubită. Dar nu mă interesează Brittany.

Simt că îmi arde fața.

— Perfect, am notat, spun și mă întorc repede cu spatele, înainte să-mi vadă obrajii îmbujorați.

Ajungem la masa noastră chiar când Chaz urcă pe scenă, clipind parcă nedumerit, ca și cum nu ar ști prin ce minune a ajuns acolo. Chiar și de la

distanță pare un pic neîngrijit și îmi dau seama că trebuie să fie adevărat zvonul care umblă printre angajații hotelului Gull Cove.

Mă așez pe scaun și evit privirea lui Brittany.

Chaz mormăie la microfon:

— Cântecul ăsta e pentru familia mea.

Aubrey se foiește pe scaun.

— Cumva este…

— Weezer, spune Brittany. *Africa.*

— Nu este a lor, de fapt, zice Efram. Toto au cântat-o inițial, ei au compus-o. Trupa asta face cover-uri din anii ’80, pricepi? Știi, piesa chiar e un produs al vremurilor în care a fost compusă, remarcă el gânditor. Probabil nu au fost niciodată în Africa, dar au decis să cânte despre asta. Într-un mod destul de penibil, chiar.

Are dreptate, dar nu asta am eu acum în minte, când încerc să surprind privirea lui Aubrey. Oare cântecul acesta a făcut parte și din copilăria ei cum a făcut parte dintr-a mea, sau oare unchiul Adam nu a împărtășit partea asta din istoria familiei Story? Oare ea a văzut filmarea cu mama mea, tatăl ei și frații lor, cântând piesa din toți rărunchii pe când erau mici?

Aubrey se uită hipnotizată pe scenă, și îmi mut privirea de la ea la Chaz. Își dă capul pe spate și închide ochii când ajunge la refren și… Ohhhh.

Oh, Dumnezeule.

Sunt în picioare într-o clipă, făcându-mi loc prin mulțime, până ce ajung aproape în fața scenei. Am fost mai aproape de Chaz la The Sevens decât sunt aici, dar acum îl văd bine în lumina reflectoarelor.

Nu pot să cred că mi-a luat atât să-mi dau seama.

Imediat ce piesa se termină în aplauze zgomotoase, Chaz își lasă chitara pe scenă și face un semn barmanului, apoi coboară în spate. Mă întorc și pornesc spre bar, dar sunt reținută în înghesuială, în mijlocul unui grup de tineri de vârsta mea. Trebuie să respir pe gură, pentru că amestecul puternic de parfumuri chiar e deranjant.

— Milly, ce faci?, strigă Reid Chilton, zâmbind larg, în vreme ce eu îmi lungesc gâtul ca să văd dincolo de el.

Chaz pare un pic panicat, dar și hotărât. Ca și cum tocmai și-a dat seama că trebuie să evadeze, dar nu vrea s-o facă fără o băutură în mână.

— Minunat, dar nu pot să stau prea mult de vorbă acum, răspund eu, apoi îl împing pe Reid.

Băiatul de lângă el râde.

— La naiba, Reid. Cred că nu prea e atrasă de tine.

Îmi tot fac drum prin mulțime până ce sunt îndeajuns de aproape de Chaz ca să-l apuc de mânecă. Trag cu putere și el se întoarce spre mine. Ochii lui au ceva atât de familiar, încât mi se face din nou ciudă pe mine însămi pentru că nu mi-am dat seama mai devreme.

Conversațiile se amestecă zgomotos în jurul nostru, dar îmi cobor oricum vocea, și îmi apropii buzele de urechea lui.

— Salut, unchiule Archer, spun.

Ochii fratelui cel mai mic al mamei mele devin mari de spaimă, iar eu adaug:

— Tu ești cel care ne-a adus aici?

Capitolul unsprezece

Aubrey

— Nu sunt nici pe departe îndeajuns de beat ca să port discuția asta, mormăie unchiul Archer, punându-și la gură o mână care îi cam tremură.

— Oh, ba da, chiar ești, zice mohorât solistul și liderul trupei.

Suntem acum acasă la el – sau, mai bine zis, în bungaloul *din spatele* casei solistului, unde locuiește unchiul Archer. Pe dinafară nu pare cine știe ce, dar înăuntru e surprinzător de spațios și curat.

Numele solistului este Rob Valentine, după cum ne-a spus cât încă mai eram la Dunes. Are o afacere cu tablouri aici, pe insulă, și a fost prieten cu unchiul Archer încă din liceu. Fără ajutorul său, unchiul ar fi luat-o la sănătoasa pe ușa din spate de la Dunes de îndată ce Milly i-a spus pe numele real.

— Haide, intervenise Rob, luptându-se cu un Archer beat, care încerca să se urce într-o mașină din parcare.

Eu, Jonah și Milly rămăsesem un pic în urma lor, privind șocați scena.

— Nu te mai ascunde. Spune-le copiilor ce se petrece.

— O să o fac, dar când ajungem acasă, mormăise unchiul într-un final, apoi nu se mai luptase și îl lăsase pe Rob să-l urce în Honda lui, pe scaunul din față, unde adormise imediat, sau cel puțin se prefăcuse.

Drumul până acasă la Rob a fost scurt, suficient doar cât să ne întrebe ce mai fac părinții noștri, după care a și parcat mașina pe aleea din fața casei. Apoi, ne-am chinuit să-l scoatem pe unchiul Archer din mașină, să-l ducem în bungalou și să-l așezăm pe o canapea micuță, mai degrabă un fotoliu.

Acum stă drept, ușor sprijinit de perne, în timp ce Rob se așază în capătul celălalt al canapelei. Noi trei, verișorii, ne-am așezat în fața lor pe un fotoliu jos, larg, pentru mai multe persoane, și așteptăm în tăcere.

Unchiul Archer își drege în cele din urmă vocea și începe:

— Păi… nu-i chiar așa cum am plănuit să mă prezint în fața voastră.

Ochii îi plutesc în direcția noastră, dar ezită să ne privească mai mult de o clipă.

— Retrospectiv vorbind, nu ar fi trebuit să…

Își pierde șirul vorbelor, iar Milly se agită lângă mine. Îi simt nerăbdarea care o cuprinde în valuri.

— Nu ar fi trebuit să cânt piesa aia.

Milly se încruntă.

— Pentru asta îți ceri scuze, asta regreți tu? Alegerea proastă a cântecului?

— E piesa care mă reprezintă pe mine, spune unchiul Archer, ca și cum Milly ar căuta o explicație, nu și-ar exprima o nemulțumire de fapt. E piesa care reprezintă toată familia noastră, mă rog, reprezenta pe vremea când locuiam aici. Cred că mama ta ți-a povestit. Iar oamenii de aici…

Pierde șirul din nou, iar Rob încheie fraza pentru el.

— Oamenii de aici țin minte. Cam așa ți-ai dat în vileag identitatea, *Chaz*.

— Fusesem deja descoperit, murmură el. M-am dat de gol săptămâna trecută.

— Încă nu știi dacă e așa sau nu, spune Rob.

Are un ton calm, al unei persoane care a mai purtat aceeași discuție de o sută de ori.

— El încă n-a spus nimic, nu-i așa?, adaugă Rob.

Eu și Milly ne privim, confuze.

— Cine n-a spus nimic?, întreabă verișoara mea. Despre ce vorbiți?

— Povestește-le, Archer, zice amicul său. De la început. Totul.

Drept răspuns, bărbia unchiului îi cade în piept. Așteptăm să vorbească din nou, până ce Rob lasă să-i scape un oftat și ne aruncă priviri prin care vrea să își ceară scuze.

— Cred că este una dintre nopțile acelea în care trebuie doar să-l lăsăm să doarmă ca să își revină.

— Așa obosit, mormăie unchiul.

Milly îi privește atentă pe amândoi, apoi se ridică și merge în bucătărie. Când se întoarce, are în mână un pahar plin cu apă. Se postează în fața unchiului Archer, ridică paharul și-i aruncă tot conținutul în față.

Capul îi zvâcnește înainte, iar ochii i se deschid larg, în stare de șoc.

— Ce mama dracu'?

Apa i-a curs pe cămașă și o parte i-a rămas și în barbă.

— Ne datorezi niște răspunsuri, zice Milly.

— Haideți, acum, spune Rob cu blândețe, dar ferm. Înțeleg frustrările voastre, dar unchiul vostru nu e acum dificil pentru că așa vrea el. Aveți de-

a face cu o persoană care are o problemă serioasă, asemeni unui bolnav. Din păcate, așa arată de multe ori dependența de alcool scăpată de sub control.

Milly deschide gura, apoi o închide și se trântește la loc pe fotoliul spațios, cu obrajii îmbujorați. E prima dată când o văd rușinându-se de ceva ce a făcut, și trebuie să recunosc – mă bucur că se simte așa. În mod normal îmi place faptul că luptă pentru convingerile ei, dar mă doare inima acum să-l văd pe unchiul Archer așa. Pe drum, Milly a spus că ar fi trebuit să ne dăm seama mai de dinainte cine era el, dar nu văd cum am fi putut. Ultima mea amintire cu unchiul Archer e din vremea când el arăta bine și era tot numai un zâmbet, ghemuit pe podea și ajutându-mă cu piesele de Lego, construind împreună cu mine un oraș. Nu e nimic familiar la versiunea sa din prezent. Doar dacă știi unde să te uiți și ce exact să cauți.

9 9 9 9

— Îmi pare rău, spune Milly, încet.

— E în regulă, zice unchiul Archer, ștergându-și ochii umezi. Am meritat-o. Și știi ceva? Cred că trucul cu apa aia a funcționat, râde el. Și eu trebuie să-mi cer scuze. Tuturor. M-ați întrebat dacă eu v-am adus aici… Adevărul e că da, am făcut-o.

Și iată-l, simplu ca lumina zilei – răspunsul la un mister care durează de două săptămâni. Dar ridică și mai multe întrebări. Culmea, acum Milly se codește să le mai pună. Jonah nu ne este de niciun folos, așa că bănuiesc că totul rămâne în sarcina mea.

— De ce? Și cum ai făcut-o?

Unchiul se uită cu melancolie la paharul din care Milly i-a turnat apa în cap, parcă dorindu-și să fie plin și să conțină ceva mai tare decât apa.

— Totul a început cu Edward. Îl știți pe Edward Franklin, ați auzit de el?

Clătinăm din cap că da, iar Milly îmi dă un ghiont și îmi aruncă o privire plină de satisfacție. Ea încercase să dea de urma lui Edward Franklin întreaga săptămână.

— Ei bine, mie și lui Edward ne-a făcut un amic cunoștință în Boston iarna trecută. Ne-am plăcut instant. Când am aflat unde lucrează, a părut ca și cum ar fi fost mâna destinului. Mă tot gândisem mult la familie, la casă, și pur și simplu… îmi doream să mă întorc. Dar știam că nu pot veni aici în pas de dans ca Archer Story. L-am rugat pe Edward să-mi facă rost de un job ca barman la complexul turistic. Iar lui Rob i-am cerut să le spună tuturor că sunt un amic venit în vizită și care a rămas aici o vreme. Doar până ce-mi puneam lucrurile în ordine.

— În ordine?, zic eu, iar Archer îmi zâmbește obosit.

— Aveam fantezia asta naivă că mă voi întâlni cu mama la un moment dat, din întâmplare, iar furia pe care a ținut-o în suflet atâta vreme se va topi ca prin minune. Că își va da seama că vrea și ea să reînnodăm relațiile. Dar nu s-a întâmplat așa. Nici măcar n-am zărit-o în treacăt de când sunt aici. Păstrează distanța față de toți, trăiește foarte izolat. Chiar și când vine la hotel pentru afaceri, se vede numai cu o mână de oameni.

Mă trag mai spre marginea fotoliului, să fiu mai aproape de el.

— Unchiule Archer, ai idee ce a vrut să spună în faimoasa scrisoare? Aceea cu *Știți ce ați făcut*, pe care a trimis-o Donald Camden. Știți… știi ce ați făcut?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Își întinde mâinile într-un gest de neputință.

— N-am priceput niciodată ce a vrut să zică. Aș da orice să știu.

E același răspuns pe care l-am primit mereu și de la tata, și pe care l-am acceptat fără să pun alte întrebări. Dar acum, când știu cât de duplicitar poate fi tatăl meu, am privit răspunsul lui în mai multe chei diferite, căutând semne: parcă maxilarul i se încordase, nările i se lărgiseră, ochii lui nu priviseră spre mine. Mici ticuri care mă făcuseră să cred că ascundea ceva.

Când privesc fața unchiului, însă, nu văd niciun semn că ar minți. Văd doar tristețe și confuzie.

— Nu te-ai gândit să încerci tu să o cauți și să-i vorbești?

— Ba da, constant, recunoaște el. Dar, cu cât petreceam mai mult timp aici, cu atât îmi dădeam seama că fusesem prost să-mi imaginez că aș putea să fac din nou parte din viața ei. Niciunul nu puteam, nici eu, nici Adam, Anders sau Allison. Ceea ce a schimbat sentimentele mamei față de noi este tot acolo, chiar și după douăzeci de ani. Capitolul care ne privea pe noi din istoria familiei Story s-a încheiat cu mult timp în urmă. Dar apoi am găsit un articol despre tine, Aubrey.

— Despre mine?

— Mda. Despre echipa ta de înot, despre care s-a scris în *USA Today.* L-am citit și m-am gândit din nou la cât de împrăștiată și dezmembrată este familia noastră. Părea așa o irosire, o pierdere. Să știu atât de puține lucruri despre tine încât să-mi fi scăpat faptul că ai ajuns o înotătoare de elită.

— Nu sunt de elită, spun, cu obrajii aprinși. Era o chestie cu echipa.

— Este o realizare extraordinară! insistă unchiul, și trebuie să mă abțin să nu încep să plâng.

Tata nici nu a apărut la ceremonia de premiere. A pretins că nu se simțea bine, dar probabil nu a vrut ca soția și amanta lui să fie una în preajma celeilalte.

— Am fost mândru de tine și am vrut să te felicit. Dar m-am temut că va fi straniu, așa, să apar din senin, din moment ce nu prea ne cunoaștem. Apoi m-am gândit la mama, care nu v-a întâlnit niciodată. I-am spus lui Edward că, dacă ea v-ar vedea, poate și-ar da seama că a făcut o greșeală rupând legăturile. Atunci mi-a venit ideea și nu mi-a mai ieșit din minte.

Milly s-a abținut să vorbească și ne-a lăsat pe noi, dar acum izbucnește:

— Să ne aduci aici sub un pretext fals?

Cuvintele îi sunt dure, dar tonul e ceva mai blând, iar unchiul zâmbește.

— În mintea mea părea un plan mai bun, mai altruist. Dar, da, poți spune așa. Edward plănuia să plece de pe insulă oricum, așa că l-am convins să vă invite în numele mamei. Eu… nu am păstrat o relație apropiată cu niciunul dintre părinții voștri, așa că pe ei nu i-am anunțat care era planul. Speram să mă ierte în final, dacă lucrurile mergeau așa cum speram eu.

Începe să mă doară capul de la toate informațiile noi pe care le primesc și pe care trebuie să le pun la locul lor.

— Tu ai dat pontul celor de la *Gull Cove Gazette*?

— Da, recunoaște unchiul Archer. Am crezut că o să vă câștige niște timp, din moment ce mama ține atât de mult la aparențe. Nu mă gândeam că veți da peste ea chiar din prima zi. Dar mă bucur că ați făcut-o, pentru că am avut dreptate, nu? Ea chiar vrea să vă cunoască. V-a invitat la Catmint House și la balul care se ține în fiecare vară, nu-i așa?

— Păi, da, dar după ce ne-a ignorat vreme de două săptămâni. Și pare că a făcut-o mai mult din obligație, spune Milly. Adică, până la urmă care-i planul pe termen lung? Credeai că nu va afla că tu ne-ai adus aici?

— A, nu, zice Archer, parcă șocat de perspectiva menționată de Milly. Aveam de gând să îi spun totul după bal. Probabil printr-o scrisoare. Nu cred că ar fi acceptat să mă vadă.

Milly îl privește de parcă tocmai i-ar mai fi crescut un cap.

— Dar va fi extrem de furioasă la adresa ta pentru ce ai făcut. Nu vei mai fi dez-dezmoștenit.

— Dez-dezmoștenit?

— Pricepi tu. Să fii trecut înapoi în testament. Să redevii moștenitor, îi explică verișoara mea. Nu asta e ceea ce vrei? Este ceea ce eu… părinții noștri își doreau. Nu?

Jonah își drege vocea.

— În mod cert este ce își doreau… hmm… părinții mei.

— Și ai mei, spun.

— Poate că sună naiv, explică Archer, dar tot ce îmi doream eu era ca ea să ajungă să vă cunoască. Și viceversa.

Rămânem tăcuți o vreme, rumegând gândul. Aproape că nu-mi vine să cred. Cineva din familia Story căruia să nu-i pese de avere? E împotriva a tot ce știu despre familia tatălui meu. Dar chestia e că nu-mi pot imagina un final care să iasă bine din punctul ăsta de vedere pentru unchiul Archer. Chiar dacă bunica în cele din urmă se va bucura de prezența noastră aici – un mare DACĂ – tot se va simți înșelată de fiul ei cel mai mic. Și știm că nu este genul care să ierte cu ușurință.

— În orice caz, sunt convins că voi fi concediat imediat ce mă voi întoarce la muncă, spune unchiul, cu privirea în podea. De asta am și evitat să mă întorc. Vorba vine…

— De ce?, întreb eu, apoi îmi amintesc discuția lui de mai devreme cu Rob, când spusese că deja fusese deconspirat. Te-a recunoscut cineva?

Unchiul Archer schițează o grimasă.

— Dintre toți oamenii, imaginează-ți, Fred Baxter. A fost medicul nostru de familie pe când eram copil, iar acum suferă de demență. Am dat peste el săptămâna trecută, la farmacie. Era singur și părea că s-a rătăcit. M-am oferit să-l ajut să o găsească pe infirmiera care se ocupă de el, și atunci mi-a zis: „Nu, mulțumesc, Archer. Îmi prinde bine ceva timp de unul singur.” Tipul nu poate nimeri ușa pe cont propriu, și totuși e singura persoană de pe insulă care a văzut dincolo de fațada Chaz Jones. M-a întrebat unde locuiesc, iar eu am fost atât de luat prin surprindere încât… chiar i-am dat adresa.

— Ei bine, ar putea să fi uitat, zic eu pe un ton de consolare. L-am cunoscut și noi. Uită tot timpul.

— L-ați întâlnit pe doctorul Baxter?, se miră Archer.

— Oare chiar uită?, întreabă Jonah, ca pentru el.

Mă uit la amândoi, dar Jonah nu mai adaugă nimic, așa că îi răspund unchiului meu.

— Am întâlnit-o mai mult pe nepoata lui, am fost s-o vizităm, iar el era acolo.

Apoi tac, pentru că sub nicio formă nu am de gând să împărtășesc bârfele pe care ni le-a povestit Hazel.

— Mă rog, indiferent dacă Fred Baxter își va mai aminti sau nu că m-a văzut, odată ce îi mărturisesc maică-mii totul, timpul meu aici a expirat. Probabil credeți că mi-am pierdut mințile. Poate că așa și este. Dar am avut intenții bune.

Îmi bâzâie telefonul. Îl scot din buzunar din obișnuință, fără prea mare interes, dar ochii mi se lărgesc când văd numele de pe ecran.

Thomas: Ce mai faci?

Aproape că izbucnesc în râs. Cât timp ai la dispoziție pentru întreaga poveste, Thomas? Și de ce mă contactează acum, după două săptămâni de tăcere?

Dar știu de ce, de fapt.

Pentru că am încetat să mă mai gândesc la el.

Thomas are un al șaselea simț care îi servește în situații din astea. Timp de ani buni, l-am copleșit cu atenția mea, primind doar firimituri în schimb. Singurele dăți când dinamica s-a schimbat a fost atunci când eu am dat înapoi. Chiar și fără să vreau, fără să mă gândesc, am făcut un pas în spate.

În clasa a zecea, nu a vrut să mă ducă la balul de primăvară, pentru că spunea că-i plictisitor. Până ce am făcut echipă la biologie cu un tip proaspăt venit în liceul nostru și nu am putut să mă abțin să constat că are ochi căprui frumoși și calzi. Nu am menționat numele băiatului, dar Thomas și-a dat seama că nu mai eram fixată pe relația noastră ca înainte. Apoi, dintr-odată, am mers la bal, ca și cum ăsta fusese planul lui încă de la început.

Pentru că Thomas îți acordă atenție numai când simte că adorația pe care crede că o merită începe să se spulbere.

Întocmai ca…

Oh, Dumnezeule. Când realizez, îmi vine brusc să vomit. Nu doar de dezgust pentru că l-am suportat pe Thomas atâta vreme, dar și pentru că nu mi-am dat seama până acum că practic m-am combinat cu versiunea din zilele noastre a tatălui meu.

Milly mă înghiontește și mă readuce în prezent.

— Ești și tu de acord cu asta, Aubrey?, mă întreabă ea.

Ridic privirea și văd că toți se uită la mine, cu excepția unchiului Archer. Stă trântit într-o rână pe perne, ca și cum orice fărâmă de energie pe care reușise cu greu să o adune l-a părăsit până la urmă.

— Cu ce?, întreb.

— O să mergem să ne odihnim, să reflectăm și să continuăm mâine discuția.
— Eu doar…
Unchiul gesticulează vag cu o mână și dărâmă un teanc de plicuri de pe masă.
— La naiba, ce sunt astea?, se întreabă, apoi se apleacă să le ridice.
— Corespondența ta, zice Rob, dând primul semn că își pierde răbdarea de când am venit cu toții aici. La locul obișnuit unde așez scrisorile de fiecare dată când le aduc.
— Oricum, sunt numai mizerii, zice unchiul. Pliante, chestii de la primărie…
Îl ajut și eu să le pună înapoi și brusc ceva îmi atrage atenția.
— Ai primit o scrisoare, zic.
Pe plic e trecut la destinatar Archer Story. Nu există o adresă a expeditorului și nici timbru, ca și cum cineva s-a deplasat până aici și a strecurat-o în cutia poștală.
— Da?, se miră el și desface plicul. Cine naiba mi-ar trimite o scrisoare? Nimeni nu știe că stau aici, în afară de…
Scoate o singură foaie din plic și citește concentrat.
— Nu… nu pricep.
— Ce este?
Îi iau scrisoarea din mână. Citesc rândurile, apoi îmi privesc unchiul, la fel de confuză ca și el.
— Înseamnă că totuși a ținut minte, spun.
— Cine?, se agită Milly. Cine ce a ținut minte?
Ridic o sprânceană, iar Archer încuviințează cu o mișcare a capului, așa că citesc rândurile de pe foaie cu voce tare.

Archer,

Nu am putut să-mi găsesc liniștea de când te-am văzut, zilele trecute.

Sunt lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun cu multă vreme în urmă.

Și mă tem că timpul meu e aproape de sfârșit.

Ai avea bunăvoința să te întâlnești cu mine?

Al tău,

Fred Baxter

Allison, la 18 ani

Iulie 1996

— Bună, Matt, sunt Allison. Uite, la Gull Cove Cinema rulează filmul *Independence Day*, și m-am gândit să merg weekend-ul viitor. Îmi plac la nebunie astea cu invazii extraterestre. Anunță-mă dacă vrei să mergi și tu? Mă poți suna aici. Bun, vorbim mai încolo. Pa, pa.

Allison închisese telefonul și începuse imediat să străbată dormitorul cu pași grăbiți, într-o stare de groază totală. *Îmi plac la nebunie astea cu invazii extraterestre*? Ce naiba era în neregulă cu ea? Deși, la urma urmei, nu prea conta ce spusese și ce nu. Matt nu-i răspunsese nici la mesajele de dinainte, așa că probabil avea să-l șteargă și pe ăsta înainte să-l asculte. Era timpul să se confrunte brutal cu realitatea: ceea ce ea considerase o poveste romantică, atât de intensă încât să-i schimbe viața, pentru el fusese doar o aventură de o noapte, pe plajă.

Matt Ryan îi dăduse deja papucii.

Il mai văzuse o singură dată în cele trei săptămâni scurse de la petrecerea lui Rob, când Matt adusese flori în biroul lui Donald Camden. Allison chiar venise pe urmele lui, pregătită să livreze scuza cu *Oh, tocmai venisem să ridic un pachet pentru mama*, dar Kayla Dugas, care avea și ea o slujbă de vară acolo, parte din echipa de curățenie și întreținere, ajunsese la Matt înaintea ei.

— Bună, străine, îi zisese Kayla, jucându-se cu mopul într-un fel care-l făcuse să râdă.

Chiar și cu uniforma dreaptă pe corp și mănuși de plastic, Kayla arăta superb. Allison se ascunsese după un stâlp, dar ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă. Nici Matt, nici Kayla nu-și luau ochii unul de la celălalt. Allison sfârșise prin a se îndepărta de acolo, învinsă.

Își spusese tot felul de povești care explicau tăcerea lui Matt. *Vrea să pară distant. E îngrijorat de ce va spune mama lui. E intimidat de familia*

mea. Dar trecuse deja prea mult timp pentru ca vreuna dintre ele să fie adevărată.

Ceea ce era oribil, dar nici măcar nu reprezenta problema ei cea mai mare acum.

Camera lui Allison păruse brusc prea mică şi prea pustie. Ieşise pe hol, trăgând cu urechea după vreun semn de viaţă la Catmint House.

Fraţii ei erau la plajă. O invitaseră şi pe ea, dar refuzase, pentru că voia să fie singură şi să-l sune pe Matt. În eventualitatea în care el ar fi răspuns, care acum părea una ridicolă.

Mama trebuia să fie pe acolo, pe undeva. De abia mai ieşea din casă.

Allison coborâse scările şi o zărise pe mama ei aşezată la masa de la geam, din bucătărie, uitându-se prin nişte reviste de design interior. Redecorase recent peretele din spatele cuptorului uriaş în stil viking cu faianţă pictată manual, adusă din Italia, apoi hotărâse că arăta prea ostentativ şi trebuia înlocuit cu altceva.

— Allison, ce crezi despre astea?, întrebase ea, arătându-i fiicei ei catalogul, când aceasta se apropiase.

Allison privise faianţa albă, lipsită de personalitate.

— O să-i frângi Theresei inima, să ştii, spusese.

Theresa fusese cea care recomandase faianţa pictată manual, iar Allison fusese de acord că era absolut minunată – mici bucăţele de artă grafică, care aduceau culoare şi viaţă în bucătăria lor.

Dar mama avea acum nevoie de o preocupare care să nu implice ieşitul pe afară, şi alesese să redecoreze la infinit.

— Da, dar Theresa nu locuieşte aici, nu-i aşa?, întrebase mama, trăgând revista spre ea.

— De fapt, cam locuieşte, îi reamintise Allison.

Apoi, pentru că era atât de îndrăgostită încât simţea nevoia să-i menţioneze numele cu orice ocazie, adăugase:

— Matt probabil că se simte singur fără ea.

— Băieţii de vârsta lui nu duc dorul mamelor. Şi nici nu le iau în serios sfaturile. Este un adevăr universal pe care îl ştiu prea bine, spusese mama, şi mai dăduse o pagină din revistă. Anders se vede iarăşi cu fata aia, nu-i aşa?

— Ce fată?, întrebase Allison, deşi ştia că mama se referise la Kayla.

Şi avea dreptate – indiferent ce relaţie avea Kayla cu Matt, reluase şi legătura cu Anders de unde o lăsase.

— Deja e prea mare pentru prostiile astea. Sunt destule fete extraordinare la Harvard, genul alături de care își poate construi un viitor. Eu și tatăl tău ne-am logodit încă din liceu.

Allison ar fi râs, dacă mama nu ar fi avut acea expresie plină de seriozitate.

— Anders are nouăsprezece ani, mama. Sigur că nu se gândește la căsătorie.

— Îți garantez că *ea* se gândește, pufnise mama. Ar fi bine să fie foarte atent dacă nu vrea să pășească într-o capcană.

Conversația devenea neplăcută din prea multe puncte de vedere.

— Mă duc să văd dacă s-au întors băieții, spusese Allison și se pregătise să o ia din loc.

— Vă aștept pe toți diseară la cină, zisese mama fără să ridice privirea din revistă.

— Vom fi aici, promisese Allison.

Ieșise grăbită din bucătărie, trecuse prin hol și aproape se ciocnise de Theresa, care primea un pachet la ușa din față.

— Bună, zisese Allison și sperase în secret ca Theresa să nu fi auzit discuția din bucătărie.

Femeia zâmbise, distrată.

— Bună, Allison. Lăsați-l acolo, vă rog, îi spusese curierului, care intrase cu un pachet mare în brațe. Este o nouă statuie din bronz, îi explicase ea lui Allison.

— Aaa.

Mama lui Allison căpătase recent o pasiune pentru sculpturi, și fiecare statuie care venea părea tot mai urâtă decât cea de dinainte. Era ceva eroic în felul în care Theresa reușea să rămână serioasă când vorbea despre ele.

— I-ai văzut pe băieți?

— În parcare, spusese Theresa, și arătase spre mașina roșie, decapotabilă, a lui Adam. Cred că pleacă în oraș.

— Serios?

Se gândise că i-ar fi prins și ei bine să meargă în oraș. Țâșnise pe ușă și-i făcuse lui Adam cu mâna.

— Ce e?, întrebase el, din mașină.

— Vin și eu cu voi! strigase ea, urcându-se în spate lângă Archer. Trebuie să cumpăr ceva.

•

Hurley Street era extrem de aglomerată, iar Adam a trebuit să conducă tot drumul cu viteza melcului, prin marea de turiști. În oglinda retrovizoare, Allison îl urmărise potrivindu-și ochelarii și încordându-și bicepsul, după ce scosese mâna pe geamul mașinii. Lui Adam îi plăcea la nebunie să aibă un public în fața căruia să se dea în spectacol. Considera insula ca fiind scena lui personală.

— Cum naiba de nu e chiar niciun loc de parcare, se plânsese el, de parcă nu ar fi fost vârful sezonului estival. Sper că la Sweetfern nu-i ca la grădina zoologică.

— Merg întâi la magazinul cu cărți de benzi desenate, anunțase Archer și o privise cu subînțeles pe Allison.

Doar ea știa de ce merge el acolo. Se îndrăgostise de tipul drăguț care lucra la casă, pe durata verii. Archer îi mărturisise surorii lui de Crăciun că este gay, iar ea fusese mișcată de încrederea pe care o avusese în ea – singura din familie care îi știa secretul. Archer avusese de gând să-i spună și mamei, dar chiar atunci murise tatăl lor. N-a mai găsit un moment potrivit după asta.

— Îmi păstrezi un loc?, o întrebase, în mașină.

— Merg întâi la Mugg's, zisese ea.

Anders căscase, pe locul din față.

— Vin și eu. Îmi trebuie o lamă nouă de ras.

— Îți iau eu una, zisese Allison repede.

— O să-mi iei una proastă.

— Nu și dacă îmi spui exact de care vrei.

— E mai ușor să îmi iau singur. În plus, n-am bani cash la mine să-ți dau.

— Plătesc eu, se oferise Allison, încercând să nu pară deloc agitată.

Chiar nu voia ca Anders să intre cu ea în farmacie. Dar, dacă el ar fi știut asta, n-ar mai fi scăpat de el în veci.

Anders se întorsese să o privească.

— E o lamă artizanală, de fapt un aparat de ras mai degrabă, care costă mai mult de două sute de dolari. Plătești tu atâta?

— Sigur, nicio problemă, mormăise ea.

Slavă Domnului pentru cărțile de credit. Anders îi dăduse toate detaliile despre lama lui de ras ridicol de scumpă, în timp ce Allison privise mulțimea care mișuna pe stradă.

— Am priceput, zisese ea.

— Oh, minunat! Ia uite.

O mașină tocmai plecase din parcare în fața lor, iar Adam condusese cu mișcări de expert BMW-ul în locul rămas liber.

Era enervant cum totul îi mergea strună lui Adam, de obicei.

— Felicitări, îi spusese Allison. Ne vedem la Sweetfern.

Țâșnise repede din mașină, fără să-și mai aștepte frații. Nu era departe de farmacie, unde ajunsese într-un suflet. Deschisese ușa și prezența ei fusese anunțată de clopoțel.

— Bună, Allison. Ce te aduce pe la noi?

Dennis, fiul domnului Mugg, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, era azi la casă, *bineînțeles*. Nu putea să fie un necunoscut în locul lui, dintre cei care lucrau doar vara, unul pe care să nu-l mai vadă Allison apoi niciodată.

— Bună, spusese și se forțase să zâmbească. Păi, în primul rând, vreau să cumpăr un aparat de ras Zephyr AS pentru fratele meu. A spus că e chiar aici, pe raftul din spatele casei?

— Într-adevăr. O alegere excelentă, spusese Dennis, apoi descuiase geamul și scosese o cutiuță din catifea neagră, care arăta mai degrabă ca una pentru o bijuterie scumpă. Este din oțel, cu o finisare mată, satinată, explicase el, deschizând cutiuța și arătându-i lama dinăuntru.

Allison trebuise să recunoască faptul că arăta chiar foarte bine, pentru un aparat de ras. Poate că Anders avea să-l agațe pe perete, ca pe un trofeu. Pentru că, de ras, nu prea avea ce.

— Subțire și ergonomie, detaliase băiatul. Vrei și câteva rezerve pentru el?

Anders nu specificase. Să-și cumpere singur, se gândise ea.

— Nu, atât e suficient.

— Altceva?, întrebase băiatul, punând cutiuța într-o pungă maro cu alb.

— Da, dar mă duc eu să-mi iau de la raft și revin. Îmi trebuie niște tampoane, rostise ea cuvântul magic care avea să-l descurajeze pe băiat să vină cu ea.

O luase din loc înainte ca fața lui Dennis să se înroșească și el să înceapă să se bâlbâie. Încă nu învățase să păstreze un chip calm când venea vorba despre produse de igienă feminină.

Măcar farmacia era pustie la ora aia. Din difuzoare se scurgea o muzică liniștită. Luase o cutie de Tampax, apoi înaintase și căutase pe raft lucrul pentru care venise, de fapt.

Test de sarcină

Rezultatul în cinci minute

Dă rezultate chiar și în primele două săptămâni de la concepție

Allison spusese în gând o rugăciune de mulțumire pentru că domnul Mugg era de modă veche și nu instalase camere de luat vederi, așa că putuse să-și strecoare testul micuț în geantă.

Apoi se întorsese și înghețase.

— Măi, măi, măi.

Anders era la doar vreo doi metri distanță de ea, cu un rânjet care nu lăsa loc unei îndoieli că nu ar fi văzut exact ce anume se pregătea ea să fure de pe raft.

— Ce avem noi aici?

Capitolul doisprezece

Jonah

Un țârâit insistent mă trezește sâmbătă dimineața. Camera mea e mai aglomerată ca niciodată, este foarte cald și aerul închis. Dau cearșaful la o parte și mă aplec să-mi iau telefonul de pe podea. Efram nu este aici, probabil a plecat să lucreze în tura de dimineață de la sala de biliard. Eu nu trebuie să ajung la The Sevens până la prânz, așa că nici nu am nevoie să mă ridic din pat preț de încă vreo oră de acum încolo, deși este trecut de zece.

Nici nu m-aș fi ridicat, dacă nu ar fi fost vorba de…

Oh, la naiba. Tata.

L-aș lăsa să intre în căsuța vocală, dar nu pot. Știu de ce mă sună.

— Bună, tata, zic, proptindu-mă în fund. Cum a fost la audiere?

— A fost amânată.

— Scuze, ce?

— Eu și mama ta avem nevoie de un pic mai mult timp pentru a restructura planul pe care-l propunem. Așa că am cerut o amânare pentru săptămâna viitoare și ne-a fost acordată.

— Bun, zic eu, atent să nu fac o greșeală. Deci e bine sau rău?

— Este bine. O să avem o șansă mai bună așa să salvăm Empire.

Empire este Empire Billiards, numit așa după filmul preferat al maică-mii, Empire Records. Părinții mei au cumpărat localul când eu eram prea mic ca să mai țin minte cum era viața înainte ca el să devină afacerea familiei noastre. Prima mea amintire cu Empire este de la aniversarea lui de doi ani, pe când eu aveam cinci: tata o trecuse în brațe pragul pe mama, iar eu mă țineam după ei, și nimerisem în mijlocul celei mai mari petreceri pe care o văzusem vreodată. Acum, după mai bine de zece ani, când privesc în urmă, mă gândesc că nu erau decât rudele noastre, câțiva muncitori din construcții și instalatori care deveniseră de-ai casei la Empire, plus o mie de baloane de toate culorile.

Nu contase. Iubeam locul ăla. Părea magic pentru mine; un loc unde puteam învăța un joc nou și unde adulții erau mereu fericiți. Mi-au trebuit ceva ani până să înțeleg că mare parte din buna dispoziție a celor care

populau încăperile era dată de sticlele din spatele barului, și de câte ori barmanul, Enzo, le tăiase porția celor care săriseră calul. Dar, chiar și așa, nimic nu scăpa din mână la Empire. Era a doua mea casă, întunecată și cu podeaua lipicioasă.

— Jonah?, mă aduce vocea tatălui meu înapoi în prezent. Mai ești acolo?

— Da, zic. Spui că avem mai multe șanse să păstrăm Empire. Dar tot nu este ceva sigur, nu?

— Nimic nu e sigur. Facem tot ce putem mai mult și mai bine.

Mă pregătisem sufletește în ultima seară când lucrasem acolo, înainte să pornesc spre insulă, că aș putea să-l găsesc închis când aveam să mă întorc acasă. Credeam că sunt pregătit pentru varianta asta. Dar, de fiecare dată când unul dintre părinții mei mă sună ca să mă pună la curent, mi se strânge stomacul de anxietate și resentimente. Nimic nu pare să se rezolve odată pentru totdeauna; mereu amânări, întâlniri cu creditorii, o grămadă de termeni juridici pe care nu-i înțeleg. Ca uciderea prin o mie de tăieturi. Deși le-am spus părinților că vreau să aflu toate noutățile, încep să-mi doresc ca ei să nu-mi mai împărtășească toate detaliile astea chinuitoare.

— Dar încă mai este deschis, funcționează în continuare, nu?, întreb.

— Da, mai este, spune tata. Am găsit diferite alte modalități de a ne reduce cheltuielile.

Ceva din felul în care o spune mă face să cred că n-o să-mi placă ce urmează să aud.

— Din păcate, a trebuit să-l dăm afară pe Enzo.

Niciodată n-am urât atât de tare ca acum faptul că am avut dreptate.

— Tată, ce naiba!

Enzo a fost barmanul nostru încă de la deschiderea Empire, și e singurul de acolo care încă mă mai poate bate la biliard. E amuzant, loial, mai mult un unchi pentru mine decât un simplu angajat al părinților mei.

— Cum să-l concediezi pe Enzo? E pilonul esențial de la Empire! Muncește pe brânci.

Vocea îmi pare aspră și nefamiliară, de parcă aș fi înghițit un obiect ascuțit.

— Mă costă prea mult, Jonah. A trebuit să iau decizii dure, neplăcute.

— E o persoană. Nu poți pune semnul dolarului pe el și să termini treaba.

— Dacă tu crezi și numai pentru o secundă că…

Tata ridică vocea, în tandem cu a mea, apoi se oprește. Respiră adânc să se liniștească. Când vorbește din nou, tonul lui e aproape cel obișnuit.

— Greșești dacă tu crezi că decizia nu ne-a frânt inimile, mie și mamei tale. Nu am avut de ales.

Ai avut de ales să nu fi ascultat de Anders Story, aproape că spun, dar mă opresc chiar la timp.

Nu-i ca și cum tata nu știe deja asta.

— Bun, atunci…

Sunt întrerupt de o bătaie în ușa mea.

— Stai puțin, bate cineva. O să văd cine e și pe urmă revin.

— Nu, nu, vezi-ți de treabă acolo și continuă-ți ziua, spune tata, părând mai degrabă ușurat că urmează să terminăm convorbirea. Doar atât am vrut să te anunț. Poate data viitoare îți dau un mesaj, zice, dregându-și vocea.

Remușcarea că l-am amărât îmi cuprinde pieptul, dar încă mai sunt furios pentru concedierea lui Enzo și nu sunt pregătit să-i cer scuze.

— E bine așa, zic și închid.

Las să cadă telefonul pe pernă, mormăind nemulțumit, și îmi bag mâinile în păr și trag. Încă o bătaie în ușă, mai tare ca aia de dinainte.

— Vin, vin. Ce arde acolo?

Este o expresie a lui Enzo, pe care mi-o spune de fiecare dată când îl somez să lase totul baltă și să vină să joace biliard cu mine. *Chiar așa arde, puștiule? Încă mai am multă treabă de făcut.* La naiba, dacă o să mă tot gândesc la asta, îmi ratez ziua. Mă forțez să inspir adânc, apoi mă îndrept spre ușă, dându-mi părul spre spate în încercarea de a-l domoli un pic, când mă văd în oglinda dulapului. Nu că ar conta prea tare. Probabil că este Reid Chilton, care vrea iarăși să împrumute pastă de dinți.

Nici nu am deschis bine ușa, că cineva o și împinge de perete. Și nu-i Reid.

— Ai văzut asta?, mă ia tare Milly, vârându-mi telefonul sub ochi.

— Bună dimineața și ție, mormăi eu, dar deja sunt mai bine dispus la vederea ei.

Apuc un tricou de pe spătarul scaunului, iar Milly se înroșește când observă că nu port decât pantaloni scurți. Așa îi trebuie dacă mă deranjează la ora asta matinală – mă rog, la zece și jumătate.

— Unde-i Aubrey?

De obicei, nu le văd decât împreună.

— La piscină, salvează viețile oamenilor, spune Milly.

Arată perfect, ca întotdeauna, cu o bluză albă, pantaloni scurți kaki și sandale complicate, cu multe bretele.

Când scot capul din tricoul pe care-l trag pe mine, ea privește dincolo de creștetul meu, ținând mai departe telefonul ridicat.

— Unchiul Archer a avut dreptate. A fost o greșeală să cânte piesa aia. Gull Cove Gazette a prins iarăși firul.

— Firul a ce?

Iau telefonul și mă apuc să citesc. Inima mi se îngreunează imediat ce văd titlul din secțiunea de Lifestyle.

Povestea continuă: se ascundea fiul dispărut, Archer, chiar la vedere?

— La naiba, spun, în timp ce citesc pe sărite articolul.

Vorbește despre cum *diferite surse* au recunoscut un tip care semăna cu Archer Story cântând pe scenă la Dunes seara trecută.

— Ce caută asta la secțiunea de știri, e chiar așa, de interes public? Și oamenii chiar și-au dat seama că-i el din cauza unui nenorocit de cântec al lui Toto?

Milly oftează.

— Asta e insula Gull Cove, nu uita. Oamenii sunt obsedați de familia Story.

— Mai bine l-aș pune și pe JT la zi cu noutățile, spun. Speram să pot amâna până ce Archer ar fi reușit să se întâlnească și să discute cu Mildred, dar acum că s-a aflat deja…

Îmi trimit și mie link-ul și îi dau lui Milly înapoi telefonul. Apoi îl iau pe al meu de pe pat și dau articolul mai departe lui JT, alături de un mesaj în care îi spun să mă sune.

— Crezi că l-a citit deja?

— JT?, întreabă Milly surprinsă.

— Nu. Archer.

— N-am idee. L-am sunat și i-am dat câteva mesaje în dimineața asta, dar nu mi-a răspuns.

— E devreme, probabil că încă doarme.

Mă îngrijorez că a sunat ca și cum aș fi spus că încă e beat, așa că adaug:

— Nici eu nu aș fi fost treaz, dacă nu mi-ai fi bătut în ușă.

— Mda, dar m-am gândit… nu știu. Că o să vrea să discute cu noi cât mai curând posibil.

Își lasă umerii în jos, privirea în pământ, și am din nou acea senzație ciudată de strângere a inimii, care apare de fiecare dată când Milly pare tristă.

— O să ne dea un semn curând.

O spun cu mai multă încredere decât am de fapt, pentru că sunt șanse mari ca stresul din noaptea trecută să-l fi făcut pe Archer să o ia de la capăt cu băutura. Și, dacă tot ce s-a întâmplat ieri nu a fost de ajuns ca s-o facă, articolul ăsta o să pună capac.

— Poate că vorbește cu doctorul Baxter, zice ea. Dacă aș fi în locul lui, nu aș mai aștepta. Biletul ăla chiar a fost ciudat.

Doctorul Baxter e ciudat, de fapt, și punct. Milly și Aubrey erau nervoase și abătute după vizita la el acasă, așa că nu le-am povestit ce cred că am văzut – el dând dinadins cu piciorul în masă pentru a întrerupe dezvăluirile bârfelor despre familia Story. Nu păruse interesant pe moment, oricum. Chiar mă simțisem recunoscător cumva că vizita se terminase. Abia seara trecută, când Aubrey a citit cu voce tare biletul scris de el, mi-am dat seama că o făcuse fiindcă Hazel se pregătea să ne dezvăluie ceva ce el nu voia să auzim.

Sunt lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun cu multă vreme în urmă, scrisese el în bilet.

Și eu, dacă aș fi Archer Story și mi-aș fi petrecut ultimii douăzeci de ani întrebându-mă de ce mi s-a tăiat accesul la banii familiei, m-aș trezi cât mai repede cu putință și i-aș bate la ușă fără întârziere.

— Cred că ai dreptate, zic.

Milly ridică mâna să-și dea părul după ureche, iar ceasul mare pe care-l poartă mereu la mână îi alunecă de-a lungul brațului. Archer Story și doctorul Baxter îmi dispar amândoi din minte când ating metalul auriu din care e făcută cureaua ceasului.

— Te-ai gândit vreodată să-l ajustezi ca să-ți vină cum trebuie?

— Nu.

Și-l scoate cu ușurință și mi-l întinde mie.

— A fost al bunicului meu. Nu mai arată ora exactă de mult.

Atârnă greu în palma mea și încă mai păstrează căldura pielii ei, iar metalul lucește.

— De ce îl porți dacă nu arată ora exactă?

— Îmi place pur și simplu, zice.

Are două rânduri inscripționate pe spate. *Omnia vincit amor. A ta pentru totdeauna, M.*

— A fost cadou de la Mildred?, întreb, iar Milly dă din cap. Ce înseamnă citatul?

— Iubirea învinge totul. Se aplică mai puțin în cazul copiilor ei, aș zice. Sau al nepoților.

Când vine vorba despre apariția ei, Milly nu se încurcă. I-am cărat îndeajuns valizele imense ca să știu că ține mult la aparențe. Așa că-i puțin straniu faptul că singura bijuterie pe care o poartă zi de zi este una care îi reamintește constant că a fost lăsată pe dinafară.

Îi apuc mâna și-i prind ceasul la loc.

— Mildred nu-i în toate mințile fiindcă nu v-a oferit o șansă, înainte ca Archer s-o oblige s-o facă. Înțelegi, da? Ea e aia care are o problemă, nu tu.

— Îmi dau seama, zice ea și își dă ochii peste cap. Mersi pentru psihanaliza nesolicitată, totuși.

— Mai am și altele de spus.

Încă îi mai țin mâna într-a mea, după ce i-am strecurat ceasul la încheietură.

— Știai că sarcasmul este un mecanism de apărare?

Se uită prin cameră, evitându-mi privirea.

— Știai că dormitorul tău e un adevărat dezastru? Îți dai seama că ai și un dulap în care îți poți pune hainele, nu? Pentru asta e făcut.

— Evitarea unui subiect sau a unui răspuns e tot un mecanism de apărare.

— Apărare împotriva a ce?

— Sentimentului de abandon, cred.

Râde și mă privește pe sub gene, făcându-mi pulsul să crească. Brusc, îmi vine în minte o discuție avută în urmă cu câteva zile cu Efram, care mi-a povestit cum a agățat-o pe actuala lui iubită când stăteau fiecare în mașina lui oprită la semafor, și ea clătina capul în ritmul muzicii care se auzea dintr-a lui.

— Trebuie să profiți de orice ocazie, când apare. Cine știe dacă vei mai avea altă șansă?, îmi spusese.

Mă gândisem atunci la Milly, și la cât este de imposibil să ai o șansă cu o persoană care în ochii lumii este verișoara ta.

Doar că acum, aici, suntem doar noi.

Încerc să-mi las vocea să pară cât mai relaxată, ca să n-o pun pe fugă:

— Poate experimentezi un sentiment de atracție față de o persoană nepotrivită.

— Oh, zice ea și ridică o sprânceană. Față de cine, de exemplu?

— Un fan Red Sox, zic și ea pufnește în râs. Un localnic mai în vârstă, poate? O rudă care nu e rudă. Ar putea fi oricare dintre aceștia.

Milly își trage mâna dintr-a mea, dar nu pare supărată.
— N-ai să vezi așa ceva.
— Nu i te opune, zic, mimând tonul unui profesionist. Nu-i sănătos să-ți reprimi sentimentele.
Acum râde cu adevărat. Mai mult un chicotit, care pare necaracteristic ei. E atât de seducător, încât îmi frământ mintea ca să mai găsesc ceva amuzant de zis.
Dar apoi își încrucișează brațele și privește iarăși peste capul meu.
— O faci din nou, spune, acuzator.
— Ce fac?
— Flirtezi cu mine.
— Ba nu.
Aștept o secundă.
— Doar în cazul în care ți-ar plăcea ție s-o fac. Îți place?
Se luptă să nu zâmbească.
— Cred că pentru conversația asta chiar ar trebui să porți niște pantaloni mai de Doamne ajută.
Nu-mi place direcția în care se îndreaptă discuția, dar nu am de gând s-o contrazic.
— Bună observație. Ai putea tu să…
Fac un gest, iar ea se întoarce cu spatele la mine. Îmi iau blugii de pe spătarul patului și îi pun pe mine. E cam cald pentru blugi aici pe insulă, dar nu am fost niciodată genul care să poarte pantaloni scurți, în afara ocaziilor în care joc baschet. Și baschet n-am mai jucat de când am început să fac ture duble la Empire. Dar nu am de gând să mă preocup acum de asta, fiindcă Milly e în camera mea și…
Scoate un suspin. Când mă întorc cu fața la ea, se uită în telefon, cu ochii largi de mirare.
— Ce s-a întâmplat? A dat Archer vreun semn?
Milly clatină din cap, cu mâna la gât.
— Nu. Oh, nu.
Simt că mi se încordează umerii. Nu am mai văzut-o pe Milly atât de răvășită ca acum, și am fost lângă ea când s-au dezvăluit dramatic două identități false, dintre care una era a mea.
— Totul e în regulă? S-a întâmplat ceva cu bunica ta?
Nu-mi răspunde.
— Cu părinții tăi? Cu Aubrey?

— Da, zice într-un final. Adică nu, nu cu Aubrey, dar ea mi-a trimis un mesaj de la piscină. Carson Fine tocmai a anunțat-o ceva.

Ochii ei șocați îmi întâlnesc privirea.

— Despre doctorul Baxter. A murit în dimineața asta. S-a înecat într-un pârâu, în pădurea din spatele casei.

Capitolul treisprezece

Milly

Vedem poarta cu mult înainte de a ne apropia de casă. E înaltă de vreo patru metri, din fier forjat masiv, flancat de stâlpi din piatră care se întind cât poți cuprinde cu vederea în ambele direcții. Nu ai cum pătrunde la Catmint House decât prin această poartă, poate doar în cazul în care vrei să escaladezi stânca aceea care mărginește cealaltă parte a casei.

— Aproape am ajuns, spune șoferul, apăsând pe frână și deschizând geamul.

Sunt învăluită din toate părțile de mirosul copleșitor de caprifoi. Șoferul extrage din suportul oglinzii un dreptunghi argintiu, subțire, care arată ca un card de credit și îl ține ridicat în dreptul unui senzor încrustat în lemn. Se aude un sunet sec, apoi poarta de metal începe ușor să se deschidă.

Suntem într-un Bentley Mulliner ce are patru locuri în spate, câte două față în față, cu o măsuță metalică între ele. Sunt din piele de culoarea cafelei cu lapte și au o grămadă de butoane care ne permit să schimbăm temperatura și poziția scaunului. Jonah s-a jucat la butoanele alea tot drumul, dar acum ridică privirea, în timp ce mașina avansează pe aleea de acces. Tufele de caprifoi ne însoțesc pe dreapta, în timp ce în partea stângă sunt niște copaci luxurianți, cum nu am mai văzut aici, pe insulă.

Aubrey oftează. Pare că se simte inconfortabil îmbrăcată într-o rochie cămașă cu dungi. E de altfel prima dată când o văd purtând altceva în afară de pantaloni.

— Am primit un mesaj de la Hazel în dimineața asta. Spune că înmormântarea va fi miercuri. Ar trebui să-i cerem lui Carson o zi liberă.

— Mda, sigur, spun eu. Credeți că unchiul Archer a apucat să vorbească totuși cu doctorul Baxter înainte ca el să moară?

— Cred că… ezită Jonah, ca și cum ar evalua dacă suntem pregătite sau nu de a primi și mai multe vești proaste. Să fiu sincer, cred că e tot beat și acum. Că nu s-a trezit de când l-am văzut noi ultima dată.

Probabil că are dreptate. Au trecut treizeci și șase de ore de când am plecat din bungaloul unchiului Archer și nu am primit niciun semn de la el

de atunci. Toate mesajele noastre au rămas fără răspuns, iar la apeluri a intrat căsuța vocală.

— Buni trebuie să fi aflat despre unchiul Archer deja, nu?, întreabă Aubrey. Sigur a văzut articolul.

— Sigur a văzut, spun eu.

Nu-mi imaginez cum un astfel de zvon ar putea să scape atenției sale.

Aubrey își mușcă buza.

— Ar trebui să-i spunem și ei că unchiul nostru ne-a adus aici?

— Nu, zicem eu și Jonah în același timp.

Apoi el îmi rânjește și stomacul îmi tresaltă, plin de fluturi. Nu știu ce s-ar fi întâmplat ieri, în camera lui, dacă nu aș fi fost distrasă de vestea morții doctorului Baxter. O parte din mine, nu tocmai mică, își dorește să fi aflat.

— Îmi cunosc motivațiile mele, zice el. Încerc să-mi păstrez jobul de aici cât mai mult timp posibil. JT e deja panicat de treaba cu Archer. Dar tu, care e motivul tău?

Îmi ridic bărbia.

— Nu-i datorăm nimic lui Mildred. Să pună singură piesele cap la cap, cum am făcut-o și noi.

Îmi dau seama, chiar în timp ce o spun, că am ajuns să mă gândesc la noi trei ca la o echipă, prinși în vâltoarea unor întâmplări care numai pentru noi au sens. Vara asta o tot apucă în direcții pe care nu le-aș fi putut anticipa, și este o ușurare să nu fiu singură aici.

Eu și Aubrey stăm una lângă cealaltă și, când tresare lângă mine, îmi dau seama că a fost impresionată de priveliștea pe care o oferă Catmint House.

— Wow, zice.

Îmi întind gâtul să văd și eu ce vede ea, dar în câteva secunde îmi dau seama că nu mai este nevoie: clădirea ne-a apărut în fața ochilor, în toată splendoarea ei.

Spatele casei, pe care îl văzusem din șosea, era în stil modern, cu geamuri de sus până jos. Partea din față e într-un stil pur de conac New England. Două aripi simetrice, ambele de mărimea unei case. Obișnuite din Gull Cove, flanchează o secțiune dominată de stâlpi albi uriași, în mijloc cu un balcon ca desprins din *Romeo și Julieta.* Acoperișul este înclinat foarte teatral, cu patru coșuri de fum din piatră care se ițesc deasupra. Toate ferestrele – le pierd numărul pe măsură ce ne apropiem – sunt înalte, cu tocuri albe și storuri verzi. Un garaj cu mai multe uși este construit din aceeași piatră ca șemineurile, iar pe un perete se cocoață tufele de caprifoi.

În spatele casei, oceanul de un albastru închis se întrepătrunde cu cerul bleu deschis, brăzdat de câțiva nori pufoși, albi.

Am văzut poze ale casei, dar nu m-au pregătit câtuși de puțin pentru a o admira în realitate. Este răvășitoare. Timp de câteva clipe mi se oprește respirația. Îmi imaginez un univers paralel în care aș fi putut să-mi petrec fiecare vară aici, sub ochii plini de dragoste și atenție ai bunicii mele.

O femeie într-o rochie gri, fără formă, încălțată cu saboți, stă în dreptul ușii, arătând ca ruptă din peisaj în decorul grandios, impunător. Șoferul parchează mașina, iar Theresa Ryan ne face cu mâna, în timp ce coborâm.

— Bine ați venit, ne spune.

Aubrey ajunge prima la ea, iar Theresa îi apucă ambele mâini.

— Tu trebuie să fii Aubrey. Și el este Jonah, bineînțeles.

Rămân mai în urmă în vreme ce ei schimbă amabilități, din moment ce eu deja am întâlnit-o pe Theresa.

Când am vorbit cu mama seara trecută, părea cumva plină de dor amintindu-și de secretara mamei ei.

— Spune-i Theresei că m-am bucurat de reușita celor de la Yankees de anul ăsta, spusese. Aproape mi-a readus în minte anul 1996.

Dar, când Theresa îmi întinde o mână binevoitoare, cuvintele refuză să iasă. Mă tem să nu pară că vreau să o lingușesc. E cea mai amabilă persoană din cercul de cunoștințe al lui Mildred, dar chiar și așa tot și-a ales tabăra cu mulți ani în urmă. Și nu a ales-o pe a noastră.

Pune mâna în cele din urmă pe mânerul ușii, dar încă nu o deschide.

— Dacă aș putea să vă mai rog ceva înainte să intrăm, zice, îngrijorată. Weekend-ul ăsta a fost deja epuizant. Fred Baxter era unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni ai bunicii voastre. Este devastată de vestea morții lui. Și, de parcă nu era destul, cred că ați citit articolul despre revenirea unchiului vostru pe insulă.

— Mda, murmur eu. Atât de straniu.

Aubrey și Jonah privesc în pământ.

— Sunt prea multe, dintr-odată, zice Theresa. Sper că înțelegeți de ce prânzul va fi un pic mai scurt.

— Sigur, spun.

Deschide ușa și ne introduce într-un hol larg. Pereții sunt de un alb imaculat și tot locul e plin de colecția de tablouri, sculpturi, vaze și alte obiecte decorative, cum vezi doar într-un muzeu. Un bărbat îmbrăcat în negru din cap până în picioare analizează atent un tablou, notându-și ceva

într-un carnet Moleskine. Mi-am petrecut îndeajuns de mult timp în galeria de artă a mamei amicei mele Chloe ca să-mi dau seama că se uită la un Cy Twombly original.

Când ne zărește, închide carnetul.

— Sigur vom ajunge la o înțelegere, îi spune Theresei. Ținem legătura.

— Minunat, vă mulțumesc, zice Theresa și merge cu spatele ca să-i deschidă ușa.

Mai vorbesc ceva pe un ton jos, apoi ea se întoarce și ne zâmbește cald.

— Bunica voastră ia în considerare să se dezbare de unele piese din colecția ei de tablouri.

Să se dezbare. Este un cuvânt pe care l-am descoperit recent, când mama m-a obligat să studiez – înseamnă *a te descotorosi, a scăpa de un obiect pe care nu-l mai dorești sau de care nu mai ai nevoie.* Acel tablou de care Mildred vrea să se dezbare ar putea să ne plătească facultățile tuturor verișorilor, cu taxe impresionante de Ivy League.

Bine, nu că aș intra eu la genul ăla de facultate, dar oricum.

Mă gândesc cu amărăciune la asta în vreme ce Theresa ne conduce prin niște uși din sticlă. Ieșim pe o verandă elegantă, care dă deasupra oceanului, cu balustradă din oțel. Am un sentiment de déjà vu, deși nu am fost niciodată aici: mama mi-a descris veranda asta în cel mai mic detaliu. Era locul ei preferat din întreaga casă.

— Mildred, au sosit copiii, spune Theresa.

Bunica mea stă la o masă din lemn, umbrită de o umbrelă imensă, dantelată, care se află în spatele ei. Masa este pusă pentru patru persoane. Pe tăvi se îngrămădește o selecție apetisantă de sandvișuri, foitaje și fructe. Deși are și umbrela, Mildred poartă o pălărie de soare. Peste rochia cu mânecă lungă, din în are o eșarfă frumoasă, viu colorată. Mănușile sunt crem, ca și rochia, destul de scurte cât să dezvelească brățările aurii de la mâna stângă. Părul alb îi este desfăcut, ondulat, și mai poartă și o pereche de ochelari de soare, mari și negri.

Nu e corect, mă gândesc în timp ce mă așez la masă. Credeam că-i nepoliticos să porți ochelari de soare la întâlnire, altfel i-aș fi adus pe ai mei. Mi-ar fi prins bine să mă camuflez un pic.

— Aubrey, Jonah, Milly, spune ea și înclină capul pe rând spre noi. Bine ați venit la Catmint House.

Theresa se retrage, iar un bărbat cu un șorț negru apare din spatele nostru, oferindu-ne cafea, ceai sau suc, pe un ton aproape șoptit.

— Serviți-vă cu orice doriți să mâncați, ne îndeamnă Mildred.

— Mulțumim, răspundem în cor, dar nimeni nu se întinde spre mâncarea de pe masă.

— Poate nu vă atrage nimic?, întreabă ea sec, apoi tacâmurile se lovesc la unison, pentru că fiecare se apucă să-și umple farfuria în același timp.

Naiba s-o ia, mă gândesc, înțepând o bucată de pepene galben cu furculița. De abia am ajuns aici de două minute și ne-a și convins să dăm din coadă cu toții ca să-i facem pe plac.

Jonah, aflat lângă mine, se uită cu groază la sandvișuri.

— Sunt pline cu frunze de salată, zice. Și cu nimic altceva.

— Ia-l pe ăsta, cred că e cu friptură de vită, îi spun.

Jonah îl ia, recunoscător. Aubrey merge la sigur, umplându-și farfuria cu foitaje.

— Așadar, începe Mildred, împreunându-și mâinile sub bărbie.

Aștept întrebarea inevitabilă: *De ce sunteți aici?,* dar ea nu apare. În loc de asta, îl privește pe Jonah și spune:

— Trebuie să mărturisesc, Jonah, că nu văd nimic din Anders în tine.

Jonah încearcă să tragă de timp mușcând jumătate din sandvișul cu friptură de vită, dar… dezastru. Fața i se înroșește, ochii îi lăcrimează, apoi se întinde după un șervețel și scuipă mâncarea nemestecată în el.

— Ce naiba e asta?, se întreabă, întinzându-se după paharul cu apă.

Mă uit la jumătatea de sandviș rămasă pe farfuria lui și văd că între straturile de pâine și carne este o pastă lăptoasă.

— Ah, pare că ar fi hrean. Regretele mele, spun eu, în timp ce el dă pe gât aproape toată apa din pahar. Nu e mare fan, îi zic lui Mildred.

— Observ, spune ea.

Alege o afină de pe o tartă în miniatură și o bagă în gură. Gestul mă ia pe nepregătite – genul ei de persoană *chiar mănâncă*? Nu m-ar fi mirat să aflu că se hrănește doar cu resentimente vechi de douăzeci de ani.

După ce Mildred a mestecat și înghițit, își dă în cele din urmă jos ochelarii, așezându-i pe masă, lângă farfurie. Ochii ei, conturați cu tuș negru, la fel ca în ziua în care am văzut-o pentru prima dată, rămân fixați asupra lui Jonah.

— Spune-mi, Anders o duce bine?

Jonah rămâne nemișcat. Un singur mușchi din maxilar îi tresaltă ritmic, și o vreme mă întreb dacă într-adevăr a înțeles întrebarea, pentru că nu se grăbește să răspundă. Apoi se întinde spre carafa și își umple paharul cu

apă, de parcă ar avea la dispoziție tot timpul din lume, ignorând tăcerea apăsătoare care s-a lăsat.

Când termină, o privește pe Mildred și inspiră adânc. Ca și cum s-ar pregăti să țină un discurs.

— Vrei să răspund sincer?, întreabă.

Are vocea calmă, ba chiar ușor provocatoare. E ca și cum stângăcia de mai devreme s-a spulberat. Acum încep eu să mă simt nelalocul meu.

— Vreau, zice Mildred.

Tușesc, fără să mă pot abține. Jonah mă privește și i se înroșesc obrajii. Se întoarce apoi spre Mildred și murmură:

— Aș zice că o duce bine. Nu prea știu, fiindcă nu suntem apropiați.

O emoție pe care nu o pot descifra plutește pe fața lui Mildred, care se întoarce acum spre Aubrey.

— Nici tu nu semeni prea mult cu tatăl tău, deși îi recunosc oarecum trăsăturile în forma ochilor tăi și în cea a bărbiei.

Aubrey pare surprinsă și flatată de comparație.

— Ce mai face Adam?

Aubrey își umezește buzele și trage de gulerul rochiei, ca și cum ar fi prea strâmt. Nu s-a atins de foitaje, nici de băuturile pe care le are în față. E emoționată, deși nu se simte în vocea ei, când vorbește.

— Tata e cam la fel ca întotdeauna.

Mildred soarbe din ceașca de ceai.

— Cu alte cuvinte, crede că universul se învârte numai în jurul lui și se înconjoară de oameni care sunt de acord cu asta?, întreabă ea.

Fața lui Aubrey se înroșește dintr-odată.

Iisuse, cucoană, mă gândesc. *Și chiar dacă tipul ar fi așa cum îl descrii, nu crezi că ai avut pe undeva și tu o contribuție?*

În sufletul lui Aubrey se dă o luptă între a-i da dreptate lui Mildred și a-i rămâne loială tatălui ei, o loialitate pe care de altfel nu o merită, iar conflictul îi rămâne întipărit pe chip. Mildred își dă seama că a mers prea departe și atinge peste masă degetele lui Aubrey cu mănușa ei.

— Iartă-mă. A fost un sfârșit de săptămână dificil. Nu am vrut să pornesc cu stângul… ei bine, înțeleg că ești o înotătoare de performanță?

Aubrey dă din cap cu entuziasm, bucuroasă că a fost schimbat subiectul, iar Mildred continuă:

— Tatăl tău trebuie să fie mândru de tine. Mereu a admirat sportivii.

Aubrey ezită, de parcă s-ar teme să nu fie o capcană.

— Eu… așa sper.

Mildred se întoarce din nou spre Jonah, care a fost ocupat să înfulece tarte cu fructe.

— Aud că notele tale sunt excepționale, Jonah. Vei încerca să intri la Harvard?

Își înghite tarta și pare ușurat că întrebarea asta e una mai simplă.

— Mda, probabil.

Trec încă vreo cincisprezece minute înainte să mă prind de felul cum are să decurgă conversația. Sunt o grămadă de teme fascinante pe care le-am putea aborda acum, ca de pildă felul în care ne-au fost dezmoșteniți părinții, moartea doctorului Baxter, reapariția în peisaj a unchiului Archer și, bineînțeles, cea care trebuie s-o roadă cu adevărat pe Mildred: *de ce naiba suntem noi aici?* Dar niciuna dintre ele nu apare de-a lungul sporovăielii de la masă. Bunica își împarte atenția între Aubrey și Jonah, întrebându-i despre viețile lor, despre realizările lor și, din când în când, despre tații lor. Uneori, pare un interogatoriu incomod – caută ceva anume să afle despre fiii ei, dar nu o spune direct.

Jonah pare să nu se mai simtă deloc în largul lui pe parcursul discuției, dar nu se dă de gol. Aubrey se dezvăluie ca o floare în lumina soarelui, petală cu petală, bucurându-se de interesul pe care i-l acordă bunica ei.

În ceea ce mă privește pe mine? Aș putea la fel de bine să nici nu fiu aici.

Toată viața mea mi-am imaginat cum ar fi dacă mi-aș întâlni într-un final bunica. Da, fanteziile legate de cumpărături nesfârșite erau prostești, dar, dincolo de asta, am sperat ca faptul că eu îi port prenumele să reprezinte ceva. Că asemănarea mea cu mama ar putea să însemne și ea ceva. Că ceasul bunicului, pe care-l port zi de zi, spune și el ceva. Că interesul meu pentru artă și modă poate să fie o bilă albă.

Iar acum, când stau în locul preferat al mamei mele de la Catmint House, când mănânc mai mult decât ce am în față, pentru că nu sunt ocupată să răspund la vreo întrebare, nu mă pot gândi decât că…

Nimic nu are sens și nu reprezintă nimic.

Poate bunica e rasistă și își ignoră nepoata care nu-i sută la sută albă. Poate că e sexistă, și nu îi pasă decât de fiii ei, nu și de fiică.

Sau poate că pur și simplu nu mă înghite.

— Trebuie să merg la baie, spun și mă ridic în picioare.

Mildred îmi face un semn spre ușile de sticlă.

— Ia-o la stânga pe hol. Treci de două uși și vei găsi toaleta.

— Bine, zic eu.

Dar, când ies din camera care dă în balcon, o iau spre dreapta. La naiba cu instrucțiunile lui Mildred! Nu am mai fost până acum în casa mamei mele și chiar vreau să arunc o privire. Îmi scot sandalele din picioare și le țin într-o mână, bântuind așa desculță prin camere. Arată toate ca și cum ar fi decupate direct dintr-o revistă. Obiecte de artă și flori proaspete sunt peste tot. Când arunc o privire în bucătărie, mă minunez de cât de nou și curat arată totul, de parcă nimeni nu ar intra să gătească acolo. Apoi o voce îmi atrage atenția și ies pe hol, să aud mai bine.

— Cred că a fost exagerat, zice Theresa Ryan. Am mai mers cândva pe drumul ăsta. Crezi că ai scăpat de o problemă, dar de fapt ai creat mai multe.

Se află în camera de lângă bucătărie, și nu văd din ea decât un perete pe care se întinde o bibliotecă.

Pare nervoasă, și chestia asta mă surprinde, pentru că îmi lăsase impresia unei persoane placide. Mă apropii și mai mult.

— Sunt aici chiar acum, spune ea. Încerc să scurtez întrevederea, dar nu sunt sigură cât de repede o pot lua de acolo. Are o curiozitate aproape morbidă, așa aș zice.

Urmează o pauză lungă, apoi Theresa adaugă:

— Păi, ce-ți imaginezi? Aceeași veche obsesie. Și acum nu este momentul să fie distrasă de la drumul ei.

O altă pauză.

— Sunt de acord, ar fi mai bine pentru toată lumea. În regulă. Hai să vorbim un pic mai târziu, să te anunț ce și cum.

Aud pași, așa că mă retrag repede în bucătărie și mă ascund în spatele mesei-insulă enorme. Theresa trece pe hol, fredonând încet o melodie. Când n-o mai pot auzi, ies din bucătărie și intru în camera în care fusese ea.

Este un birou, plin cu rafturi de cărți pe fiecare perete, dulapuri și un pupitru imens, din lemn. Mor de curiozitate să arunc o privire peste tot, dar deja am stat prea mult. Mai am timp doar să verific ceva.

Este un telefon cu fir pe birou, din acela cu ecran lângă receptor. Are și mama unul asemănător la muncă, unde pare că nu vrea să se despartă de obiecte învechite. Apăs butonul *Meniu*, apoi *Ultima convorbire.*

Un nume apare afișat pe ecran.

Donald Camden.

Capitolul paisprezece

Aubrey

Milly este o clientă de vis pentru Kayla's Boutique.

— Totul arată minunat pe tine! exclamă proprietara, cu mâinile împreunate la piept, atunci când Milly iese din cabina de probă și se privește în oglinda imensă. Însă cred că am găsit într-un final perfecțiunea. *Asta* e rochia potrivită!

Cred că are dreptate. Milly poartă o rochie de seară fără mâneci, cu partea de sus neagră și cea de jos largă și albă. Câțiva centimetri de material se târăsc în jurul ei, deși poartă tocuri înalte, dar, în afară de asta, pare pregătită să pășească pe covorul roșu de la ceremonia Oscar-urilor.

Fața ei, în schimb, nu radiază de bucurie. E întunecată, nervoasă. A tot fost așa de acum două zile, de când am luat prânzul cu Buni. Prânz care s-a întrerupt pe neașteptate, când Buni a spus că are o durere atroce de cap. Credeam că Milly se va mai înveseli dacă mergem la cumpărături, dar se pare că nu s-a întâmplat așa. Verișoara mea se mișcă mecanic – politicoasă, dar nu neapărat prezentă și interesată.

— Va trebui să mutăm tivul și s-o scurtăm. Dar în rest este absolut perfectă, spune proprietara magazinului.

Este o femeie atractivă spre patruzeci de ani, cu păr negru și piele măslinie, purtând o rochie-cămașă simplă, dar accesorizată cu multe coliere. După ce am intrat noi două, a închis magazinul, și de o oră ne tratează ca pe niște prințese, acordându-ne întreaga ei atenție.

N-am mai fost într-un butic ca acesta niciodată. Interiorul e scăldat într-o lumină albă, care face pielea oricui să arate impecabil. Scaunele sunt tapisate cu piele crem, oglinzile mari au rame argintii, antichizate, iar podeaua parcă ar fi făcută din perle. Peste tot sunt trandafiri roșii, care umplu aerul cu un parfum plăcut și ușor. Te simți ca într-o cutie cochetă pentru bijuterii.

— Arăți incredibil, îi spun lui Milly, de pe scaunul meu de lângă oglindă.

M-am ghemuit acolo, în poziție fetală, și nu m-am mai mișcat, după ce am probat o singură rochie care nu mi-a flatat câtuși de puțin silueta. A fost oribil.

— Sunt de acord, spune patroana. Dacă îți place, putem să începem modificările la ea chiar de pe acum.

— Bine, zice Milly.

Patroana pornește spre centrul magazinului, iar tipa de la casă vine spre noi, împreună cu o femeie cu ustensile de croitorie. Nu fusese aici când am venit noi, așa că probabil a fost chemată special.

Croitoreasa se așază în genunchi lângă Milly și începe să înfigă ace în rochie. Atenția pare s-o retrezească pe verișoara mea la viață.

— Mulțumesc pentru tot. Chiar îmi place rochia.

— Mama ta ar fi tare încântată, spune proprietara.

— Vreți să spuneți bunica?

— Da, sper că și ea. Dar mama ta mai ales. Am cunoscut-o pe Allison cu mult timp în urmă. Eram prea mică pentru a face parte din gașca care se învârtea în jurul copiilor din familia Story, dar sora mea era amica lor.

Mă uit prin magazin, și observ că sigla Kayla's Boutique e scrisă cu litere mari, negre și elegante, chiar și deasupra caselor de vânzare.

— Dumneavoastră sunteți Kayla?, întreb.

O expresie de tristețe îi traversează chipul.

— Nu, sunt Oona. Kayla a fost sora mea. A murit pe când eu eram în liceu. Când am deschis magazinul, l-am numit așa în memoria ei.

— Îmi pare rău, spunem eu și Milly într-un glas, și simt că mi se înroșesc obrajii.

Am făcut-o și pe asta: am transformat aventura cumpărării rochiilor într-un eveniment încărcat de tristețe.

Oona zâmbește, parcă vrând să ne alunge grijile.

— Vă mulțumesc. A trecut mult timp de atunci. Dar îi țin minte bine încă pe părinții voștri. Allison era atât de frumoasă. Iar Adam, ei bine…

Zâmbește ca o adolescentă îndrăgostită. Versiunea adolescentă a tatălui meu pare să fi avut efectul ăsta asupra tuturor celor care l-au cunoscut.

— Adam era ceva de vis, pe atunci.

Pentru prima dată, chiar nu vreau să aud prea multe despre tatăl meu.

— L-ați cunoscut și pe Archer?, o întreb.

Au trecut două zile de la prânzul cu Buni și încă n-am primit nicio veste de la unchiul Archer. Nu a mai venit nici la muncă și am început să mă întreb dacă nu cumva a șters-o de pe insulă, mai ales că identitatea i-a fost dată public în vileag. Gândul mă face să mă simt neliniștită și pustie, ca și cum aș fi pierdut un obiect prețios înainte de-a fi conștientă că îl am. Îmi tot

amintesc versiunea mai tânără a unchiului meu, stând într-o mare de piese Lego alături de mine, căutând cu răbdare o pălărie de polițist, după ce tatăl meu, obosit de plânsul meu, decretase că probabil eu am pierdut-o.

— Pălăria potrivită este foarte importantă, spusese unchiul Archer, netulburat. Îi vom da noi de urmă.

Și, într-un final, chiar o găsisem.

— Sigur că l-am cunoscut și pe Archer, spune Oona.

Pe un ton simplu și calm, ca și cum unchiul nu ar fi în prezent subiectul fierbinte de bârfă al întregii insule.

— Era mereu prietenos cu noi, localnicii de pe insulă, aproape ca și cum ar fi făcut parte din rândurile noastre. Am rămas amici de-a lungul anilor. Un om încântător, deschis și cald, în ciuda unor… provocări pe care a trebuit să le depășească.

— Și pe unchiul Anders l-ați cunoscut?, o întreb.

— O, da. Mai bine decât pe oricare dintre ei. Kayla a tot ieșit cu el pe perioada liceului, cu întreruperi, și chiar și după ce el a plecat la facultate.

Eu și Milly clipim surprinse, iar Oona râde, îngândurată.

— Nu cred că bunica voastră a fost vreodată de acord cu relația lor.

— Dar dumneavoastră?, întreb, iar Oona mă privește surprinsă. Adică, îl plăceați?

Unchiul Anders încă rămâne un mister pentru mine, ruda pe care o cunosc cel mai puțin.

Oona ridică din umeri.

— Era o persoană intensă, spune ea, în același timp măsurând din priviri ajustările făcute de croitoreasă rochiei lui Milly și părând să fie încântată de ele. Este perfect! Linda, o poți ajuta pe Milly să-și scoată rochia, ca să ne și apucăm să aranjăm tivul?

Tipa de la casă o conduce pe Milly din nou spre cabina de probă, croitoreasa merge în fața magazinului, iar eu rămân singură cu Oona. Îmi zâmbește blând.

— Nu te simți la fel de în largul tău cu alegerea rochiei pe cât se simte verișoara ta, nu-i așa?, mă întreabă.

Ochii mei zboară spre grămada roz de material care stă pe scaunul de lângă mine. Dezbrăcată de pe mine, nu mai pare la fel de monstruoasă ca mai devreme.

— Nu-mi stă bine în rochii, în general.

— Asta-i o prostie, zice ea, coborându-și vocea. Linda e mai nouă pe aici și încă nu stăpânește perfect arta alegerii rochiei potrivite. Rozul acela era o culoare care îți stătea foarte bine, dar eu am altceva în minte. De ce nu mergi într-o cabină de probă și să mă lași să îți aduc eu ceva ce o să aleg între timp?

Dau din cap, cu inima cam strânsă, iar ea a zburat deja spre umerașe.

— Scoate-ți de pe tine tot, mai puțin lenjeria intimă! strigă peste umăr. Vin imediat cu rochia!

Asta e partea proastă când primești multă atenție, într-un magazin mic și personalizat de haine. Nu ai deloc intimitate.

În spatele draperiei, îmi scot tricoul și pantalonii scurți, cu un sentiment de groază. Milly va arăta incredibil la bal. Jonah, care a intrat într-un magazin de sacouri și cămăși elegante, mai în josul străzii, va arăta și el impresionant. Iar eu voi fi tipa îmbrăcată prost, retrasă într-un colț al sălii somptuoase, care îi va face pe toți să șoptească: *Sigur e și ea din familia Story?*

— Iată!

Oona apare cu o rochie atârnată pe braț. Culoarea este superbă: un albastru marin, intens, și un rând de mărgele. Chiar nu știu… cu cât mai simplă, cu atât mai bine, dacă mă întrebi. Oona agață rochia pe perete și îi desface fermoarul de la spate, plină de încredere.

— Ce crezi despre asta?

— Este drăguță, spun și ezit.

Mi-aș dori să-i distrag atenția de la momentul în care îmbrac acea rochie care mi se va mula nemilos pe corp, așa că adaug:

— Ați spus înainte că unchiul Anders era un tip intens. Cum adică? Nu l-am mai văzut de ani buni și de abia mi-l mai amintesc.

— A trecut mult timp de atunci, evident. Tot ce-mi amintesc despre el e că era extrem de teatral. El și Kayla se despărțeau iar și iar, și Kayla jura de fiecare dată să nu-l mai primească înapoi. Dar apoi se reîmpăcau. Era greu pe atunci să refuzi pe cineva din familia Story.

Privirea îi devine confuză.

— Kayla, în adâncul sufletului ei, era croită pentru viața pe insulă. Nu știu dacă ar fi putut ține pasul cu Anders în lumea reală.

Mă simt oribil că am făcut-o să vorbească despre sora ei.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc vorba.

Mă bate pe umăr.

— Chiar e în regulă, Aubrey. Au trecut douăzeci și patru de ani de când a murit Kayla, și chiar îmi face plăcere să-mi amintesc lucruri despre ea.

Începe să mă furnice șira spinării. În urmă cu douăzeci și patru de ani… asta înseamnă 1997, anul în care tatăl meu și frații săi au fost dezmoșteniți. *De acolo a început totul să meargă prost*. Nu mă mai gândisem la Cutter sau Cutty Beach de ceva vreme, la acel rând straniu din romanul lui, iar acum simt o nevoie puternică de a o întreba pe Oona dacă a pățit Kayla ceva acolo. Dar nu mă pot aduna s-o fac, totuși. Una e să întreb despre fostul iubit al surorii ei, și alta s-o fac să retrăiască felul în care fata a murit.

În orice caz, Oona îmi întinde rochia albastră cu o expresie hotărâtă.

— O să arate minunat pe tine.

— N-are cum să-mi vină mai oribil decât prima.

— Prima nu avea croiala potrivită, spune Oona, așezând rochia în fața mea, în oglindă. Intră în asta și ai să vezi. Ai brațe și umeri minunați, trebuie să înveți să îți expui corpul.

Rămân nemișcată.

— Trebuie?

— Absolut!

Îmi încrucișez brațele peste bustiera sport, un pic uzată de prea multe purtări.

— Eu îmi cam detest umerii. Și brațele. La bal am purtat o rochie cu mâneci lungi.

— Păi, a fost mare păcat, spune Oona. Haide, probeaz-o.

Fac ceea ce îmi cere, sprijinindu-mă de brațul ei pentru echilibru.

— Iubitul meu spune că uneori arăt ca un copil care încearcă să intre în hainele mamei lui.

N-am idee de ce îi spun asta. Poate sentimentul de intimitate pe care l-a creat mă îndeamnă la confesiuni.

Oona se încruntă.

— Nu pare un tip de reală valoare, spune. Haide, scoate și sutienul. Vei avea nevoie de unul fără bretele la rochia asta. Avem o mulțime care s-ar potrivi perfect.

— Ăăă, bine.

Fac ceea ce mi se cere, încă o dată. Aproape că simt o nevoie de a-i lua apărarea lui Thomas, atâta că… femeia are dreptate. Chiar nu e un tip de mare valoare.

— Cred că deja ar putea să fie fostul, spun, când ea îmi trage fermoarul la spate. Iubitul meu, adică.

— Doar crezi?

— Păi, nu mi-a mai răspuns la mesaje de ceva vreme. Acum nu-i mai răspund eu, așa că…

Ea completează fraza pentru mine.

— Așa se face în zilele noastre, ha? Dumnezeule, uneori vă compătimesc, copii. Viața parcă e mai complicată în era digitală. Oricum, nu pare acea partidă pe care o meriți.

Își trece mâinile pe coapsele mele, netezind rochia.

— Iată! Uită-te la tine! Ești minunată!

Mă holbez în oglindă. Nu văd decât umeri, umplând tot spațiul. *Sunt mai lați decât ai mei*, îmi spusese cândva Thomas. Cu tot timpul petrecut la soare, încă am pielea albă, iar brațele îmi sunt pline de pistrui, plus acea pată de culoarea vinului cu care m-am născut pe mână. Sigur, rochia asta acoperă mai mult decât costumul de baie pe care-l port la competițiile de înot, doar că atunci când înot nu îmi pun întrebarea dacă arăt bine sau nu. E doar un echipament care servește unei activități. Ochii mi se umplu de jenă și îmi doresc să am un șal sau măcar o eșarfă pe care s-o înfășor în jurul brațelor și umerilor.

Sau o jachetă.

— Nu cred… cred că îmi dezvelește prea mult partea de sus, mă bâlbâi.

— Oh, iubito, ba chiar deloc. Ai un corp absolut de vis. Ca o zeiță din Grecia Antică! Îți vom răsuci părul într-un coc lejer, îți vom găsi niște cercei senzaționali și vei fi prințesa balului.

— Verișoara mea va fi prințesa balului.

Nu sunt invidioasă, doar enunț o realitate.

Oona îmi atinge ușor brațul.

— Verișoara ta este foarte frumoasă. Dar la fel ești și tu. Cine nu poate vedea asta nu merită atenția ta.

Încerc să privesc rochia prin ochii ei. Culoarea este într-adevăr de vis. Are un singur șirag de mărgele, care merge de pe umărul drept și se continuă pe corset. Rochia este mulată pe corp, chestie pe care de obicei o evit, dar materialul e atât de plin, ca o mătase grea, încât îmi cade frumos pe trup, nu cum îmi stătea rochia ieftină pe care am purtat-o la bal.

— Sigur, ai nevoie de accesoriile potrivite, spune proprietara. Linda? Poți aduce o pereche de cercei cu safire? Și un pieptăn din ăla cu perlă din care

am primit de curând! Hai să o stilizăm pe fata asta cât de bine putem.

— Nu am găuri în urechi, spun.

— Cercei cu clipsuri, Linda! strigă Oona.

Mă uit în continuare la mine, în oglindă.

Nu ai fi ajuns sportivă, dacă ai fi semănat mai mult în partea noastră, a familiei Story, zicea tata. *Mama și sora mea nu ar fi avut niciodată atâta forță în brațe. Sunt mult prea delicate.*

Am luat-o mereu ca pe o insultă subtilă, ceea ce probabil chiar a fost. O reamintire a faptului că toți din familia Story sunt speciali, delicați, prea prețioși pentru lumea noastră. Dar am obosit să tot aud vocea tatei, sau pe a lui Thomas, rulându-mi în minte de fiecare dată când mă privesc în oglindă. De fiecare dată când fac *orice.*

Poate a venit vremea să ascult și vocile altora.

Întâlnesc privirea Oonei, iar ochii ei negri au darul de a mă liniști.

— Nu te-aș induce în eroare, Aubrey, pe cuvânt. Arăți mai extraordinar decât pot spune în cuvinte.

Încă nu-mi place reflexia mea, dar, cu cât mă uit mai mult în oglindă, am senzația că nu exprimă realitatea. Nu știu cum să văd dincolo de ea, încă.

Dar sunt dispusă să încerc.

— O cumpăr, îi spun Oonei.

Capitolul cincisprezece

Jonah

Miercuri, ajungem prea devreme la înmormântarea doctorului Baxter, deoarece *cineva* – mulțumim, Aubrey – a insistat să plecăm cu o oră înainte. Ne-a luat doar două minute să ajungem în centru. Încă nu ne dau voie să intrăm în biserică. Așa că Aubrey se apucă să ne târască, în hainele noastre țepene pregătite pentru înmormântare, până la Biblioteca Gull Cove, aflată la câteva străzi depărtare.

— Mai bine mergeam undeva unde se servește cafea, mormăie Milly, aruncându-și poșeta pe o masă goală.

Poartă o rochie neagră, simplă, și pantofi cu toc, iar părul și l-a strâns într-o coadă de cal. Aubrey poartă tot rochia pe care a avut-o pe ea și la prânzul de duminică. Nu am găsit nimic în bagajul meu care să fie potrivit pentru o înmormântare, așa că am împrumutat o cămașă cu mânecă lungă și pantaloni în stil militar de la Efram. Pantalonii îmi sunt un pic scurți, iar cămașa, cam strâmtă. De fiecare dată când mișc mâinile, mă tem că o să sară un nasture.

— Vreau să verific ceva, spune Aubrey, inspectând cu privirea prin încăpere, până ce descoperă șirul de monitoare pătrățoase, mari. Știați că arhiva Gull Cove Gazette se găsește online doar începând cu exemplarele publicate din 2006 încoace?

— Nici n-am știut, dar nici nu mi-a păsat, spune Milly.

— Mda, zic eu.

Ridic din umeri.

— Am intrat și eu pe site-ul lor, ca să aflu mai multe despre familia voastră, înainte să vin aici. Nu sunt prea multe informații legate de părinții voștri apărute în ultimii cincisprezece ani.

— Exact, spune Aubrey. Așa că am nevoie de un dispozitiv pentru microfilm.

Se îndreaptă spre monitoare, iar eu și Milly o urmăm, parțial amuzați, parțial nedumeriți.

— Un ce?, întreb eu.

— Microfilm, spune Aubrey, punându-și geanta pe spătarul unui scaun, din fața unui monitor uriaș. Cum ar veni, poze ale articolelor din ziare vechi.

— Sunt în aparatul ăla?

Arată ca un computer din anii ’80.

Râde și deschide un sertar.

— Nu, sunt stocate pe niște role aici. Trebuie să le încarc în aparat ca să mă pot uita pe ele.

— De unde știi toate astea?, întreabă Milly, pe același ton un pic răstit și nerăbdător pe care l-a avut încă de la prânzul luat de noi în compania lui Mildred Story.

Aubrey răscolește printre rolele din sertar.

— Am căutat pe site-ul bibliotecii aseară.

— Bine, dar de ce?, întreabă Milly, în vreme ce Aubrey pare că a găsit ceea ce căuta.

Scoate o rolă ca de dimensiunea unei palme.

— Mai ții minte ce a spus Oona la Kayla’s Boutique?

Am senzația că vorbește în greacă, pentru că nu pricep mai nimic, însă Milly încuviințează din cap. Aubrey se întoarce spre mine să-mi explice.

— Oona este o tipă a cărei soră ieșea cu unchiul Anders, iar Buni nu o plăcea deloc, apoi a murit, cu douăzeci și patru de ani în urmă, ceea ce este chiar…

Face o pauză, studiind aparatul, până ce observă o mică nișă unde poate atașa rola.

Milly îi termină fraza.

— Este chiar anul în care părinții noștri au fost dezmoșteniți.

— Ce-i Kayla’s Boutique?, întreb eu, iar Milly mă pune la curent cu toate noutățile, în vreme ce Aubrey își face de lucru la aparat, punând un capăt al rolei sub un geam de sticlă, apoi apăsând pe un buton.

Rola se învârte, iar ecranul prinde viață. Vedem acum prima pagină a unei ediții din 1997 Gull Cove Gazette.

— Și voi credeți că… ce? Că există o legătură între moartea acelei fete și dezmoștenire?, întreb.

Aubrey dă paginile ziarului, pe monitor.

— Nu știu, îmi răspunde. Dar sunt curioasă legat de ce s-a petrecut atunci. Edițiile astea sunt din luna noiembrie, cu o lună înainte ca părinții noștri să primească scrisoarea aia faimoasă cu *știți voi ce ați făcut*.

Săptămâni întregi de jurnal se dezvăluie ochilor noștri.

— Nu văd nimic, spune ea într-un final, apăsând pe un buton ca să extragă rola din aparat.

O așază cu grijă la loc, în sertar.

Mintea mea a călătorit în cu totul altă parte în vremea asta.

— Mai țineți minte ziua în care l-am vizitat pe doctorul Baxter? Chestiile pe care le spunea Hazel?, întreb.

Milly se strâmbă cu dezgust.

— Am încercat să uit. Dar da, îmi amintesc.

— Îmi pare rău. Dar mai ții minte când doctorul Baxter aproape a dărâmat masa lovind-o cu piciorul? Ei bine, a făcut asta dinadins.

— Ce?, întreabă Aubrey.

— Era foarte atent la discuția voastră, apoi tu ai spus ceva – nu-mi mai amintesc ce – iar el a lovit cu piciorul în masă și a început să se prefacă brusc confuz.

Milly se încruntă.

— Nu ai pomenit nimic până acum.

— Am crezut că doctorul Baxter ne făcea o favoare, zic, în timp ce Aubrey scoate o altă rolă de film și reia procedura. Că a vrut să ne scutească de o conversație neplăcută. Apoi însă Archer a primit biletul ăla și… nu știu. Poate că vorbeam despre un subiect pe care el nu dorea să-l elaborăm.

Fața lui Milly se umple de pete roșii.

— Uite ce e, mama mea nu a fost *lăsată însărcinată* de unul *dintre frații* ei, asta e o…

— Să știi că nu despre asta vorbeam, o întrerupe Aubrey.

— Ba da, țin minte.

— La început, da. Dar apoi eu am spus: *Mai degrabă aș crede că au ucis pe cineva decât asta.*

Urmează o tăcere lungă. Nu-mi vine în minte niciun răspuns bun – uitasem complet partea respectivă până în clipa de față – și nimeni nu scoate un sunet până ce Aubrey nu reia discuția.

— Iată. 22 decembrie 1997.

Apasă pe un buton și mărește articolul de pe ecran, al cărui titlu spune: O LOCALNICĂ MOARE ÎNTR-UN TRAGIC ACCIDENT. Eu și Milly ne aplecăm peste umărul ei să citim întregul articol.

Milly vorbește prima și pare ușurată.

— A fost un accident de mașină.

Potrivit relatării din presă, Kayla Dugas, care avea douăzeci și unu de ani, a plecat dintr-un bar din centru într-o noapte și a intrat cu mașina într-un copac la câteva sute de metri distanță de Cutty Beach. Autopsia a dezvăluit că avea un nivel de alcool în sânge puțin peste limita legală.

— Era singură.

— Totuși, Cutty Beach, murmură Aubrey, cu ochii lipiți de ecran.

— Tatăl tău e singurul care pomenește despre locul acela, zice Milly. Iar accidentul Kaylei nu s-a petrecut pe plajă. A fost doar în apropierea ei. Este un punct de referință, atâta tot.

— Hmm, face Aubrey, încă privind articolul. Mai spune aici că doctorul Baxter este cel care s-a ocupat de cadavru după accident.

— Sigur că a fost el, o repede Milly. Vorbim despre insula Gull Cove. Probabil că e singurul medic de aici!

Aubrey ridică în cele din urmă privirea.

— Ești supărată de ceva?

— Nu, doar că… Ce naiba sunt toate astea?

Milly face un gest spre monitor și spre sertarul cu role.

— Ce încerci să dovedești? Că părinții noștri au omorât o fată oarecare și apoi Mildred i-a izgonit de pe insulă din cauza asta?

— Încerc doar să înțeleg ce s-a întâmplat, zice Aubrey.

— De ce n-o întrebi direct pe Mildred? Din moment ce voi două vă înțelegeți atât de bine.

— Nu ne… începe Aubrey.

— O să întârziem, intervin eu. Înmormântarea începe în cincisprezece minute.

Am stat aici deja prea mult, iar conversația nu duce nicăieri.

— O să aștept afară, spune Milly.

Pleacă spre ușă, cu coada zburându-i în vânt.

Aubrey se uită în urma ei cu o privire rănită.

— Ce naiba a apucat-o?

— Haide, Aubrey, sigur știi, spun.

Mereu mi s-a părut Aubrey atentă la emoțiile celorlalți, mai ales ale lui Milly, dar acum mă privește nedumerită.

— Bunica ta efectiv a ignorat-o duminica trecută. Și-a petrecut tot timpul vorbind cu mine și cu tine. Milly s-a simțit de căcat.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu a fost nevoie.

— Dar lui Milly nu-i pasă de Buni! insistă Aubrey. Nu i-a dat nici măcar un nume de alint.

— Chiar crezi asta? Crezi că Milly poartă în fiecare zi ceasul ăla nenorocit fiindcă nu-i pasă de bunica ei? Crezi că nu vrea ca bunicii să-i pese de ea?

— Ea… E pur și simplu Milly. Mereu o să fie favorita tuturor. Cea mai tare Story dintre noi trei. Mă rog, tu nu te pui, fără supărare…

— Nu mă supăr deloc.

— Dar JT e pur și simplu îngrozitor, iar eu nu mă ridic nici pe departe la înălțimea tatălui meu. Milly e frumoasă, stilată, rafinată…

— Și nimic din toate astea nu a contat pentru Mildred.

Fața lui Aubrey se descompune.

— O, Dumnezeule. Mi-am dat seama că era ceva în neregulă încă de când am mers să ne cumpărăm rochiile. Dar nu m-am prins exact ce anume, până ce nu mi-ai zis tu. Buni chiar a ignorat-o pe Milly.

Își răsucește mâinile cu un gest de disperare.

— Mă bucurasem doar că părea să mă placă și pe mine. Nu credeam s-o facă.

— Nu este vina ta, o liniștesc. Cu cât o cunosc mai bine pe bunica voastră, cu atât mai mult am senzația că JT a citit-o corect de la bun început. Îi place doar să se joace.

Aproape că adaug și ce am în minte încă de duminică: că nici măcar n-o interesăm noi, ci mai degrabă Adam și Anders. Toate întrebările ei erau formulate în așa fel încât să ne incite să vorbim despre ei. Dar Aubrey nu mai are nevoie să audă acum și asta. Și așa crede că nu se va ridica vreodată la nivelul tatălui ei.

În loc să lungesc discuția, arăt spre ceasul de pe perete.

— Uite, chiar trebuie s-o ștergem de aici. Nu prea am mai fost eu la înmormântări, dar bănuiesc că-i de prost gust să întârzii.

Mă întind spre monitor ca să încheiem tot procesul, dar ea mă oprește.

— Mai stai un pic. Vreau să printez pagina asta.

Aștept, nerăbdător, până ce aparatul scuipă foaia, după vreo zece minute. O singură pagină. Când ieșim, Milly deja a dispărut, și încep să regret că am rămas cu Aubrey în loc să alerg după ea. Mergem în pas alert până la biserică, atrăgând atenția turiștilor cu îmbrăcămintea noastră nepotrivită pentru o zi de vară.

Când ajungem la St. Mary, o siluetă familiară, cu păr cărunt, ne întâmpină la ușă.

— Ce frumos din partea voastră că ați venit, spune Donald Camden.

Nu l-am mai văzut de când a încercat să ne mituiască, oferindu-ne joburi pe un platou de filmare. Pare deja că au trecut luni bune de atunci. Arată mai bătrân și mai ramolit decât în ziua aia, la restaurant, cu pungi adânci sub ochi, pe care nu-mi amintesc să le fi observat înainte.

— Nu am întârziat?, întreabă Aubrey, și îl privește de parcă ar fi un miraj, o apariție nefirească. Adică, eram sigură că toată lumea va fi înăuntru. Că veți fi cu bunica, înmormântarea începe la unsprezece, nu?

Donald îi întinde mâna.

— Eu sunt printre cei care vor purta sicriul, spune. Fred Baxter a fost unul dintre cei mai vechi și dragi prieteni ai mei.

Fraza îmi sună cunoscut, și îmi ia un minut să-mi amintesc unde am mai auzit-o. Pe treptele Catmint House, spusă de către Theresa.

Fred Baxter era unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni ai bunicii voastre.

Și au mai rămas doar doi acum, mă gândesc, când Aubrey acceptă brațul lui Donald.

— Cred că Milly este deja aici…

— Da, a ajuns. Am așezat-o eu în capătul unui rând de scaune. A zis că a venit singură.

— Bine, dacă așa a zis… spune Aubrey, întristată.

Intrăm pe culoarul bisericii, care împarte în două zona de scaune, și mergem să ne așezăm destul de aproape de altar. Pașii noștri răsună în liniștea încăperii. O fată din rândul cel mai din față se întoarce spre noi și o recunosc pe Hazel Baxter-Clement. Fac un gest spre ea de salut, iar ea îmi zâmbește obosită. Donald se oprește și ne face semn spre scaunele libere, unde patru persoane se ridică pentru a ne lăsa să trecem.

— Mulțumim, îi șoptește Aubrey. Și îmi pare rău. Îmi pare rău că v-ați pierdut prietenul.

— Este împăcat acum, spune Donald cu vocea joasă și o expresie gravă. Și, la final, este tot ce mai putem cere pentru noi, nu-i așa?

Allison, la 18 ani

Iulie 1996

Allison se analiza în oglinda din dormitor. Arăta mai bine ca în alte dați, dar aproape oricine ar arăta mai sofisticat și mai interesant în rochie de bal și bijuterii cu diamante, nu? Nu știuse dacă era o idee bună să poarte alb, la cât era de palidă, dar ceva din nuanța asta – un alb cu tentă albăstrie, ca zăpada așternută pe un lac înghețat – îi readusese culoare în obraji.

Nu avusese probleme să-și încheie fermoarul la spate și imediat se gândise: *Poftim, nu m-am îngrășat niciun gram. Nu am cum să fiu însărcinată.* Apoi creierul ei, ca un trădător, îi reamintise că îi întârziase ciclul câteva săptămâni, și stomacul i se simțea greu și dureros.

Totuși, nu avea cum să fie sigură. Testul pe care îl furase de la Mugg's stătea încă nedesfăcut în dulap, ascuns sub o stivă de pulovere.

Avea de gând să-l facă după bal.

Probabil.

— Cioc, cioc! spusese o voce de dincolo de ușă, însoțită de o bătaie puternică în lemn. Ești îmbrăcată decent?

— Da, intră, zisese Allison.

Ușa se deschisese pentru a-l dezvălui pe Archer în frac, cu nodul cravatei deja slăbit. Rânjise când o văzuse în toată splendoarea.

— Păi nu arătăm noi elegant? Superbe diamante. Ia fii atentă ce am găsit!

Închisese cu grijă ușa în urma lui, dând la iveală o sticlă verde cu auriu.

— Acest Dom Perignon s-a rătăcit de frații lui.

Allison se încruntase, stomacul i se strânsese și simțise greață numai la gândul că ar putea bea alcool.

— Nu poți să aștepți până ajungem?

— Știi ce se spune despre un vis amânat, protestase Archer. Se usucă asemeni unei stafide uitate la soare. Sau mucegăiește…

— Am priceput, izbucnise ea. Și eu am făcut ore de engleză cu doamna Hermann, la fel ca tine, mai ții minte? Tot ce spun e ca măcar o dată pe

durata verii ăsteia să arăți destulă stăpânire de sine încât să nu te dai în stambă înainte de miezul nopții. Sau să te îmbeți rangă și să adormi.

— Vai de mine, spusese Archer și păruse rănit de remarca ei.

— Mama s-a chinuit mult să organizeze balul, să știi. E practic singurul lucru care i-a adus o mică scânteie de fericire. Ce ar fi să încerci să nu-i distrugi asta?

— Nu distrug nimic, Dumnezeule. Data viitoare, spune *Nu, mulțumesc* și o să fie de ajuns.

Archer îi aruncase o privire plină de reproș, iar lui Allison îi păruse rău imediat. Nu avea de ce să se răzbune pe fratele ei mai mic în felul ăsta. Nu era vina lui că ea se simțea atât de plină de nervi.

— Am vrut doar să… începuse Allison, dar Archer era deja pe jumătate ieșit pe ușă.

— Nu contează. Am recepționat mesajul. Dom și cu mine știm când nu suntem bineveniți.

Allison oftase și îl lăsase să plece. Oricum, nu mai știa ce să-i spună.

După ce-și refăcuse machiajul de suficiente ori încât se plictisise, părăsise dormitorul și pornise de-a lungul holului. Așa cum se mai întâmplase și în ultimele zile, fusese atrasă ca un magnet spre o ușă pe care de obicei o evita. Bătuse în toc, cu delicatețe.

— Intră, zisese Anders.

Era îmbrăcat complet, cu excepția fracului, și cu cravata încă deznodată la gât. Își privise sora în oglindă și ridicase o sprânceană, gata să spună ceva sarcastic.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale?

Allison se așezase pe marginea patului.

— Nu-mi găsesc astâmpărul.

— L-ai făcut?, întrebase fratele ei, fără preambul.

Știa exact la ce se referea el.

— Nu.

Anders își dăduse ochii peste cap.

— Iisuse Christoase, Allison. În ritmul ăsta, o să naști înainte să fii pregătită să admiți că ai o problemă. Oh, la dracu', cravată mizerabilă!

Anders desfăcuse nodul și o luase de la capăt.

Allison dorea să se încreadă în cineva și să-i povestească despre teama ei că ar putea fi gravidă, dar nu îndrăznise să încerce cu mama ei, cu Archer sau cu vreuna dintre prietenele ei. Visa să-i spună lui Matt – poate așa i-ar fi

răspuns într-un final la apel – dar mândria nu o lăsa. Îi mai rămăseseră două variante: să nu spună nimănui, sau să i se confeseze lui Anders.

Tocmai lui Anders, dintre toți oamenii din lume! Care se născuse fără gena empatiei. Dar, poate, se gândise ea, se va ridica totuși la înălțimea așteptărilor dacă miza era îndeajuns de serioasă.

— Mi-e frică, spusese ea.

Anders pufnise pe nas.

— Și mie mi-ar fi frică dacă aș fi pe cale să introduc gena Ryan în această familie. IQ-ul familiei s-ar prăbuși ca un bolovan.

Allison îl privise cu obrajii aprinși, iar el adăugase:

— Nici măcar nu știu de ce te-ai dat în stambă cu tipul ăla, la urma urmei.

— Asta-i tot ce poți să spui?

Anders ridicase din umeri.

— Fă testul ăla nenorocit, apoi rezolvă problema. Și nu mai fi așa fraieră data viitoare când un localnic îți acordă un dram de atenție.

Bun, era clar că nu avea să se ridice la înălțimea așteptărilor.

— Ți-ai găsit să-mi dai tu sfaturi, izbucnise ea. Marele Anders Story, care aleargă ca un cățeluș când îl cheamă Kayla. Când pocnește ea din degete.

Anders terminase cu cravata și își trecuse o mână prin păr. Era țepos, nu semăna deloc cu buclele dese pe care le aveau atât Adam, cât și Archer.

— Nu alerg nicăieri, spusese. Doar mă distrez. Și am reușit s-o fac fără a lăsa pe vreuna însărcinată, așa că ai avea câteva chestii de învățat de la mine.

— Te-ai distrat când Kayla te-a părăsit pentru Matt?

Allison știa că acele cuvinte își vor atinge negreșit ținta. În oglindă, Anders rămăsese nemișcat și își îngustase ochii. O parte din creierul ei știa că ar trebui să se oprească din vorbit, dar o altă parte se bucura pervers că îl făcuse să se simtă oribil. Chiar dacă numai pentru un minut.

— Cred că ea o va face din nou, să știi. I-am tot văzut flirtând vara asta. Ce ironie, nu? Noi avem toate lucrurile pe care le vezi – făcuse un semn spre dormitorul vast –, dar ei doi nu par să se dorească decât unul pe altul.

— Ar fi o greșeală din partea lor, spusese el calm.

Își luase fracul de pe spătarul scaunului de birou și se pregătise să-l îmbrace.

— Acum ieși naibii din camera mea.

Allison se supusese, deja regretând că își dăduse drumul la gură. Nu avea ce să mai vorbească acum cu Anders pe toată durata serii. Se întorsese în camera ei și închisese ușa, mergând la dulap și căutând testul sub grămada de pulovere.

Rezultate în cinci minute!

Înainte să stea prea mult pe gânduri, intrase în baie, ținându-l în mână. Nu era prea ușor să facă pipi fiind îmbrăcată cu rochia de bal, dar nu era nici imposibil. Apoi așezase testul pe bazinului veceului, se spălase pe mâini și așteptase.

Nu trecuse decât un minut, și apăruse și cea de-a doua liniuță, la fel de întunecată și de clară ca prima. Greața o lovise cu putere. Vomitase zgomotos în veceu, iar și iar, până ce gâtul începuse s-o usture cumplit.

Trăsese apa și luase iarăși testul în mână, învelindu-l în mai multe straturi de hârtie igienică, apoi aruncându-l în coșul de gunoi. Se simțise foarte amețită. Timp de vreo trei minute, se spălase pe dinți. Apoi se clătise cu apă de gură, își dăduse din nou cu ruj, își aranjase părul, își îndreptase pandantivul.

Nu-și permitea luxul să se descompună acum. Era ora la care trebuia să plece la bal, și Allison știa prea bine care era imaginea pe care mama ei își dorea s-o afișeze familia Story: încă în doliu după moartea lui Abraham, dar puternici și uniți, cu un viitor luminos întinzându-li-se în față.

Nu temători, nu respinși, nu amari, și cu siguranță nu în așteptarea unui copil nedorit.

Allison coborâse scările în formă de cochilie până în hol, unde mama își ținea colecția de artă. Un bărbat stătea în fața celei mai noi statui, ca și cum și-ar fi căznit mintea să înțeleagă ce anume reprezenta. Allison îl recunoscuse pe avocatul mamei, Donald Camden, chiar înainte să se întoarcă spre ea.

— Reprezintă o mamă și copiii ei, spusese Allison, coborând ultimele trepte. Mama a comandat-o tocmai din Paris.

— Mama ta are gusturi interesante, remarcase Donald cu diplomație. Deși, trebuie să recunosc, nu văd aici o familie.

Nici nu e de mirare, se gândise Allison. Donald Camden era un burlac convins. Probabil că nu vedea familii pe nicăieri, nu doar în acea statuie.

— Ești partenerul mamei la bal?

— Am primit această onoare, da, spusese Donald și făcuse o plecăciune.

Pe Allison o străbătuse un alt val de greață, dar, din fericire, trecuse. Îi zâmbise avocatului.

— De abia aștept seara aceasta.

— Așa și trebuie, zisese el. Familia Story strălucește cel mai puternic la Balul de Vară.

Capitolul șaisprezece

Milly

Nu mă pot abține. Odată ce sunt aranjată perfect pentru Balul de Vară, cu rochia impecabilă și cu diamante împrumutate – diamante adevărate, pentru numele Domnului – îi trimit un mesaj cu o poză maică-mii.

Mă îndrept spre Bal.

Îmi răspunde imediat.

Vai, Milly, e minunat! Arăți divin! Ce face mama?

Mă uit la ecran fără să știu ce să răspund. Este o întrebare complicată. Într-un final, tastez:

Nu prea am avut deocamdată ocazia să vorbim.

Când o veți face, să-mi povestești totul! scrie mama.

Așa o să fac, îi răspund, apoi strecor telefonul în buzunarul rochiei.

Rochia asta este cel mai minunat obiect vestimentar pe care l-am îmbrăcat vreodată. Nu doar că e superbă și îmi vine ca turnată, dar mai are și buzunare adânci în care poți băga un telefon și un ruj, fără să i se strice drapajul.

Aubrey vine dinspre baie, unde Brittany a ajutat-o să se machieze – acolo era lumina mai bună. Nu știam la ce să mă aștept, pentru că Brittany este adepta ochilor conturați puternic și a buzelor rujate îndrăzneț, când vine vorba despre propriul machiaj. Dar lui Aubrey i-a făcut un machiaj simplu, natural – rimel, puțin fard roz în obraji și gloss pe buze. Este perfect, pur și simplu.

— Prea mult?, mă întreabă Aubrey.

— Chiar deloc.

Mă lovește, cu brutalitatea unui pumn în stomac, gândul că ar fi trebuit să fiu eu cea care să-i facă machiajul. Ar fi trebuit să mă ofer încă de când eram la Kayla's Boutique, când am observat că Aubrey se simțea stânjenită de tot ce ține de înfrumusețare. Dar n-am făcut-o, pentru că eram încă plină de resentimente față de ce se întâmplase la prânzul de la Mildred.

M-a făcut arțăgoasă întreaga săptămână, iar pe Aubrey, defensivă, iar acum există această falie între noi pe care nu știu cum s-o repar. Deși îmi doresc s-o fac – mai mult decât îmi doresc să fiu nepoata preferată a bunicii.

Pare oricum mărul otrăvit din Albă ca Zăpada: un dar oferit cu răutate, pe care aș regreta dacă l-aș accepta.

Atunci, de ce mă doare că nu-l pot avea?

Îndepărtez gândul și îi spun lui Aubrey:

— Arăți super.

Zâmbește, cu timiditate.

— La fel și tu. Ești gata?

— Pe cât voi fi vreodată.

Simt un impuls de a-i apuca mâna, de a alunga tensiunea săptămânii trecute. Să redevenim o echipă. Nu-mi imaginez cum vom trece peste seara asta, darmite peste întreaga vară.

Dar, înainte să-i iau mâna, ea și apucă geanta dintr-un cuier și pornește înainte de-a lungul coridorului.

Jonah a plecat deja. Carson Fine ne-a spus de dimineață că Mildred avea să trimită o altfel de mașină în seara asta – una în care să încăpem cu rochiile de bal, să nu le șifonăm – și că în spate vor putea călători doar două persoane.

— Pe voi vă vom duce la bal separat, spusese Carson. Aubrey și Milly întruna, Jonah în altă mașină.

— De ce nu pot să stau eu în față și gata?, întrebase Jonah.

Carson păruse scandalizat.

— Nu așa se face.

Toată povestea asta e ridicolă, mai ales că dormitoarele noastre sunt la cinci minute de mers pe jos distanță de hotel. Dar Mildred obține întotdeauna ceea ce-și dorește. Așa că, atunci când eu și Aubrey ieșim, o mașină strălucitoare ne așteaptă parcată în față. Șoferul poartă o uniformă completă, chiar și mănuși albe, și ne deschide portiera.

— Domnișoară Story. Domnișoară Story-Takahashi. Bună seara.

Îmi reprim rasul.

— Bună seara, spun și mă strecor în spate.

Interiorul mașinii miroase incredibil, ca o combinație de piele scumpă și o pădure în mijlocul iernii. Pe o măsuță din fața noastră se află două pahare de șampanie.

Când mi-am așezat rochia în așa fel încât să nu se șifoneze, apuc unul dintre pahare și iau o înghițitură lungă.

Ar fi nepoliticos să nu mă servesc.

Aubrey mă privește cu ochii măriți de mirare.

— Crezi că-i o idee bună?, mă întreabă.

Știu că întreabă asta doar fiindcă are emoții în privința serii care urmează. Nu pentru că m-ar judeca, sau pentru că s-ar crede mai bună decât mine, sau cine știe ce chestie îmi mai trece mie prin cap acum. Dar, oricum, dau pe gât jumătate de pahar înainte să răspund.

— Cred că este o idee minunată.

— Milly, spune ea, tulburată. Urăsc asta.

— Ce anume?, o întreb, deși știu exact la ce se referă, pentru că și eu detest ce detestă ea, și exact sentimentul respectiv mă face să beau și restul de șampanie din pahar. Lasă, înveselește-te un pic. Ar trebui să fie o petrecere, la urma urmei.

Apoi observ că are lacrimi în ochi.

De data asta, îi apuc mâna.

— Nu plânge, spun grăbită.

Sunt o mie de lucruri pe care i le-aș putea zice, dar tot ce reușesc e:

— O să-ți curgă rimelul.

— Nu-mi pasă de rimel, pufnește ea.

— Am ajuns, zice șoferul.

A fost efectiv o călătorie de nouăzeci de secunde.

— Îmi pare rău, îi șoptesc lui Aubrey, și este tot ce apuc înainte ca ușa de pe partea mea să se deschidă și să mi-l înfățișeze pe Donald Camden, în toată gloria părului grizonant și a fracului său elegant.

— Bună seara, doamnelor. Eu vă voi escorta la bal.

El și șoferul ne ajută să coborâm din mașină, apoi Donald ne ia de câte un braț și ne pregătim să intrăm. Îi răspundem politicos la întrebări și mă simt neliniștită că am lăsat lucrurile așa între noi, că n-am apucat să vorbim mai mult în mașină.

— Am ajuns, spune avocatul, oprindu-se în fața ușii sălii de bal.

Înăuntru e muzică, sunt râsete și oameni îmbrăcați elegant, iar candelabrele de cristal aruncă lumini peste scaunele învelite în mătase aurie. Pe o mică scenă se văd instrumente muzicale, și o masă, ca pentru invitații speciali, în capătul încăperii. Mă simt entuziasmată pentru o secundă, fiindcă mie chiar îmi plac petrecerile.

Apoi Donald spune:

— Bunica voastră m-a rugat să vă aduc pe rând să discute cu fiecare dintre voi înainte de cină. Ar dori să înceapă cu tine, Aubrey.

Sigur că ar dori.

Îmi înghit cuvintele, dar Aubrey reușește totuși să mi le citească pe față.

— Mai bine să meargă Milly prima, spune ea.

— Nu, este în regulă, zic eu, și dau drumul brațului lui Donald. O să mă integrez între timp în mulțime.

— Milly… începe ea cu un aer nefericit, dar Donald deja o împinge spre masa invitaților speciali.

Apuc un pahar de șampanie de la un chelner care se plimbă cu o tavă și iau o înghițitură mai serioasă decât ar cere eticheta. Apoi pornesc prin încăpere, să văd cum aș putea să mă distrez.

Balul de Vară. Credeam cândva că este un eveniment magic, punctul culminant al luxului și bogăției. Îmi plăcea să mă uit la pozele cu mama în rochie albă, imaginându-mi că sunt în locul ei. Acum mă aflu într-un final aici, și nu pot spera decât că ea nu se simțea la fel de nefericită pe cât mă simt eu acum.

— Bună, Milly.

Vocea șoptită mă sperie, și mă întorc s-o văd pe Hazel Baxter-Clement cu o figură obosită, parcă înecată într-o rochie de culoarea vinului. Are părul ridicat în vârful capului și ține în mână un pahar cu șampanie.

— Hazel, Dumnezeule, spun și îi apuc mâna liberă, îmi pare rău că n-am apucat să-ți vorbesc la înmormântare. Îmi pare așa rău pentru bunicul tău. Era un domn tare simpatic.

— Mulțumesc. Partea bună este, cred, că a avut o viață lungă. Iar demența lui se înrăutățea, așa că… oftează Hazel. Mama spune că într-un fel e o binecuvântare că nu a mai trecut prin stadiile de final ale bolii. Nu știu. Îmi doresc doar să fi murit în somn sau… să fi avut o moarte mai pașnică.

Nu-mi găsesc cuvintele pentru a o consola, fiindcă are dreptate. Să te îneci în pădurea din spatele propriei tale case mi se pare oribil.

— Știu că l-am întâlnit doar de două ori, dar am putut să-mi dau seama ce mândru era de tine. Iar tu ai avut grijă așa cum trebuie de el.

Chipul i se întunecă.

— Nu știu ce să zic. L-am lăsat să iasă singur afară în dimineața aia și nu ar fi trebuit. Dar avea una dintre zilele lui bune, și a spus că se vede cu un prieten, așa că…

Începe să mă furnice gâtul.

— Știi cu cine se vedea?

— Nu. Mi-aș fi dorit să știu. Nimeni n-a făcut nicio mărturisire și mi-aș fi dorit să știu cu cine și-a petrecut ultimele momente.

Mă opresc, gândindu-mă la scrisoarea pe care doctorul Baxter i-o trimisese unchiului Archer. Despre lucruri pe care ar fi trebuit să i le fi spus demult.

— Bunicul tău l-a menționat cumva pe unchiul Archer de curând?

— Despre faptul că s-a reîntors în oraș? Chiar s-a întors?, spune ea, parcă revenindu-i energia. Lumea tot insistă că a fost văzut zilele trecute, vineri, mai exact, dar atât, o singură dată. Nu cred că bunicul aflase. Nu mi-a spus nimic. Voi l-ați văzut pe Archer?

Ezit. A trecut mai mult de o săptămână de când am vorbit cu unchiul Archer, iar Aubrey e convinsă că deja a șters-o de pe insulă. Am trecut de câteva ori pe la bungalou, dar storurile erau mereu trase și nimeni n-a răspuns când am bătut în ușă. Așa că probabil ea are dreptate, și nu e nimic greșit să-i satisfac lui Hazel curiozitatea, mai ales după săptămâna tragică pe care a avut-o.

— L-am văzut. Locuiește într-un mic bungalou din spatele casei amicului său Rob Valentine, dar…

— Scumpo.

O femeie apare în spatele lui Hazel, arătând ca dublura ei, dar ceva mai în vârstă.

— Unul dintre foștii colegi de facultate ai bunicului ar dori să te cunoască. Este la masa doamnei Story. Te pot răpi o secundă?

Se întoarce spre mine ca și cum ar vrea să-mi ceară scuze, dar ochii îi sclipesc când mă recunoaște.

— Dumnezeule, că tot vorbeam de familia Story! Tu trebuie să fii Milly. Sunt Katherine Baxter, mama lui Hazel. Am văzut o poză superbă cu tine și verișorii tăi, făcută de Gull Cove Gazette în timp ce plecați de la înmormântarea tatălui meu.

— Da, bună ziua, spun și îi strâng mâna. Mă bucur să vă cunosc. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, apreciez. Nu am vrut să vă întrerup…

— Este în regulă, mă reped eu, bucuroasă de fapt că am primit șansa de a evada.

Îmi place de Hazel, dar sunt deja prea multe bârfe în jurul unchiului Archer, fără să mai pun și eu paie pe foc. Probabil nici n-ar fi trebuit să

spun ce tocmai am spus, iar acum este cel mai bun moment să mă fac nevăzută.

— Trebuie să-mi găsesc verișorii. Sunt sigură că ne vom revedea mai târziu.

Aproape că mă ciocnesc de un alt chelner, care îmi face semn spre paharul meu gol. Încerc să număr câte am băut deja, dar el îmi toarnă fără să mai aștepte răspunsul.

Ei bine, dacă tot sunt la petrecere… Beau șampania delicioasă și mă plimb printre invitați. În fața mea, un cap blond, familiar – Reid Chilton, fiul senatoarei. Nu am deloc chef să vorbesc cu el, așa că mă întorc pe călcâie și dau peste persoana din spatele meu.

— Scuze, încercam să…

Este Jonah, arătos în frac. Ochii i se lărgesc când observă cum sunt îmbrăcată. Nu spune nimic o vreme, mărul lui Adam doar i se mișcă în sus și-n jos.

— Am uitat ce încercam să fac, pentru că tot sângele mi-a coborât acum din cap. Arăți incredibil, Milly.

Simt o căldură în piept.

— Mersi. Și tu la fel.

Chiar este adevărat. Poate fiindcă cei mai buni croitori de pe insulă au stat la dispoziția lui întreaga săptămână, dar Jonah pare făcut anume să poarte frac. Părul lui șaten închis e pieptănat pe spate, accentuându-i trăsăturile. Ridic paharul, înainte să mai iau o înghițitură.

— Ai testat șampania?

— Nu, am băut cacao cu lapte.

Ridic o sprânceană, iar el adaugă:

— Făcută din ciocolată adusă din Franța, combinată cu scorțișoară și nucșoară. Și un pic de ardei iute, cred? Așa a spus Carson.

— A fost bună?

— Cea mai bună cacao pe care am băut-o vreodată, decretează el convins, făcându-mă să zâmbesc.

— Mildred știe cum să dea o petrecere. Măcar atât se poate spune în apărarea ei.

Mă simt relaxată pentru prima dată în seara asta, și îl apuc de mâneca fracului, într-un acces brusc de afecțiune.

— Mă bucur că ești aici, îi zic.

Rânjește, părând bucuros, dar și confuz.

— Păi, trebuia să fiu, așa au fost ordinele lui Mildred.
— Știu, dar nu mă refeream că neapărat aici, aici. Așa, în general. Pe insulă.
Jonah pare nesigur și nu-l pot învinovăți. Gândurile mele nu sunt prea organizate în clipa de față.
— Ce încerc să spun este că mă bucur că te-am întâlnit.
Imediat, fața mi se înroșește de jenă. Nu-i genul de chestie pe care o spun de obicei, și, chiar dacă nu-mi pare rău, pentru că am vorbit serios… poate că al treilea pahar de șampanie a fost totuși o greșeală.
Privirea lui Jonah devine și mai blândă, învăluitoare.
— Și eu mă bucur că te-am întâlnit. Chiar foarte mult.
Își linge buzele, și am impulsul de a îmi trece degetul peste conturul lor. Ok, al treilea pahar de șampanie a fost *în mod evident* o greșeală. Revelația asta nu mă împiedică să-l iau și pe al patrulea de pe tavă, când trece chelnerul pe lângă noi.
— Treaba e că… începe Jonah, dar o voce ne întrerupe.
— Aici erai! Te-am căutat peste tot, Milly. Salut, Jonah.
E Reid Chilton, care poartă o cravată foarte lată și un zâmbet lingușitor. Genul ăla de cravată lată este foarte în vogă anul ăsta, potrivit revistei GQ, și mă detest într-un fel că știu toate detaliile acestea. Sunt genul de informații inutile pe care le-am adunat de-a lungul anilor, așteptând ocazia de a-mi impresiona bunica cu ele. *Fraiera de mine.*
— Ce?, întreabă Reid și se încruntă.
Jonah mă privește ciudat și îmi dau seama că am spus ultima parte cu voce tare.
— Am zis că-mi place cravata ta.
Sigur că nu am zis, dar amândoi sunt prea politicoși ca să mă contrazică.
— Mulțumesc, spune Reid. Dar nimeni din camera asta nu se poate compara cu tine.
Eh, vrăjeală ieftină. La naiba, am spus și asta cu voce tare? Reid îmi zâmbește în continuare, așa că poate nu.
— Cred că ne-au așezat la aceeași masă, continuă el. Mama este aici ca invitată a bunicii tale. Poate că ai auzit de ea. Senatoarea Genevieve Chilton? Din partea democraților, din Massachusetts.
— Și mama e tot democrată, dar din New York. Și nu-i senatoare. Și nici nu-i aici.
Jonah mormăie ceva, amuzat, iar Reid își pierde din aplomb.

— Istoria familiei tale este fascinantă, zice.

Nu aveam de gând să mai beau șampanie, dar cumva paharul din mâna mea s-a golit în timp ce Reid vorbea.

— Poți spune și așa, zic.

Vreau să acompaniez afirmația cu un chicotit, dar îmi iese un pufnit pe nas, chestie care mă amuză și mă face să râd și mai tare. Jonah mă apucă de cot.

— Eu și vara mea ieșim să luăm un pic de aer, spune el. E prea cald aici. Ești gata, Milly?

— Absoluuut.

— Ne vedem la cină, spune Reid.

— Nu dacă te văd eu înainte, chicotesc eu, în timp ce Jonah mă târăște de acolo.

— Câtă șampanie ai băut?

Prea multă. Devine tot mai evident, în vreme ce încăperea se învârte cu mine. Sunt obișnuită să beau cocktailuri cu amicele mele, dar pe parcursul unor ore bune, în timp ce ciugulim și ceva mâncare, nu să dau pe gât patru pahare de șampanie, pe stomacul gol. Sau oare au fost cinci?

— Nu contează, șoptesc. Mildred oricum deja mă detestă.

— Nu te detestă.

— Ba da. Pe Aubrey o place mai mult. Te place până și pe tine mai mult, și tu… nici nu ești rudă cu ea.

— Șttt, murmură el.

Trecem pe lângă niște bărbați care par clonele lui Donald Camden, toți cu părul gri și obrajii roșii, și aproape că izbucnesc: *Uite-i pe toți Donalzii ăia*! dar Jonah încă vorbește.

— Milly, nu trebuie să lași chestiile astea să te afecteze. Nu cred că bunica ta e o persoană minunată, care să merite să-ți bați capul din pricina ei. Poate că a fost așa cândva, dar nu mai este.

Am ajuns lângă o draperie grea, aurie, iar Jonah o dă la o parte, dezvăluind o ușă. O descuie și… Dumnezeule, aer proaspăt, ce binecuvântare. Pășim pe un balcon, iar Jonah trage ușa în urma noastră, creând singura intimitate posibilă la un bal cu atâția invitați.

Mă sprijin de balustradă și îmi dau părul pe spate. Este o noapte senină, iar stelele par ca și cum au coborât foarte jos.

— Te distrezi la petrecerea asta importantă și fițoasă a bunicii mele?, întreb.

— Dar tu?
— Minunat, spun și râd din nou. Face parte din plan să mă îmbăt criță. Am dus misiunea la bun sfârșit.
— Ai nevoie doar de un pic de aer proaspăt, zice el, neconvingător.
Mă întorc spre el, și balconul se învârte cu mine. Dau să apuc balustrada, însă nu nimeresc – noroc cu Jonah, care îmi prinde brațul.
— Podeaua asta… ar trebui să fie mai dreaptă, spun cu seriozitate, iar el încuviințează.
— Fix la asta mă gândeam și eu.
— E un hotel vechi, are nevoie de renovări.
Jonah își drege vocea.
— Ascultă, acum că avem un minut împreună, singuri, este ceva ce aș vrea să-ți spun. Despre motivul pentru care sunt aici.
Încă mă mai clatin, iar el pare bine înfipt în pământ, așa că îmi trec mâinile pe după gâtul lui. E mai bine așa.
— Ești aici ca să mă ajuți să stau dreaptă?
— Nu chiar, râde Jonah. Dar mă bucur să fac și asta. Chestia e că…
Își umezește buzele, așa că acum nu mai lupt cu impulsul, ci duc un deget la buzele lui și le urmăresc conturul. Jonah se încordează, dar nu se trage mai departe de mine.
— Mă faci să-mi fie greu să mă concentrez.
— Vorbești prea mult, zic și îmi apropii buzele de ale lui.
Ochii i se măresc, iar mâinile lui îmi cuprind fața.
— Ei bine, eu am încercat, murmură înainte ca gura lui să o acopere pe a mea.
E caldă și insistentă, iar eu simt un fior de dorință atât de puternic și de neașteptat, încât rămân țintuită pe loc. Sigur că îmi doream să se întâmple asta, pentru că eu am început. Dar nu mi-am dat seama până acum *cât de mult.* Îmi strecor degetele în părul lui, în timp ce inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Limba lui Jonah mi se strecoară în gură. Are aromă de ciocolată și condimente, e delicios.
— O, Dumnezeule!
Vocea care ne întrerupe pare șocată și, în secunda de care avem nevoie pentru a ne dezlipi unul de altul, mă trezesc complet. Privirea lui o susține pe a mea, și văd acolo reflectată propria mea întrebare: *Ce naiba am făcut?*
Răspunsul vine imediat. Donald Camden cască gura la noi, iar Aubrey, lângă el, e roșie ca racul la față. Draperia a fost dată la o parte, ușa dinspre

balcon stă deschisă și toți cei din spatele lui Donald – și sunt mulți oameni acolo – se holbează la noi doi.

Inclusiv bunica mea.

Capitolul șaptesprezece

Aubrey

N-am asistat în viața mea la un accident în lanț, dar acum cred că înțeleg cu adevărat metafora. Să-i privesc pe Milly și Jonah e insuportabil, dar nu pot nici să-mi desprind privirea.

Mai ales din moment ce-i vina mea.

Știam că Milly s-a supărat când Donald m-a dus la masa lui Buni. În tot timpul cât am vorbit cu Buni, am încercat s-o urmăresc pe Milly cu privirea, dar îi tot pierdeam urma. Ultima oară când am văzut-o, dispărea pe balcon împreună cu Jonah. Așa că, atunci când Buni i-a cerut lui Donald să-l aducă pe Jonah la masă, am spus că mă duc eu să-l aduc. Buni l-a trimis pe Donald să mă însoțească.

Și acum iată-ne aici.

Ar trebui să spun ceva. Nu știu ce, dar orice ar fi mai bun decât tăcerea și oroarea de pe fețele a două sute de invitați la patru ace, care sunt convinși că au văzut doi verișori sărutându-se. De fapt, acum ar fi momentul ideal să le explic tuturor că nu sunt veri. Dar nu am idee cum să deschid discuția. Înainte să încerc s-o fac, vorbește Buni.

— Bănuiesc că ăsta-i rezultatul când nu-ți asculți instinctul, spune cu răceală. Părinții voștri au fost o dezamăgire, iar voi le călcați pe urme. Nu mă miră deloc că fiul lui Anders este un depravat.

Jonah revine cu picioarele pe pământ când aude numele lui Anders. Fața lui capătă o expresie de ură puternică. Pleacă de lângă Milly și vine la câțiva pași de Mildred.

— Mda, păi chiar am un mesaj de la Anders, zice el. Te urăște de moarte și așa a simțit mereu.

Vocea lui Jonah răsună în sala de bal.

Fața lui Buni se face violet. Mie nu-mi vine să cred că l-am auzit bine. De ce ar vrea să înrăutățească și mai tare lucrurile? Donald trage cu putere aer în piept lângă mine, părând că se pregătește să-l arunce pe Jonah de la balcon.

Doamne, balconul! Acolo unde Milly a rămas împietrită, singură. Sunt gata să-l dau la o parte pe Donald și să alerg spre ea, când o altă voce

străbate încăperea.

— Ce minciună perversă! La ce altceva să te aștepți de la un *impostor*!

Mă întorc în direcția vocii, dar încă nu-l văd pe cel care a vorbit. Ochii lui Buni par înspăimântați, când apucă brațul lui Donald.

— Pleacă, îi spune el. Mă ocup eu.

Și Buni… pur și simplu pleacă. Pornește spre masa ei, pe cât de repede îi permite rochia să se miște.

Cel care a vorbit mai devreme își face loc prin mulțime, oprindu-se când dă cu ochii de Donald. E mic și slab, dar impozant într-un fel straniu, ca și cum ar avea multă energie neconsumată. Are o față ca de dihor și îl recunosc imediat.

— Salutare, Donald, spune, îndesându-și mâinile în buzunarele fracului. Mă bucur să te revăd.

— Ce naiba faci aici, Anders?, mormăie Donald. Cine ți-a dat voie să intri?

Unchiul Anders ridică din umeri, cu mâinile tot în buzunare.

— Paza și protecția pe aici nu mai sunt ce erau odată. Totuși, ar trebui să-mi mulțumești, pentru că am venit să lămuresc treaba înainte ca publicul de aici să facă infarct la gândul unui incest. Băiatul ăsta? Nu-i fiul meu. Ăsta e fiul meu, JT!

O altă siluetă se desprinde din mulțime. Chiar și fără să-i aud numele, l-aș fi recunoscut pe verișorul meu oriunde. Este o copie fidelă a tatălui său, mai puțin rânjetul arogant.

— Donald, lasă-mă să ți-l prezint pe Jonah Theodore Story.

— Căcat, spune cineva de lângă mine, în timp ce murmure nesfârșite străbat sala.

Brittany poartă uniforma ei de chelneriță. Mă apucă de mână și mă simt aproape recunoscătoare, pentru că toată scena avea ceva ireal. Acum măcar știu că nu este doar un vis.

— Jonah nu-i Jonah?, mă întreabă ea.

— Este, într-un fel. E complicat.

— Deci el și Milly nu sunt de fapt… Acum totul are mai mult sens, spune ea, privind când la Jonah, când la JT.

— Ce mama naibii crezi că faci, Anders? Ce pui la cale?, întreabă Donald.

— Eu?, zice Anders, ducând o mână la inimă. Absolut nimic. Mă tem însă că ați fost cu toții victimele unei înșelăciuni. Fiul meu, JT, este singurul

din generația lui care are conștiință.

Încep să simt un val de greață în vreme ce unchiul meu continuă:

— Sunt convins că aveți cu toții impresia că mama și-a invitat nepoții aici. Vă înșelați. Haideți să vă explic eu ce se întâmplă de fapt.

Toată lumea îl privește fără să scoată un sunet, parcă ținându-și respirația.

— Fratele meu, Archer, le-a scris copiilor și le-a oferit joburi sub o prezumție falsă, sperând că așa să-i reintre mamei în grații. JT a fost singurul nepot care nu a vrut să accepte, așa că Archer i-a găsit un înlocuitor. Nu aveam idee de nimic din ce se întâmplă până ce nu am văzut o poză cu fiul vecinului nostru, fotografiat la înmormântarea lui Fred Baxter. L-am întrebat pe JT *ce mama naibii face Jonah North alături de verișoarele tale*, și abia atunci am pus lucrurile cap la cap.

Închid ochii pentru o clipă. Furia îmi înfierbântă sângele. Dați de gol de o poză din Gull Cove Gazette! Trebuia să ne gândim că părinții noștri vor arunca un ochi pe presa locală. Odată ce unchiul Anders a văzut fotografia, a tras de JT să-l facă să recunoască – nu doar despre schimbul făcut cu Jonah, dar și că unchiul Archer fusese în spatele invitațiilor. Apoi, nu a avut de făcut decât să ne dea pe toți în vileag, ca să se apropie de mama lui.

Ceea ce pare să-i iasă de minune. Invitații îi sorb cuvintele, șoptindu-și chestii unii altora la ureche.

— Nemernic mincinos, se aude vocea lui Jonah. Încerci să-i manipulezi pe toți care ne privesc, la fel cum mi-ai manipulat părinții. Fiul tău m-a pus să vin aici și el…

— Serios acum, Jonah, îl întrerupe Anders cu un zâmbet care se vrea condescendent. Las-o baltă. Nimeni de aici nu va crede un cuvânt din ce spui.

— Are dreptate, izbucnesc eu.

Apuc brațul lui Donald Camden și-l silesc să se uite la mine.

— Jonah North spune adevărul. JT l-a plătit. Iar noi nu am știut că unchiul Archer ne-a adus aici, până săptămâna trecută. El a…

Donald mă privește fără expresie și am senzația că mai bine aș fi tăcut.

— Serios acum, Aubrey? Aubrey te cheamă, nu?

Unchiul Anders își îndreaptă spre mine zâmbetul lui arogant.

— Așadar recunoști că știai că acest băiat nu este verișorul tău, știai că Archer v-a adus aici, dar nu te-ai deranjat să-i spui și bunicii tale? Și acum vrei ca oamenii să creadă că eu spun minciuni? Haide, ce naiba! Înțeleg de

ce ai încurajat înșelăciunea. Tatăl tău e o persoană căreia îi câștigi cu greu afecțiunea. Cred că nu ți-a fost ușor.

Rămân fără aer. Deși unchiul Anders nu m-a mai văzut de când eram doar un copil, a știut acum exact unde să mă lovească. Asta în timp ce sucește adevărul ca să pară el și JT lipsiți de pată, iar noi, niște nenorociți fără scrupule, însetați după avere.

— Unde-i mama?, întreabă unchiul Anders.

Se uită prin mulțime, realizând brusc că îi lipsește cel mai important membru din public.

— Trebuie să știe că are doar un singur nepot care pune valoare pe onestitate și respect.

— Mama ta a plecat, slavă Domnului, înainte să mai asiste la comedia asta. Și acum am auzit și eu destul, spune Donald. E timpul să pleci.

Face un semn și câțiva bărbați în costume negre apar de nicăieri, apucându-l pe Anders de mâini. Fața i se înroșește.

— Care-i faza cu tine, Donald?, zbiară el. Îți salvez fundul!

— Luați-l și pe fiul lui, le zice avocatul bărbaților în costume. Și pe celălalt băiat. Scoateți-i de aici.

Se produce haos în jurul nostru. Mișcare și țipete. Unchiul Anders se smucește și urlă.

— E casa mea nenorocită, Donald! A mea! Nu a ta!

Și mai mulți bărbați apar și îi duc pe sus pe unchiul, pe JT și pe Jonah, sub ochii șocați ai lui Milly.

Oh, Dumnezeule, biata Milly.

Încă mai este pe balcon. Mă reped spre ușă, apoi ies la aer, lângă verișoara mea. Îmi dau seama că toată combinația de șoc și șampanie i-a amuțit de astă dată limba ascuțită. În oricare altă seară, i-ar fi dat replica unchiului Anders.

Acum, când îmi trec degetele printre ale ei, se uită la mâna mea de parcă ar aparține unui extraterestru.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, zice. Sunt așa proastă.

— Ba nu ești. Ce ar fi trebuit să-ți fi dat seama?

Îi îndepărtez o șuviță de pe față.

— Că era vorba despre părinții lui Jonah.

— Ce?

Nu pricep ce spune.

— Poți să-mi explici imaginându-ți că sunt un copil de grădiniță?

Își duce o mână la frunte, ca și cum gestul ar ajuta-o să-și adune gândurile.

— Am citit un articol în Providence Journal despre niște familii care și-au pierdut banii din pricina sfaturilor financiare proaste primite de la unchiul Anders. Un tip a spus că a ajuns la faliment și… la naiba… numele lui era Frank North. Nu am făcut legătura.

Trăsăturile i se aspresc și ochii parcă scuipă flăcări.

— Pentru că Jonah nu mi-a spus. Nu *ne*-a spus. Noi l-am protejat în tot timpul ăsta, am tăcut din gură, nu am dezvăluit cine este de fapt, iar el nu s-a deranjat să ne anunțe că, apropo, ne urăște din rărunchi familia.

— Ahhh, spun eu, amintindu-mi cum Jonah l-a acuzat pe unchiul Anders că i-a manipulat familia.

Faptele lui, brusc, capătă mai mult sens.

— Deci îl urăște pe unchiul nostru, atâta tot, spun.

— Și pe noi, probabil. S-a folosit de noi, ca să aibă credibilitate. S-a ținut după noi, așteptând un moment ca acesta, când putea să umilească întreaga familie. I-am oferit ocazia perfectă, nu?

— Nu. Nu ar face asta. Milly, ce naiba… Chiar dacă Jonah ar fi un nemernic, ceea ce nu cred, nu poate fi un actor atât de talentat. Tu ai citit chiar prin el, mai ții minte?

— Dar nu am intuit ce urmează, spune ea.

Vreau să găsesc vorbele potrivite pentru a o consola, dar, chiar atunci, Donald Camden vine spre noi, cu o față extrem de furioasă.

— Voi două! Mergeți imediat în camerele voastre. O să mă ocup de voi mâine.

Capitolul optsprezece

Jonah

Dintre toate felurile în care mi-am imaginat că s-ar putea sfârși aventura mea de pe insulă, nu am prevăzut scenariul în care doi bărbați în costume negre mă supraveghează în timp ce-mi îndes hainele în geanta de voiaj.

— Mă veți aresta?, izbucnesc în cele din urmă.

Costumul numărul unu pufnește în râs. Ambii sunt tipi blonzi, cam pe la treizeci de ani. Primul e mai înalt și mai lat în spate. Ține geanta cu fracul meu pe care l-am închiriat și pe care m-au pus să-l dezbrac imediat ce am ajuns în cameră. Măcar au avut bunul simț să aștepte pe hol.

— Nu suntem polițiști, puștiule. Lucrăm la serviciul de pază. Treaba noastră e să te dăm afară de aici și să te mutăm într-un hotel din centru. Ai o noapte la dispoziție să discuți cu un părinte sau cu cine este responsabil pentru tine. Doamna Story așteaptă să părăsești insula până mâine după-amiază. Ce se întâmplă cu tine pe urmă nu mai e treaba noastră.

Trag fermoarul genții, iar Costumul numărul doi mă apucă de braț.

— Perfect, hai să ne punem în mișcare, zice el.

— Vin! spun eu și îmi smucesc brațul, să mi-l eliberez.

Dar trebuie să trimit un mesaj. Trebuie să iau legătura *cu părintele meu sau cu cine este responsabil pentru mine*, ții minte?

Expresia lui neutră nu se schimbă.

— Grăbește-te.

Mă împinge afară din cameră și închide ușa în urma noastră. Clipesc ca să-mi adaptez privirea la luminile fosforescente din hol, după întunericul din cameră. Petele negre de pe retină îmi dispar, dezvăluindu-mi în fața mea vreo zece chipuri curioase. Fiecare Towhee care nu-i la muncă sau la bal stă în hol și urmărește cu ochi avizi ultimul meu drum pe acest culoar. Marșul rușinii.

Veștile zboară repede pe o insulă atât de mică.

— Adio, Jonah, îmi spune colegul de cameră al lui Reid Chilton. Dacă ăsta o fi numele tău.

— Treceți înapoi în camere, le zice Costumul numărul doi. Spectacolul s-a încheiat.

Nimeni nu-l ascultă. Îmi țin privirea în jos, cercetându-mi lista de contacte din telefon, dar nu-i numărul tatălui meu cel pe care-l caut. Îl selectez pe al lui Milly.

Îmi pare rău. Am distrus totul, scriu.

De fiecare dată când îmi amintesc ce am făcut la bal, îmi vine să vomit. Când Donald Camden a intrat peste mine și Milly când ne sărutam, am știut că vremea mea în rolul lui Jonah Story a ajuns la final. O parte din mine s-a simțit ușurată. Ce ar fi trebuit să fac era următorul lucru: să iau mâna lui Milly și să le spun tuturor că nu sunt verișorul ei, ca să nu o privească șocați, cu dezgust. Să-i conving să-și îndrepte energia negativă asupra mea. Apoi, eu și Milly am fi discutat în liniște despre ce urmează. Asta mi-am dorit încă de când ea mi-a furat portofelul și a aflat cine sunt.

În loc să o fac, însă, am plonjat în fantezia mea de răzbunare împotriva lui Anders Story. Deși, la prânzul de la Catmint House, mă convinsesem că trebuie s-o las baltă. Nu merita să le pun pe Milly și Aubrey într-o situație ingrată.

Dar, în această seară, am lăsat amărăciunea să mă domine. Nu doar că am pus-o pe Milly într-o situație îngrozitoare, dar nici nu am realizat nimic. I-am dat doar o ocazie în plus lui Anders să împrăștie minciuni.

Sunt așa de prins în gândurile mele, că nici nu-mi dau seama că am ajuns în centru, până ce nu văd luminile de pe doc. Costumul numărul unu e la volan, Costumul numărul doi vorbește la telefon. Suntem în fața unei clădiri de cărămidă.

— E Hawthorne Hotel, locuința ta în seara asta, îmi spune Costumul numărul doi. Poți comanda de mâncare cu un bon de cincizeci de dolari. Te așteaptă și un bilet pentru feribot, cursa de mâine, doar dus. Prima cursă e la șapte dimineața, ultima, la patru după-amiaza. Ai priceput?

— Și dacă o ratez și pe una, și pe cealaltă?

Vocea lui păstrează aceeași intonație seacă pe care a avut-o întreaga seară.

— Nu aș recomanda. Haide, să mergem la recepție să te instalăm.

Costumul numărul unu rămâne în mașină, cu motorul pornit, în timp ce noi intrăm în Hawthorne Hotel. Dacă recepționerei i se pare straniu ca un bărbat la costum să aducă un adolescent la nouă seara pentru a-l caza, nu o arată.

— Camera 215, spune ea, cu ochii în monitor. Liftul este pe hol, în stânga, sau poți urca pe scări, dacă vrei, în dreapta. Ai nevoie de ajutor cu

bagajele?

Îi arăt geanta pe care o țin pe umăr.

— Nu, mă descurc.

— O cheie sau două?

Costumul numărul doi răspunde înaintea mea.

— Doar una.

Femeia mi-o întinde, zâmbind.

— Ședere plăcută!

Îi mulțumesc și plec, cu Costumul numărul doi pe urmele mele. Ușa de la intrare se deschide și mă opresc când îl zăresc pe Anders, urmat de JT, intrând în holul hotelului. Sunt singuri, nu sunt flancați de agenți de pază cum sunt eu, iar asta mă înfurie încă o dată.

— Mincinoși nenorociți! izbucnesc.

Anders Story pare calm, recompus. Nu ai zice că tocmai a fost dat afară de la petrecerea mamei sale. Trece pe lângă mine, merge țintă spre un bol argintiu de pe pupitrul de la recepție și ia de acolo o bomboană mentolată.

— Mi-am jucat cartea, Jonah, spune el, desfăcând-o și băgând-o în gură. Doar atât mi-ați mai lăsat tu și JT să fac.

Mă holbez la JT, ascuns în spatele tatălui său.

— Toată treaba a fost *ideea ta.*

JT ridică din umeri, o copie palidă a indiferenței și lipsei de scrupule pe care le are Anders.

— Tu ești cel care n-a putut să țină capul la cutie. Te-ai lăsat fotografiat la o înmormântare, te-ai pupat cu verișoara mea în văzul tuturor… nu așa ne-a fost înțelegerea. Dacă e să vorbim la rece, totul este din vina ta.

— La rece, da, poate, zic și îmi mut privirea spre Anders. Nu aș fi fost de acord să mă bag în povestea asta dacă nu mi-ai fi nenorocit părinții. Ești un mincinos și un hoț, pe deasupra.

Aștept ca el să nege, dar ridică doar din umeri, în timp ce mestecă bomboana, încet.

— Părinții tăi sunt adulți, iau propriile decizii în legătură cu banii lor. Nu mai arunca vina în toate părțile. E penibil.

— Destul, zice Costumul numărul doi și mă apucă de

braț. E timpul să mergi în camera ta. Urcăm pe scări sau luăm liftul?

— Merg și singur, spun, încercând să mă eliberez.

Nu funcționează, strânsoarea lui e și mai puternică.

— Ordinele primite de mine implică să te duc în siguranță în camera ta, așa că asta urmează să fac, spune. Lift sau scări?

— Scări, mârâi eu.

Pentru că singurul lucru mai oribil decât să fiu izgonit în camera mea în fața lui Anders și JT ar fi să aștept liftul, în timp ce ei se holbează la mine.

Eu și Costumul numărul doi urcăm scările în liniște, până la etajul doi, ieșind pe un coridor gol. Camera 215 e ușor de găsit – chiar în fața scărilor, lângă un aparat de cafea. Probabil cea mai prost poziționată și mai ieftină cameră din întregul hotel. Se aprinde un bec verde când introduc cardul, apoi mă opresc, cu mâna pe mânerul ușii.

— Te rog, spune-mi că drumurile noastre se despart aici, zic.

— Chiar se despart, spune el, cu un zâmbet pe față.

Măcar, pentru el, seara asta a fost o abatere de la rutina de zi cu zi.

— Baftă, puștiule.

Scot un oftat de ușurare când închid ușa în urma mea. În sfârșit, singur! Îmi scot telefonul din buzunar, sperând să văd un mesaj de la Milly sau Aubrey, dar nu e nimic acolo. Mă gândesc să-i mai dau unul lui Milly, dar nu aș vrea s-o bat la cap. Dacă ar fi vrut să vorbească cu mine, mi-ar fi răspuns deja.

Camera aceasta nu este luxoasă ca la Complexul Gull Cove, dar nu arată nici a cameră de cămin. Sunt două paturi lipite cu cearșafuri imprimate cu model maritim, o masă micuță în dreptul ferestrei și un televizor uriaș pe perete. Aerul condiționat este dat tare și mi se face pielea de găină pe mâini. Baia e curată, strălucitoare, și de abia aștept să mă strecor în duș.

Ar trebui să-l sun pe tata, dar cred că mai pot amâna vreo cinci minute.

Trec mai bine de douăzeci, de fapt. Dușul a fost o idee minunată, pentru că m-a trecut pe pilot automat, repetând mecanic mișcările pe care le-am mai făcut de mii de ori. M-am prefăcut pentru câteva minute că totul este în ordine. Că lucrurile stau firesc. Dar, în cele din urmă, după ce am folosit fiecare mică sticluță de pe poliță și baia a rămas învăluită într-un abur dens, este vremea să ies din coconul liniștitor al cabinei, să mă șterg cu prosopul și să înfrunt realitatea. Carson Fine a trimis hainele noastre la spălat și călcat cu o zi în urmă, așa că măcar am ceva curat de schimb. Pantalonii mei de trening sunt ciudat de bățoși de la apretat, dar e bine și așa.

Odată îmbrăcat, nu mai pot amâna prea mult. Mă așez pe marginea unuia dintre cele două paturi, iau mobilul în mână și mă gândesc cum să încep

conversația.

Tata, în legătură cu slujba asta a mea de vară…

Poate ar trebui să încep cu un mesaj. Deschid mesajele și observ că am deja unul primit de la tata, mai devreme. Citesc primele cuvinte: *Bună, Jonah, audierea a mers bine.* Scot un oftat. Am fost atât de prins în povestea cu balul, încât am și uitat că ai mei au avut audierea astăzi.

Deschid mesajul. E specific lui taică-miu să dea un mesaj cu un singur paragraf, fără aliniat.

Bună, Jonah, audierea a mers bine, mai bine decât ne așteptam. Se pare că eu și maică-ta vom putea ține Empire deschis, până la urmă. Pentru prima dată, chiar ne simțim optimiști. Enzo lucrează acum la Home Depot. Vorbim cu el în fiecare zi și sperăm să-l putem aduce înapoi până la finalul anului. Încearcă să nu-ți faci griji, bine? Bucură-te de weekend-ul tău și mai vorbim.

Arunc telefonul pe pat, îmi iau capul în mâini și expir adânc. Ochii mă înțeapă când îmi apăs degetele pe ei. Deși nu îndrăznisem să sper… uite că ei au reușit, până la urmă. Părinții mei s-au dat peste cap să-l convingă pe judecător că își pot reveni financiar și se pot ocupa în continuare de afacere, plătindu-și în același timp creditorii.

Nu mai da vina pe alții. Anders Story poate că este un nemernic fără conștiință, dar a avut și un pic de dreptate.

— Nu aveți cum să demonstrați frauda și nu puteți primi banii înapoi, le zisese avocatul pe care-l consultaseră. Ar fi mai bine să lăsați treaba asta în urmă și să mergeți cu capul sus mai departe.

Părinții mei nici nu au vrut să audă la început, și nici eu. Furia părea răspunsul corect la situație. Dar nu ne-a fost de ajutor și nu a schimbat nimic. Simt o nouă undă de regret când mă gândesc la Milly, la cât de diferită ar fi fost seara care s-a încheiat dacă eu aș fi renunțat la furie mai devreme.

O bătaie în ușă îmi întrerupe gândurile.

— Ei, haide, ce mai e acum?, mormăi, și capul mi se învârte de nervi și oboseală.

Bătaia se aude și mai tare.

— Vin, vin, unde arde?

Zâmbesc, gândindu-mă la Enzo. Când deschid, sunt convins că pe hol îl voi vedea pe Costumul numărul doi, venit să se asigure că n-am ieșit pe geam sau ceva.

Dar nu Costumul stă acum în fața mea.

Aproape că nu-l recunosc. E proaspăt bărbierit, îmbrăcat curat într-un tricou cu mânecă lungă și blugi. Are ochii limpezi și un zâmbet obosit.

— Bună, Jonah, spune Archer Story. Pot să intru?

Archer și-a băgat nasul în minibar înainte să începem să vorbim, și acum are patru sticluțe aliniate în fața lui. Una e desfăcută, cea de votcă. A luat două înghițituri mici.

— Îmi cer scuze că beau în fața ta, spune. Încerc să mă repun pe picioare, dar nu pot sta complet pe uscat, mai ales când discut subiecte dificile. O să mă apuc iarăși de băut dacă n-o iau cu pași mici. Nu, n-am de gând să le beau pe toate, stai liniștit. Dar mă simt mai bine dacă știu că sunt acolo.

— E în regulă, îi zic. De unde ai știut unde să mă găsești?

Nu prea e loc în camera asta, așa că eu m-am trântit pe pat, iar el stă pe scaunul de la birou.

— Încă mai am prieteni la Complexul Gull Cove, zice. Nu-i merit, dar încă îi mai am.

Își trece o mână peste maxilarul proaspăt bărbierit. Încă nu mă pot obișnui cu el fără barba aia lungă, neîngrijită.

— Ca să lămurim lucrurile, pentru că am tot primit informații contradictorii în ultima vreme: nu ești nepotul meu, de fapt. Este corect?

— Corect, spun.

Îmi zâmbește cu regret, parcă, ca și cum și-ar fi dorit să fiu. Încep să-i spun întreaga poveste despre cum am ajuns aici. Când termin, clatină din cap și mai ia o înghițitură de votcă.

— Trebuie să recunosc, nu prea păreai fiul lui Anders.

— Am tot auzit-o, zic. Ai fost la bal în seara asta?

— Ah, nu. În mod clar, n-am fost invitat. Dar am auzit tot ce s-a întâmplat. Inclusiv despre întoarcerea fratelui meu.

Mai ia o înghițitură.

— Trebuie să încerc să iau legătura cu Milly și Aubrey. Cred că s-au întors în camerele lor. Dar aș vrea să mă asigur că sunt bine. Și să îmi cer scuze… De fapt, pentru asta sunt aici. Și ție îți datorez scuze. Am dispărut în ceață după ce am vorbit. A doua zi după vizita voastră, am citit articolul despre mine din Gull Cove Gazette și m-a lovit direct în cap. M-am panicat, am simțit că am distrus totul… Și când intru în panică, îmi pierd și ultima fărâmă de control.

Arată ca și cum ar mai avea nevoie de votcă, dar nu se mai atinge de sticluță.

— V-am adus aici, apoi v-am abandonat. Ceea ce este de neiertat. Sunteți doar niște copii. Îmi pare rău fiindcă refuzul meu de a mă comporta ca un adult în ultimele săptămâni – de fapt, în ultimele două decenii – a dus la experiența îngrozitoare pe care ați avut-o voi trei în seara asta.

Tac câteva momente, absorbind cuvintele.

— Este o scuză foarte cuprinzătoare.

Îi trece un zâmbet pe față.

— Păi, trebuia să bifeze multe puncte greșite.

— Uite, e în regulă. De fapt, și eu te-am mințit în legătură cu identitatea mea, așa că aș spune că suntem chit. Ai reușit să vorbești cu doctorul Baxter înainte să moară?

Mai soarbe din sticluța de votcă.

— Nu. Eram prea praf ca să ies din casă în ziua aia.

— Ce crezi că voia să-ți spună?

Archer inspiră zgomotos.

— Nu am idee.

— Și acum, ce urmează? Te întorci acasă la Rob?

— Mda, dar nu pentru multă vreme. Am stat deja pe capul lui prea mult. Îmi mai trebuie vreo două zile până mă adun, apoi o să plec de pe insulă. Să mă întorc la viața adevărată, care o fi aia, suspină el.

Mă lovește o idee și sar în picioare.

— Pot să vin cu tine?

— Ce anume?

— Pot să vin cu tine?, repet eu. Încă nu mi-am sunat părinții. Și am… am lăsat lucrurile încurcate cu Milly. Trebuie să-i cer scuze și eu.

— Înțeleg impulsul tău, zice Archer cu grijă. Dar poți face asta și de la distanță, după ce se mai liniștesc spiritele.

— Te rog? Să stau cu tine doar o zi sau două?

Mă analizează atent.

— Jonah, în cazul în care nu a fost până acum evident… eu sunt un alcoolic.

— Știu, răspund.

— Nu poți depinde de mine. Eu nu pot fi responsabil pentru tine.

— Am aproape optsprezece ani, spun.

Îi împlinesc peste zece luni.

— O să fiu eu responsabil pentru mine. Am tot făcut-o, de când am ajuns aici.

Archer încă ezită, așa că insist:

— Haide, chiar vrei ca mama ta să aibă de fiecare dată ultimul cuvânt când i se pune pata să gonească pe cineva de pe insulă? Să-l pună pe Donald Camden să ne arunce de aici?

— Ei, bine, zice și zâmbește. Pot să spun o singură chestie despre tine: chiar știi cum să-ți susții cauza.

Capitolul nouăsprezece

Milly

Mă simt plină de energie când intru cu Aubrey în biroul lui Carson Fine, la prima oră a dimineții. Nu e semn bun că am fost chemate din camera noastră la o oră atât de matinală, dar am băut deja trei cești de cafea și port rochia roșie a mamei mele. Nu știu ce obstacole vom mai avea în cale, dar sunt pregătită să le înfrunt.

Din păcate, în spatele biroului nu se află amicul nostru cu cravate colorate.

— Luați loc, spune Donald Camden.

Își dezvelește dinții într-un rânjet.

— Să vorbim despre seara trecută.

Dumnezeule. *Seara trecută.* Nici nu mă pot gândi la ea fără să-mi vină să vomit. După ce Jonah a fost târât afară, noi am fost conduse până în camera noastră de niște femei pe care nu le-am mai văzut până atunci. Aubrey m-a ajutat să mă dezbrac de rochie și am picat lată imediat, ce surpriză… Când m-am trezit, am găsit două mesaje de la unchiul Archer (care încă mai este pe insulă, se pare) și șase de la Jonah.

Îmi pare rău.

Am distrus totul.

Nu ar fi trebuit să spun chestiile alea niciodată.

Putem să vorbim?

Îți datorez scuze.

Și o explicație.

Îi trimit un singur mesaj înapoi: *Ai venit pe insulă ca să te răzbuni pe unchiul Anders? Vreau un răspuns cu da sau nu.*

Îmi scrie în câteva secunde.

Da.

Apoi îmi mai trimite și alte explicații, dar nu le citesc. Este un mincinos, la fel ca oricine din familia Story, și nu pot crede nimic din ce spune.

Încă nu pot să accept că nu mi-am dat seama care-i treaba cu familia lui Jonah. Și nu pot să cred că… Nu. N-am de gând să mă gândesc acum la Jonah, când trebuie să am mintea limpede ca să văd ce vrea Donald.

Ne privește iritat pe mine și pe Aubrey, așteptând să ne așezăm pe scaunele spre care ne-a făcut semn.

Amândouă rămânem în picioare.

— Unchiul Anders e un mare mincinos… încep eu, dar Donald ridică mâna să mă oprească.

— Da, este. La fel și voi două. Așa că iată ce urmează să se întâmple. Din dimineața asta, nu mai sunteți angajate la Complexul Gull Cove. Veți fi plătite pentru întreaga vară, ceea ce în opinia mea este o decizie extrem de generoasă. Așteptăm să aranjați cu părinții voștri ca să plecați de aici în cel mult trei zile. În orice caz, înainte de a pleca, doamna Story mai vrea să te vadă o dată pe tine, Aubrey. Va veni o mașină la ora unu la prânz să te ia din fața intrării principale și să te ducă la Catmint House.

— Ce?, întreabă ea.

— Doar pe Aubrey? Nu și pe mine?, întreb și eu în același timp.

— Doamna Story dorește să aibă o discuție privată doar cu Aubrey, ca o reprezentantă a verișorilor, spune avocatul, cu nările în vânt. Eu am sfătuit-o să nu mai aibă vreun contact cu voi, considerând că ați făcut deja mult rău, dar a fost insistentă.

— O reprezentantă? Ce vrea să însemne chestia asta? Și de ce să nu merg eu?, întreb.

— Nu mi-a spus. Dacă ar fi să ghicesc, comportamentul tău din seara trecută te face ceva mai… nepotrivită.

— Nepotrivită pentru ce?, zbier.

— Nu vreau să merg, zice Aubrey.

— Sigur, este în întregime decizia ta, spune Donald. Mașina va fi aici la ora unu fix și va aștepta cincisprezece minute.

— Și dacă refuzăm să părăsim insula?, întreb eu.

Donald pare șocat, și mă simt cumva răzbunată.

— Dacă refuzați? Păi asta înseamnă că… Nu, trebuie să plecați.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Nu cred că *trebuie* să facem nimic. Nu ești stăpânul nostru. Și nici Mildred nu mai este șefa noastră. Putem sta aici, dacă așa avem chef.

Chipul lui Donald se recompune.

— După cum am precizat, la complex mai puteți sta doar până marți dimineață. După aceea, vă vom lua cheile și nu veți mai avea acces în clădire.

— Mai sunt și alte hoteluri, spun.

— Pe cele mai multe le deține bunica voastră, zice avocatul. În plus, plata voastră depinde de acceptarea termenilor impuși de doamna Story.

— Nu vrem banii ei, zic eu. Păstrează-i tu.

Mă uit apoi spre Aubrey, realizând că am vorbit fără s-o consult și pe ea. Știu că ai ei stau mai prost cu banii, mai ales că se pregătesc probabil să divorțeze. Însă dă și ea din cap, semn că este de acord cu mine.

Fața lui Donald se înroșește de nervi și este o imagine plăcută.

— Nu aveți unde merge decât acasă.

— În cazul ăsta, nu ai de ce să-ți faci griji, nu-i așa?

Pornesc spre ușă, iar Aubrey vine după mine. Consider că i-am dat o replică memorabilă de final, mai ales ținând cont de faptul că el are dreptate.

Pe hol, Aubrey mă apucă de braț.

— Nu vorbeai serios, nu?, șoptește. Chiar vrei să rămânem pe insulă?

— Nu, recunosc eu. Am vrut să-i fac zile grele lui Donald, dar adevărul este că are dreptate. Nu avem unde să mergem.

Îmi scot telefonul, gata să îi trimit un mesaj mamei mele, și văd încă unul de la Archer. Îmi vine o idee. Ridic telefonul spre Aubrey și rânjesc.

— Sau, cine știe, poate că avem. Vrei să facem o excursie? Nu am dat înapoi cheile Jeep-ului.

•

O oră mai târziu, stăm în sufrageria bungaloului, completând toate spațiile albe în discuția cu unchiul Archer. Din nefericire, aduce un coleg de cameră neașteptat în mijlocul nostru, pe cineva care ar fi trebuit să fi fost deja dispărut din peisaj.

Am acceptat scuzele unchiului Archer. Le-am întrerupt pe ale lui Jonah cu o simplă privire. De fiecare dată când îmi amintesc cum m-a abandonat pe balcon, ca să meargă să-și verse nervi vechi pe unchiul Anders, o furie a lui construită în timp, despre care nu îmi spusese nimic, simt cum mi se sfâșie inima de durere.

— Deci, plecați acasă?, ne întreabă Jonah.

— Cred că suntem nevoite, spun.

Când îmi imaginasem cum bungaloul unchiului ar putea fi pentru noi un adăpost pe vreme de furtună, nu luasem în considerare că ar trebui să-l împărțim cu Jonah.

— Ce crede mama ta despre lucrurile astea?, mă întreabă unchiul Archer. Dar tatăl tău?, înclină apoi el capul spre Aubrey.

Unchiul arată mult mai bine ca ultima dată când l-am văzut. Are un singur pahar în față, din care soarbe din când în când, și mâinile încă îi mai tremură, dar a fost coerent pe parcursul întregii discuții.

— Încă nu au aflat, zic. Și nu avem de gând să le spunem. Nu încă. Vrem mai întâi să vedem ce îi spune Mildred lui Aubrey.

Aubrey se face palidă.

— Doar una dintre noi vrea asta.

Se aude o bătaie în ușă, și unchiul Archer se încruntă.

— Cine ar putea fi?

— Poate este unchiul Anders. O fi venit pentru runda a doua, zic, uitându-mă urât la Jonah.

Măcar are bunul simț să roșească. Și îi mai stă și bine. Urăsc asta.

— Dumnezeule, sper că nu, spune unchiul Archer, mergând spre ușă. Chiar îmi doresc ca lucrurile să intre cât de cât în normalitate, iar prezența lui Anders aici ar… Oh, bună.

Se dă la o parte, confuz, iar noi o vedem pe Hazel la ușă.

— Te cunosc cumva?, o întreabă unchiul.

— Nu, zice ea.

Strânge un plic maroniu la piept, iar expresia i se mai luminează când ne vede pe noi, verișorii.

— Dar știu cine sunteți și îi cunosc pe copii. Sunt Hazel Baxter-Clement. Nepoata doctorului Baxter?

— Oh, te rog, intră.

Dacă unchiul este surprins că a fost găsit de Hazel, nu o arată. Din moment ce eu i-am dezvăluit fetei informația asta, sper că el va trece cu grație peste acest detaliu, sau va presupune că a aflat de la bunicul ei.

— Ia un loc, te rog, spune el și face un semn spre sufragerie. Îmi pare extrem de rău pentru pierderea suferită. Fred a fost o persoană extraordinară.

— Mda, de fapt pentru asta și sunt aici.

Archer închide ușa în urma lui Hazel, care înaintează până în dreptul nostru. Îi facem loc pe canapea, dar nu se așază.

— Eu… nu am știut unde să merg în altă parte.

Unchiul Archer pare preocupat.

— Totul este în regulă?

— Nu știu, spune Hazel, făcându-și de lucru cu plicul. Am găsit asta pe biroul bunicului meu, ieri. Îmi era destinat mie, dar… este pentru

dumneavoastră.

Schimbăm priviri mirate, iar unchiul Archer întreabă:

— Pentru mine?

— Mda, cel puțin o parte. Este…

Deschide plicul și scoate o foaie de hârtie.

— Poate ar trebui să-l citesc pur și simplu. Dragă Hazel, sunt atât de mândru de tânăra care ai devenit. Ești înțeleaptă, blândă și muncitoare. Să fiu sincer, ești moștenitoarea pe care nu o merit. Sunt lucruri pe care nu le știi…

Vocea începe să-i tremure.

— Mi-e teamă să înfrunt consecințele faptelor mele, dar mi-e și mai frică de faptul că în curând aș putea să nici nu le mai țin minte. Așa că poate ar trebui să încep cu o chestiune în privința căreia încă se mai poate face lumină. I-am făcut o mare nedreptate lui Archer Story.

Se oprește.

Cred că nimeni din încăpere nu mai respiră. Aștept cât pot, dar cum Hazel pare că nu are de gând să continue, izbucnesc:

— Despre ce nedreptate vorbește?

— Nu știu, zice Hazel. Scrisoarea se termină aici.

Unchiul își trece o mână peste chip.

— Bunicul tău m-a rugat să mă întâlnesc cu el, chiar înainte să moară. Nu am ajuns însă la el la timp. Nu am idee despre ce voia să-mi vorbească sau ce nedreptate crede că mi-a făcut. Din partea mea, nu am avut vreodată o problemă cu el, a fost medicul nostru de familie, mereu amabil și blând cu mine. Pot?

Face un gest spre scrisoare, iar Hazel i-o dă. Unchiul se încruntă.

— Nu ți-a vorbit niciodată înainte despre lucrul ăsta?

— Nu, spune Hazel. Nici nu v-a menționat. Nu te-a menționat. Dar mai este și altceva.

Bagă mâna în plic și scoate de acolo o altă hârtie.

— Era și aceasta în plic.

Unchiul Archer o apucă și se uită la ea.

— Un raport al unei autopsii?

— Da. Vechi de douăzeci de ani.

Nervii mi-o iau razna, pielea începe să mă mănânce, mai ales după ce Hazel adaugă:

— Vechi de douăzeci și patru de ani, mai exact. O autopsie a unei fete pe nume Kayla Dugas.

— Kayla?, spun eu, privind-o pe Aubrey. Sora Oonei, acea Kayla?

Unchiul mă privește.

— O cunoști pe Oona?

— Ne-a vândut rochiile de bal, spun. Și ne-a povestit despre sora ei. Care a fost iubita unchiului Anders în liceu și facultate. Și care a murit, pe urmă. Cam în aceeași perioadă în care voi ați fost dezmoșteniți. Ne-am dat seama de coincidența temporară. Mă rog, Aubrey și-a dat seama, de fapt.

Mă înroșesc când îmi amintesc ce urât mă purtasem cu ea la bibliotecă.

Archer se încruntă, privind în continuare raportul.

— Nu ai găsit vreo notiță sau ceva atașat de el? Nu ai idee care este contextul, de ce a vrut să văd eu raportul?

— Nimic, zice Hazel.

— Poate că ar trebui să iau legătura cu Oona, spune unchiul. Pare că ea ar trebui să aibă acest raport, nu eu. Deși îmi imaginez că familia ei a primit o copie cu mulți ani în urmă.

Intervine și Aubrey:

— Dar coincidența de moment, unchiule Archer? Voi ați primit scrisoarea cu *Știți voi ce ați făcut*, de la Donald Camden, chiar după ce a murit Kayla, nu?

— Înainte, zice. Nu-mi amintesc exact data, dar știu că am primit o lovitură după alta. Întâi scrisorile, apoi moartea Kaylei. Am venit pe insulă pentru înmormântarea ei, dar mama a refuzat să ne vadă.

— Ca să vezi, spune Aubrey, reflexivă. Credeam că e o chestie de tip cauză-efect. Ceva legat de moartea Kaylei care a supărat-o pe Buni și a determinat-o să vă dezmoștenească.

— Nu, cred că-i doar o coincidență, zice Archer. Să fiu sincer, mama nu prea o avea la suflet pe Kayla. Voia ca Anders să se cupleze cu o fată de la Harvard, una drăguță, de viitor. Ceea ce s-a și întâmplat, până la urmă.

Archer se întoarce spre Hazel.

— Mai era ceva printre lucrurile bunicului tău care să mă vizeze pe mine?

— Nu din câte am văzut eu. Dar pot să mai caut. Oricum, ar trebui să mă îndrept spre casă. Strângem lucrurile bunicului…

— Te superi dacă păstrez eu raportul autopsiei?, întreabă unchiul. Aș vrea să i-l arăt Oonei. Poate va observa ea ceva ce mie îmi scapă.

— Nicio problemă, zice Hazel. Ne mai vedem pe aici.

Pornește spre ușă, iar Aubrey mă trage de mânecă.

— Ar fi cazul să mergem și noi în vreo zece minute. Mașina trimisă de Buni o să ajungă la hotel. Doar dacă preferi mai degrabă să rămâi aici…

— Nu, vin cu tine, răspund.

— Te întorci?, mă întreabă Jonah.

— Probabil că nu, spun, răstit.

O parte din mine realizează că mă comport exact ca maică-mea, când vrea să îndepărteze o persoană care a dezamăgit-o. Dar altă parte din mine e prea furioasă ca să bage de seamă, sau ca să-i pese.

— Milly, te rog. Putem vorbi doar un minut?

Unchiul își drege vocea.

— O să merg să fac cafea, dacă vreți mai târziu, spune el și pornește spre bucătărie.

— Vin și eu! sare și trădătoarea de Aubrey, imediat după el.

Locul de lângă mine a rămas liber, dar Jonah are totuși atâta minte cât să nu vină să se așeze acolo.

— Milly, îmi pare rău, zice. Ar fi trebuit să-ți spun despre părinții mei și Anders. Mă crezi sau nu, chiar aveam de gând să…

— Nu te cred, îl întrerup.

— Aveam de gând să-ți spun în seara balului, continuă. Am încercat, când eram pe balcon. Dar tu, ăăă, ai vrut să vorbim despre alte lucruri.

Obrajii îmi iau foc. Seara aia încă mai este în ceață, dar tot îmi amintesc că mai degrabă decât să vorbesc, eram ocupată să mă clatin într-o parte și-n alta și să mă dau la Jonah.

— Cam târziu, nu crezi? Trebuia să ne fi spus de la început. Aubrey și cu mine chiar meritam, mai ales că noi ți-am păstrat secretul. Dar n-ai putut s-o faci, nu-i așa? Ți-ar fi distrus planul de răzbunare.

Îmi ridic ochii din podea și-l străpung cu privirea.

— Mă și mir că ai așteptat până la bal. Puteai să-i azvârli lui Mildred în față adevărul încă de când am fost să luăm prânzul la Catmint House.

— Am fost cât pe ce. Când m-a întrebat ce mai face Anders? Aveam un întreg discurs pregătit. Dar nu am putut să-l spun. Nu am vrut. Nu-mi mai păsa așa mult să-l rănesc pe Anders, dacă ar fi însemnat că te rănesc și pe tine.

Ignor căldura care îmi înflorește în piept.

— Ieri seară, nu ai părut preocupat de sentimentele mele.

— Am făcut-o lată, spune el, simplu. A fost un moment de coșmar și… efectiv am acționat impulsiv. Tu nu știi cum este ca o persoană precum Anders…

— Nu, nu știu, îl întrerup și mă ridic în picioare. Din moment ce nu mi-ai spus.

La naiba, nu vreau să continuăm la nesfârșit, dar nici s-o las baltă.

— Întâi m-ai mințit în legătură cu cine ești, apoi, când te-am prins cu minciuna aia, ai mințit legat de scopul tău aici. O minciună prin omisiune este tot o minciună. Ai spus multe lucruri doar pe jumătate adevărate și m-ai lăsat să cred că suntem… prieteni.

Vocea mi se frânge și dintr-odată am lacrimi în ochi, chestie care mă înfurie. Eu nu plâng niciodată. Sunt fiica lui Allison Story, la urma urmei.

Jonah se ridică și el în picioare și îmi apucă mâinile într-ale lui.

— Suntem prieteni, spune hotărât. Cel puțin prieteni. Țin atât de mult la tine, Milly, nici nu ai idee…

Mă trag de lângă el chiar în clipa în care unchiul Archer și Aubrey reintră în cameră.

— Nu, nu am idee. Pentru că nu mi-ai spus niciodată.

Aubrey pare îndurerată de concluzia discuției dintre mine și Jonah. Îmi întinde o cană cu lichid maroniu.

— Cafea, să ai pe drum, Milly. Îmi pare rău, dar dacă nu plecăm acum…

— Bine, zic eu și îmi șterg ochii. Sunt gata.

Unchiul vine și mă strânge într-o îmbrățișare. Mă trage un pic mai departe de ceilalți.

— E în regulă să fii supărată, Milly, îmi șoptește el. Ai dreptul să te simți așa. Dar lasă puțin loc și pentru iertare, bine? Dacă e ceva ce mi-aș fi dorit să existe mai mult în familia Story, lucrul acela este iertarea.

Allison, la 18 ani

August 1996

— Haide, du-te! zisese Anders.

O împunsese pe Allison cu cotul, de unde stăteau la geam, în cafeneaua Arabella, chiar vizavi de Brewer Floral.

— E fix acolo. E singur. Fă chestia pentru care ai venit.

Lui Allison i se pusese un nod în gât, privindu-l pe Matt cum așeza ghivecele pe rafturi. Nu-i venea să creadă că o să întrebe asta, dar…

— Vrei să vii și tu cu mine?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăise Anders. Nu. E destul că te-am adus cu mașina. Treaba mea aici este terminată. Nu mă mai târî și mai mult în porcăria asta.

Allison îl țintuise cu privirea pe Matt, cu stomacul greu de emoție și nervi. Nu știa ce avea să facă cu sarcina. În unele zile, era convinsă că avortul este unica soluție. În alte zile, se imaginase mergând la facultate însărcinată, fără ca mama să știe, și dând apoi copilul spre adopție, când el avea să vină pe lume. Uneori, îi trecea prin minte chiar să-l păstreze. De ce nu? Avea resursele la care alți oameni doar visau.

Singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era să nu-i spună lui Matt. Era și problema lui. Nu avea de gând să îi facă față singură.

— Doar că…

Allison se oprise, privindu-l pe Matt cum închidea ușa florăriei și pășea în stradă.

— Nu contează. Uite că pleacă. Va trebui s-o fac altă dată.

Se așternuse ușurarea pe fața ei, dar fusese imediat înlocuită de panică, când văzuse unde se îndreaptă el.

— Vine aici! Oh, nu. Nu pot vorbi cu el în mijlocul cafenelei. Trebuie să plecăm!

Coborâse de pe scaunul înalt și îl trăsese pe fratele ei de mână.

— Nu fi ridicolă! izbucnise Anders. O să dăm peste el la ușă, dacă ieșim acum. Nu mai fi așa lașă, cere-i să facă doi, trei pași alături de tine.

— Ăăă, bine. Da, bună idee, zisese ea, și chiar atunci Matt intrase în cafenea.

Nu avea cum să-i rateze pe ea și pe Anders, dar cu toate acestea încercase să treacă pe lângă ei.

— Matt! îl strigase ea.

Ura deja totul, voia să fie în altă parte.

El se întorsese, cu o privire sceptică, reținută.

— Ah, bună, Allison. Nu te văzusem.

— Aiurea, comentase Anders, prefăcându-se că tușește.

Pentru că adora să pună paie pe foc.

Allison ar fi vrut să intre în pământ, dar își dorea și să termine mai repede cu ce avea de făcut.

— Crezi că am putea să facem o scurtă plimbare?, întrebase ea.

— Nu pot. Am venit să iau două cafele și trebuie să ajung undeva.

— Atunci, pot să vin cu tine?

Matt oftase.

— Uite care-i treaba, Allison… Mi-a făcut plăcere să petrec seara aia cu tine la Rob, dar a fost atât, o distracție. Așa că poate ai putea să încetezi să mă mai suni, bine?

Allison se uitase la el nevenindu-i să creadă, simțindu-se umilită.

— Nu sunt interesat.

— *Tu* nu ești interesat?, pufnise Anders. Asta e ceva extraordinar. Ar trebui să-i fii recunoscător surorii mele că îți acordă atenție ție, un localnic amărât, un căcăcios.

Lui Matt îi zvâcnise maxilarul.

— Uite o întrebare pentru tine, Anders. Dacă sunt așa un căcăcios, de ce Kayla m-a ales pe mine în locul tău?

Anders își îngustase privirea.

— Nu te-a ales pe tine. V-ați cuplat o dată. Mare chestie.

— Nu ne-am cuplat *o dată,* răspunsese Matt. Suntem împreună. Suntem de săptămâni bune. N-ai observat că nu-ți mai răspunde la telefon?

Allison aruncase o privire spre Anders. Știuse că vorbele lui Matt îl atinseseră la fix. Dar Anders mai degrabă ar fi murit decât să se arate rănit.

— Nu țin socoteala apelurilor dinspre și către Kayla, zisese el, vrând să pară indiferent. Oricum, va veni într-un final la mine, în patru labe. Tu

distrează-te cât mai poți.

— Nu o să vină să… nu, știi ceva?, clătinase Matt capul, cu dezgust. Nici nu am ce discuta cu tine. Crezi că oamenii îți datorează ceva doar fiindcă ești putred de bogat, dar nu-i așa. Asta e o insulă plină de oameni care nu dau niciun căcat pe cine este Anders Story. Pe nimeni din familia Story, adăugase, iar Allison îi simțise cuvintele ca pe un pumn în stomac.

Ea ce-i făcuse, în afară de a-i plăcea de el?

— Greșești atât de mult, că e aproape amuzant, comentase Anders.

— Mă rog, eu am spus ce aveam de spus.

Se întorsese și plecase fără cafea, fără să-i mai arunce lui Allison o privire.

— Ce nemernic, șuierase ea, când ușa cafenelei se închisese.

Stomacul o durea teribil.

— Măcar suntem în sfârșit de acord cu ceva, spusese Anders.

Și totuși, încă mai trebuia să discute cu Matt. Își luase geanta, privindu-l pe geam, apoi încremenise când el își desfăcuse brațele și prinsese din zbor o fată care alerga spre el, de pe trotuarul de vizavi.

Kayla Dugas.

Am venit să iau două cafele, spusese el. La naiba, avea o întâlnire…

Matt și Kayla se sărutaseră chiar acolo, în mijlocul străzii, în fața lor. Părea că Matt chiar încearcă să se dea în spectacol, și Allison simțea resentimentele lui Anders venind valuri, valuri.

— Haide, spusese fratele ei și se ridicase în picioare. M-am răzgândit. De abia aștept să merg la el și să-i spun că ești gravidă.

— Nu! șuierase Allison. Nu vreau s-o fac în fața Kaylei.

Kayla se întorsese, și Allison avusese senzația că i-a auzit, deși era prea departe ca să fie posibil. Dar cu siguranță îi văzuse. Cu o mână pe după gâtul lui Matt, sudase o sărutare ironică spre ei. Apoi începuse din nou să se sărute cu Matt, cu și mai mare entuziasm ca la început.

Allison nu-l mai văzuse niciodată pe Anders atât de furios. Avea fața roșie și maxilarul îi tremura.

— O să regrete asta, zisese, pe un ton amenințător.

— Hai să mergem și gata, zisese Allison.

Își trecuse geanta pe umăr, apoi icnise când văzuse că pe coapsa dreaptă era plină de sânge, care îi curgea de sub pantalonii scurți.

— Cum am…

Se uitase pe scaun, căutând ceva ascuțit, care să explice de unde era sângele, dacă se tăiase. Apoi o durere puternică o lovise în abdomen și înțelesese.

Nu i se făcuse rău din pricina comportamentului lui Matt. Era cu totul altceva.

•

A durat o săptămână până să se oprească sângerarea. La finalul unei zile în care nu-i mai cursese deloc sânge, Allison făcuse un alt test de sarcină. O singură liniuță. Ar fi trebuit să se simtă ușurată – și avea să fie, în cele din urmă – dar pe moment se simțise doar pustie.

Coborâse scările, fiindcă auzise niște voci.

Mama ei, Donald Camden, doctorul Baxter și Theresa Ryan stăteau la masa din bucătărie, cu o sticlă de vin în față. Allison se oprise în hol și-l privise pe Donald cum ridicase paharul.

— În cinstea ta, Mildred, și a spiritului tău neînduplecat.

Toată lumea ciocnise, apoi Donald luase mâna mamei și o sărutase.

Allison se încruntase. Ultima teorie a lui Anders, pe care o împărtășea necontenit cui avea chef să-l asculte, era că doctorul Baxter și Donald Camden o curtau pe mama lor, acum că era o văduvă bogată. Totuși, doctorul Baxter era căsătorit.

— Pentru asta s-a inventat divorțul, zicea Anders. Nu-mi poți spune că nu-i va da cu piciorul soției lui, la primul semn al maică-mii.

— Mama nu e interesată, zicea Archer.

— Ambii bărbați au răbdare, completa Anders.

Acum, Allison își dresese vocea, iar mama se întorsese spre ea, strălucind.

— Bună, iubito. Nu te-am auzit. Vino lângă noi.

Allison avea nevoie de companie, dar nu se simțea în stare de zâmbete false. Își dorea cu disperare ca mama ei să fie singură. Dacă ar fi fost, Allison și-ar fi luat în cele din urmă povara de pe suflet.

— Îi căutam pe băieți, spusese ea.

— Archer a ieșit cu niște prieteni. Adam și Anders sunt pe plajă.

Cu una dintre sticlele de scotch ale tatălui ei, fără îndoială.

— Cred că mă duc și eu pe plajă, zisese Allison.

Când mama zâmbise, păruse că e persoana de pe vremuri, pe care o știa și o iubea Allison. Îi făcea bine să aibă oameni în preajmă. Chiar dacă numai pe aceștia trei.

— Ia-ți un pulover la tine, e răcoare.
— Așa o să fac.
Allison ieșise din casă și pornise spre moftul preferat al tatălui ei – liftul exterior care îi ajuta să evite poteca abruptă spre plajă. Hârâise ușor în timp ce cobora de-a lungul stâncii, apoi se deschisese cu un pufnet. Allison pășise pe nisip și se îndreptase spre micul golf care era locul preferat al fraților ei, când aveau chef să bea.
Întâi îi auzise, abia apoi îi văzuse.
— … să fie amândoi concediați, să știi, spunea Adam.
Anders pufnise.
— Cui îi pasă că-și pierd niște slujbe și așa prost plătite? Mie nu.
Se auzise clinchetul unor pahare. Frații ei nu aduceau pe plajă pahare de plastic, ca oamenii normali – veneau mereu cu cupe de cristal. De cele mai multe ori, le uitau acolo, iar Allison le găsea acoperite de nisip.
— Merită să li se întâmple ceva mai nasol.
— E de căcat ce i-a făcut lui Allison, zisese Adam, iar Allison încremenise.
Nu. Să nu cumva să fie vorba despre Matt. Să nu-i fi spus Anders.
— Allison n-ar fi trebuit în primul rând să și-o tragă cu ratatul ăla, zisese Anders.
Bineînțeles că îi spusese. Anders îi spunea lui Adam totul. Allison își dorise să se dea cu capul de un bolovan. Sau, și mai bine, să-l dea pe Anders.
— N-ar fi trebuit să îndrăznească s-o atingă, spusese Adam.
Nu era treaba lui, dar Allison simțise totuși o bucurie că fratele ei mai mare îi luă apărarea. Apoi, din păcate, el continuase să vorbească.
— De parcă nu și-ar fi dat seama că familia noastră nu-i de nasul lui. Imaginează-ți, să aibă mama un nepot din flori, al ei și al *asistentei.* Nu așa ar trebui să înceapă noua generație. Slavă Domnului că s-a terminat cu copilul.
Allison închisese ochii, oprind lacrimile înăuntru. Nu avea la ce să se aștepte, dar chiar și așa o durea că Adam făcuse ca până și pierderea sarcinii să fie despre el, nu despre ea.
— Nu s-a terminat, îl contrazisese Anders. Încă mai umblă cu curva aia de iubită a mea.
— Ai și tu o obsesie, căscase Adam, plictisit.

Allison auzise destul. Pornise înapoi spre lift, iar ultima replică a lui Anders, pe care o auzise, plutise în jurul ei.

— Lumea ar fi un loc mai bun fără ei.

Capitolul douăzeci

Aubrey

— O luăm de la capăt, murmurase Milly când șoferul trimis de Buni intrase cu Bentley-ul pe aleea de la Catmint House.

— Mersi că ai venit cu mine, spun, recunoscătoare. Am emoții.

— Pentru puțin. Dar nu cred că-mi va da voie înăuntru. A precizat că vrea să vii doar tu.

— Știu. Dar de ce trebuie să fie ea aia care face regulile, tot timpul?

Milly își încrețise buzele.

— Probabil fiindcă ea are toți banii din lume.

Încă de când am plecat de la unchiul Archer, Milly nu a mai plâns, însă a refuzat să vorbească despre orice altceva în afară de întâlnirea aceasta cu Mildred. Totuși, are așa un aer melancolic, încât nu mă pot abține:

— Crezi că oare Jonah…

— Nu încă, bine?

Privește pe geamul mașinii, așa că îi analizez profilul. Nu am fost surprinsă de sărutul ei cu Jonah, la bal. Mai degrabă, am fost surprinsă că au așteptat atât de mult. Eu, în schimb, nu sunt supărată pe Jonah că a păstrat secretul în legătură cu unchiul Anders. Și eu am venit pe insulă târând propriile secrete după mine, și nu cred că i-aș fi povestit lui Milly despre tata și antrenoarea Matson dacă nu m-ar fi prins într-un moment vulnerabil.

E ceva seducător la secretele familiei Story: își croiesc drum în inima și sufletul tău, iar a le expune pare apoi ca și cum ai rupe din tine. La urma urmei, complotul lui Jonah împotriva unchiului Anders și faptul că în același timp s-a îndrăgostit de Milly îl fac să fie unul dintre ai noștri, mai mult decât un certificat de naștere falsificat.

Dar pricep de ce Milly nu vede așa lucrurile.

Rămânem tăcute. Mă uit pe telefon, la mesajele primite, citind unul de la tata în care mă face nerecunoscătoare, spune că sunt o dezamăgire, apoi unul de la mama, care mă anunță că antrenoarea Matson a dezvăluit public că este însărcinată. Mama nu spune direct că toată lumea știe cine este tatăl copilului, dar eu îi cunosc prea bine pe cei din orașul nostru. Niciun secret nu rămâne ascuns prea multă vreme.

Ah, și copilul are să fie un băiețel.

Sper că e în regulă că îți comunic astea într-un mesaj, scrie mama. *Ai fost greu de prins la telefon, și eu nu am vrut să auzi veștile de la altcineva.*

Simt o împunsătură de vină. Are dreptate – de când n-am mai vorbit cu tata, nu i-am mai răspuns nici ei la apeluri. Nu pentru că aș fi supărată pe ea, Dumnezeule, nici măcar un pic, ci pentru că mi-a făcut bine să mă desprind puțin de povestea cu antrenoarea Matson. Aproape că am și uitat de ei, cu tot ce s-a întâmplat aici în ultima săptămână.

E în jur de zece dimineața în Oregon, așa că mama este la muncă, la spital, și nu-și va verifica mobilul câteva ore de acum încolo. Chiar și așa, trimit o serie de mesaje.

Mersi că mi-ai spus.

Îmi pare rău că n-am mai dat niciun semn. S-au întâmplat multe aici.

O să te sun curând să-ți explic.

Ca să știi, orice ai decide să faci în viitor, te susțin. Sunt alături de tine.

Și la propriu, și la figurat.

Adică, mă voi muta împreună cu tine de acasă, bucuroasă, dacă așa alegi tu.

Îmi pare rău că n-am spus-o până acum: te iubesc o grămadă.

Chiar când îl trimit pe ultimul, îmi sună telefonul, și mă uit cu neîncredere la numărul lui Thomas.

— Cred că glumești, mormăi eu.

— Cine e?, întreabă Milly.

Ridic telefonul, ca ea să vadă numele.

— Brr. O să-i răspunzi?

— Mai bine aș face-o, oftez. Smulg toți plasturii de pe rănile mele azi. Bună, Thomas.

— Frate!

Cuvântul mă face să-mi scrâșnesc dinții. Nu mi-a plăcut niciodată că Thomas mă striga așa, ca și cum aș fi fost unul dintre colegii lui de echipă, pe terenul de sport.

— Taică-tu chiar a lăsat-o gravidă pe profa de înot?

Ne-am apropiat de poarta de la Catmint House.

Șoferul scoate cartonașul argintiu, cu care deschide.

— Chiar mă întrebi pe bune așa ceva?

— Frate, pe bune. E o nebunie!

— Mă bucur și eu să te aud, Thomas. E bine la muncă, mersi de întrebare. Tu ce ai făcut întreaga vară?

Milly pufnește în râs, când Thomas începe un monolog lung. Mi-a luat sarcasmul drept un interes real pentru activitățile lui estivale.

— Thomas, îl întrerup. Asta e grozav. Mă bucur că totul merge bine la Best Buy. Dar de ce mă suni?

— Pentru că taică-tu…

— Bun, nu. Adică, pricep că vrei să auzi niște bârfe direct de la sursă. Dar noi doi ne-am despărțit.

— Ne-am despărțit?, întreabă el nesigur, dar nu ca și cum i-ar părea rău.

— Mi-ai ignorat toate mesajele de când am ajuns aici, îi reamintesc.

— Am fost ocupat, spune pe un ton defensiv. Oricum, am trimis câteva, dar tu ai fost cea care le-a ignorat.

— Corect, spun, amintindu-mi de cuvintele Oonei, când am fost în magazinul ei de rochii.

Viața e complicată în era digitală.

— Le-am ignorat tocmai fiindcă nu mai eram împreună, zic.

— Deci, vrei să ne despărțim?, întreabă.

— Tu nu?

— Mda, ba da, recunoaște el. Am vrut de ceva timp. Dar nu credeam că vrei tu.

Îmi rețin un oftat. Am putea discuta în contradictoriu la nesfârșit despre cât de aiurea a fost să mă lase așa în aer fără vreo explicație, dar nu am timp acum. Și nici nu mai contează. Încă de când am ajuns pe insulă, mi-am dat seama cam ce a reprezentat relația mea cu Thomas: ceva ce ar fi trebuit să se termine la câteva luni după ce a început, în clasa a opta, când s-a apucat să se poarte cu mine ca și cum aș fi fost mereu pe planul secund. Dar nu s-a terminat, pentru că avea și părți *comode.* Mă obișnuisem cu relația noastră.

Bentley-ul oprește la scara Catmint House.

— Păi, îmi pare bine că am clarificat-o, zic eu la telefon. Bucură-te de restul verii.

Închid, iar Milly începe să aplaude.

— Putem să ne oprim un minut și să admirăm cât de bună ai devenit la a pune oamenii la respect?, zice ea, rânjind.

Fac o plecăciune stranie.

— Mulțumesc.

— Să vă ajut să coborâți, domnișoară Story, zice șoferul.

Nu clipește când Milly coboară pe cealaltă parte, fără asistență.
— Hai să vedem ce vrea Mildred, spune ea, apucându-mi brațul.
Ușa se deschide și o vedem în prag pe Theresa.
— Bună, Aubrey. Și… Milly. Doamna Story te așteaptă, Aubrey. Te rog să intri.
Se așază în fața lui Milly.
— Milly, invitația a fost exclusiv pentru Aubrey.
— Ah, îmi pare rău, se preface Milly mieroasă. Credeam că a fost o greșeală.
— Nu a fost, răspunde Theresa. Poți aștepta în mașină. Nu va dura mult.
Hm, asta nu sună foarte promițător.
Milly zâmbește.
— Cumva vă uitați la meci? Aș putea să mă uit cu dumneavoastră până ce termină Aubrey.
Theresa o privește nedumerită.
— Yankees împotriva Red Sox? A și început!
— Nu mă uit la baseball, spune Theresa, iritată. Chiar trebuie să te rog să pleci. Vino, Aubrey.
Îi arunc lui Milly o privire neajutorată, în timp ce Theresa practic mă târăște înăuntru, închizând ușa în fața verișoarei mele.
— Doamna Story te așteaptă pe balcon, îmi spune și mă conduce spre același loc unde am luat prânzul data trecută.
Am o senzație de déjà vu: Buni stă sub umbrela dantelată, îmbrăcată la patru ace, sorbind ceai.
— Bună, Aubrey, spune. Te rog să stai jos.
— Sunt aici înăuntru, Mildred, dacă ai nevoie de ceva, o anunță Theresa, apoi trage ușa din sticlă, ca să avem intimitate.
Mă așez pe scaunul cel mai îndepărtat de Buni, cu inima bătându-mi nebunește. Poate că l-am tratat pe Thomas cu un sânge rece care m-a impresionat chiar și pe mine, dar nu înseamnă că sunt pregătită și pentru confruntarea asta. În mijlocul mesei stă o tavă mare pe care se află un ceainic, o carafă aburindă, ce pare să conțină cafea, și castronele din porțelan cu lapte și zahăr. Fără gustări, de astă dată.
Buni face un gest spre masă.
— Toarnă-ți ceai. Sau cafea, dacă preferi.
— Cafea, murmur eu.

Nu știu cum să manevrez carafa, totuși – e genul ăla de cană uriașă căreia trebuie să-i manevrezi capacul ca să curgă – iar Buni mă lasă să mă lupt singură cu obiectul nesuferit. Când reușesc să descopăr cum și pe unde curge, țâșnește o cantitate atât de mare, încât ceașca mi se umple și dă pe dinafară, în farfurioară. Ne prefacem amândouă că nu observăm.

— Bănuiesc că te întrebi de ce te-am chemat aici.

Soarbe delicat din ceai. Pălăria pe care o poartă azi este mai mică, lăsată mai mult într-o parte, pe un ochi. Maro, la fel cum îi este și costumul în carouri. Mănușile sunt un crem închis, nu albe, ca altă dată. Pare ca un spion din Al Doilea Război Mondial care și-a luat o zi liberă.

— Da, zic eu, luând o înghițitură din cafea, ca să am loc să pun un pic de lapte.

Apoi, aproape că mă înec, pentru că este *clocotită.* Îmi ard limba și ochii mi se umplu de lacrimi, dar reușesc să nu scuip.

— Vreau să vorbesc doar cu tine, dintre verii tăi. Pari o fată sensibilă. Milly mi se pare foarte instabilă, iar în ce-l privește pe băiatul celălalt… JT este o viperă, la fel ca tatăl lui.

— Înseamnă că nu îi crezi pe el și pe unchiul Anders?

— Nu vă cred pe niciunul dintre voi. Imediat ce ați venit aici, ar fi trebuit să vă trimit înapoi. Donald și Theresa așa m-au sfătuit, și au avut dreptate. Dar am fost curioasă. Mai ales în ce te privește.

Ridic ochii, apoi tresar. Dacă vorbele ei îmi lăsaseră impresia că îmi acorda mie mai multă atenție pentru că m-ar fi plăcut mai tare – wow, este chiar opusul. Mă privește de parcă m-ar urî de moarte.

— Adam a avut mereu locul lui special printre amintirile mele. M-am întrebat, de-a lungul anilor, dacă îi semeni.

Gura mi se usucă.

— Nu cred că semăn.

— Nu, zice ea, privindu-mă fix. Trebuie că este mândru de tine.

Nu chiar, îmi spun, dar nu îi zic și ei.

Pentru că nu primește un răspuns, oftează.

— În orice caz, curiozitatea mi-a fost satisfăcută. Ceea ce vreau să-ți spun acum este că legăturile pe care le-am tăiat cu copiii mei, cu douăzeci și patru de ani în urmă, vor rămâne așa. A fost o greșeală să vă primesc înapoi în viața mea și nu o voi repeta. Sigur, nu te pot obliga să părăsești insula, dar sper s-o faci. S-o faceți. Este casa mea, și voi nu sunteți bineveniți aici.

Eram pregătită pentru asta, dar chiar și așa cuvintele ei tot se simt ca o palmă pe obraz. Poate fiindcă n-am mai auzit până acum pe cineva care să spună atât de deschis ce am simțit eu dintotdeauna, crescând în familia Story. *Nu ești binevenită aici.*

Buni își bea ceaiul, iar eu caut răspunsul cel mai potrivit. În cele din urmă, spun exact ce gândesc.

— Nu vrei nici măcar să apuci să ne cunoști? Sau pe părinții noștri, așa cum sunt ei acum, ce au devenit?

Ochii bunicii mele sunt reci.

— Crezi că tatăl tău este un om demn de a fi cunoscut?

Telefonul îmi atârnă greu în buzunar, plin cu toate motivele pentru care el nu este demn de nimic. Tatăl meu înșală, minte și se pune întotdeauna pe primul loc. Dar apoi mă gândesc la poza cu el și Buni, de pe peretele Sweetfern. Amândoi apropiați, amândoi zâmbind, radiind de fericire. Genul ăla de zâmbet pe care eu nu l-am primit vreodată din partea lui, oricât aș fi încercat să-i fac pe plac.

— Ar fi putut să fie, spun.

Buni își umple ceașca de ceai.

— Nu trăim într-o lume a ipotezelor, zice. Trăim în lumea asta.

— Tu ai făcut lumea aceasta așa cum e acum.

Sinceritatea mea ne uimește pe amândouă.

— Nu am avut de ales, răspunde bunica, măsurându-mă din priviri. Ar trebui să înțelegi. După cum ziceam, pari o fată sensibilă.

— Sensibilă, repet eu.

Cuvântul atârnă între noi și știu ce vrea să semnifice el. *Docilă.* Eu sunt cea care nu va intra în belele, care nu va cauza probleme – n-o voi manipula ca JT, n-o voi provoca asemeni lui Milly. Eu sunt fata care ar înghiți tot ce-mi spune ea și va duce vorba mai departe. Simt o nevoie bruscă de a nu pleca în liniște de aici.

— Bine, o să plec, spun. Dar poate îmi mai poți spune un ultim lucru înainte?

Ridică sprâncenele perfect arcuite.

— Este ceva neobișnuit în felul cum a murit Kayla Dugas?

Mi-aș dori ca Milly să fie aici, să vadă expresia de pe fața lui Buni. Mă privește în stare pură de șoc, punând ceașca jos cu degetele tremurătoare, în așa fel încât mănușile i se îmbibă cu ceaiul vărsat din ceașcă.

— Cum ai…, începe ea. Despre ce Dumnezeu vorbești?

Mă opresc, neștiind cât să dezvălui. Nu vreau să-i bag în belea pe Hazel sau unchiul Archer. Ca să câștig timp, mă întind spre carafa de cafea. Dar sunt prea emoționată ca să am țintă, și mâna mea se lovește de ea. Câteva clipe se clatină în echilibru precar, apoi varsă conținutul ei clocotit în poala lui Buni.

— Dumnezeule mare!

Strigă cuvintele pe un ton ascuțit, își scoate și aruncă mănușile, apoi își îndepărtează de corp fusta îmbibată în cafea. Sunt oripilată câteva secunde, lipsită de reacție, apoi am prezența de spirit să mă ridic și s-o ajut.

— Îmi pare rău! N-am făcut-o cu intenție! Îmi pare atât de rău, mă bâlbâi, împingând spre ea un șervețel.

— Mildred? Ce s-a întâmplat?

Theresa apare în dreptul ușii.

Apoi se repede la masă, aruncând gheață dintr-un pahar într-un șervețel și apăsându-l pe mâinile lui Buni.

— Te-ai ars?

— E posibil, zice Buni.

— Hai să te duc să te examinez, spune Theresa, apoi se întoarce spre mine. Te rog frumos să pleci, Aubrey. În clipa asta.

— Bine, spun eu, cu un nod în gât. Chiar îmi pare rău.

Chipul lui Buni pare o mască a suferinței. Theresa o conduce înăuntru, iar eu pornesc spre ieșire. O iau în direcția greșită, însă, și ajung într-o încăpere ca o bibliotecă, cu rafturi de cărți până în tavan. Pe o masă sunt vaze și castroane de decor. Aruncând o privire spre conținutul lor, văd un obiect familiar: un cartonaș subțire, argintiu, identic cu acela pe care șoferul îl folosește pentru a deschide porțile ce dau spre Catmint House.

Nu mă gândesc de două ori. Fac ceea ce Buni nu s-ar aștepta niciodată din partea mea: îl strecor în buzunar.

Capitolul douăzeci și unu

Jonah

Cam pe la cinci, duminică, am pierdut oficial feribotul spre Hyannis. Nu știu ce ar putea să urmeze în marea înlănțuire a lucrurilor, dar acum, aici, pregătim o masă în curte. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore nu e tocmai normal, dar este vară, vreme tocmai potrivită pentru un grătar, și trebuie să mai și mâncăm.

— Nu sunt un bucătar prea priceput, spune Archer, întorcând niște burgeri pe grătarul găsit în curte. Dar pe ăștia nu prea ai cum să nu-i nimerești.

Milly și Aubrey sunt și ele aici, aduse de către Efram în Jeep-ul care aparține complexului. Carson Fine le-a confiscat cheile în cele din urmă, dar i le-a dat imediat lui Efram, ca să le conducă pe fete, și în același timp să pară că ascultă și ordinul dat de Donald Camden. Îmi doresc să fi avut ocazia să-mi iau rămas bun de la Carson, care a fost un șef de treabă, la urma urmei.

Efram a refuzat invitația lui Aubrey de a rămâne la masă.

— Pare o chestie de familie, a zis, și a rânjit la mine. Și de pseudo-familie. Dar mersi de invitație, oricum.

Înainte să plece, m-a ajutat să pun scaunele aruncate prin curte într-un cerc, în foișorul de beton. Milly încă nu-mi vorbește, dar stă lângă mine, și am senzația că postura corpului emană mai puțină răceală ca înainte.

Ușa de lemn din spatele curții se dă de perete și văd o femeie intrând. E brunetă, parcă un pic mai tânără decât Archer. Duce în brațe o tigaie învelită în folie de aluminiu.

— Oona! o strigă Archer. Mersi că ai venit. Dar nu era nevoie să aduci nimic.

— Păi, nu eram sigură că le dai acestor copii ceva comestibil să mănânce, spune ea și așază tigaia pe masa de fier forjat.

— Fac tot ce pot, se amuză Archer, întorcând pe grătar un burger, care aterizează direct pe iarbă.

Oona clatină din cap și le zâmbește lui Milly și Aubrey.

— Bună, fetelor. Îmi pare rău să aud că balul n-a fost cum vă așteptați.

Fața mi se înroșește de vină, când îmi amintesc.

— Meritați amândouă mai mult de atât, spune ea.

Sunt pregătit ca Milly să-mi arunce o altă privire criminală, dar aceasta nu vine. Doar se joacă cu părul și spune:

— Măcar, datorită ție, am arătat de vis când am fost date afară.

Oona se așază, apoi se întoarce spre mine.

— Și tu trebuie să fii Jonah.

— Mda, zic, bucuros că a schimbat subiectul.

Se apleacă și ridică piatra care ținea raportul autopsiei pe masă, să nu-l zboare vântul.

— Asta e chestia la care voiai să mă uit?, îl întreabă pe Archer.

— Dap. Scuze dacă pare ceva morbid, dar nu am idee de ce doctorul Baxter ar vrea să-l am eu. În plus, Aubrey mi-a zis că mama a avut o reacție stranie la auzul numelui Kayla, în după-amiaza asta.

— Stranie în ce fel?, întreabă femeia, citind raportul.

— Păi… începe Aubrey. Am întrebat-o dacă a fost ceva neobișnuit la cum a murit Kayla, iar ea a părut… nici nu știu cum să descriu. Nu surprinsă, mai degrabă speriată că am întrebat așa ceva. Dar apoi am vărsat cafea pe ea, înainte să aibă ocazia să-mi răspundă.

— Ciudat, zice Oona. La fel de ciudat ca raportul ăsta.

Archer oprește grătarul și începe să împartă burgerii pe farfurii.

— De ce?

— Scrie aici despre Kayla că ar fi avut lorazepam în sânge. În raportul pe care l-a primit familia mea nu scria așa ceva.

— Loraza… ce?, întreb eu, înainte să mușc din burger.

— Lorazepam. Este un sedativ, din câte știu, zice ea, cu o sprânceană ridicată.

Milly a scos telefonul și deja caută substanța respectivă sau medicamentul.

— Da, e un sedativ, zice.

— Nu pricep. Kayla obișnuia să bea – băuse în seara aia, din nefericire, dar nu lua droguri sub nicio formă. Nici nu știu de unde ar fi făcut rost de așa ceva, spune Oona. Și de ce e menționat doar în versiunea aceasta a raportului?

— Dacă… Dacă i l-a dat cineva, fără știrea ei?, întreabă Milly, după un moment de ezitare. Și dacă doctorul Baxter a acoperit acea persoană? A menționat ceva despre o nedreptate făcută demult, nu-i așa?

— O nedreptate făcută mie, remarcă Archer. Eu nu eram… adică, vreau să spun, țineam la Kayla, bineînțeles. Dar dacă ar fi fost să însemne o nedreptate pentru cineva, acela ar fi fost Anders. A fost dărâmat când ea a murit. Deși Kayla tocmai îi dăduse papucii din nou.

— Îmi amintesc, spune Oona. Se dusese să-l viziteze la Harvard de Ziua Recunoștinței și se întorsese foarte supărată. Nu îmi spusese de ce. Zicea doar că trebuie să vorbească cu doamna Ryan.

— Cu doamna Ryan? Asistenta bunicii mele?, întreabă Milly.

Oona încuviințează.

— Da. N-am idee de ce. Nu erau foarte apropiate. Kayla a ieșit o perioadă și cu fiul Theresei, dar… Nu aveau genul de relație unde să petreci timpul cu părinții iubitului.

— Stai așa. Doamna Ryan are un fiu?, întreabă Milly.

— A avut, o corectează Archer. Îl chema Matt. Și el a murit. Cu un an înaintea Kaylei.

— Ca să pricep și eu… Anders a fost cu Kayla, Kayla a fost cu Matt, și acum atât Kayla, cât și Matt sunt morți?, întreabă Milly, cu ochii mari. Cum a murit Matt?

— S-a înecat la Cutty Beach, spune Archer, iar Aubrey pare că se îneacă cu burgerul. Ești bine, Aubrey?

— Cutty Beach?, îngaimă ea. Tatăl meu… el a scris despre plaja aia, în cartea lui. Și mama spune că lui nu i-a plăcut niciodată locul acela.

— Mda, păi moartea lui Matt a fost destul de traumatizantă, povestește Archer. S-a întâmplat la o petrecere, și eram cu toții acolo. Era o noapte cu vânt puternic, furtună, și toată lumea băuse prea mult. Nimeni nu și-a dat seama că Matt lipsește, până ce a fost prea târziu. L-am căutat peste tot, iar Allison chiar a insistat să anunțăm poliția, care la rândul ei a chemat Paza de Coastă, și l-au căutat întreaga noapte. I-au găsit trupul abia a doua zi. A fost oribil. Oricum, de ce vorbim despre asta? Parcă am pierdut șirul conversației.

— Nici eu nu sunt sigură, spune Oona, palidă. Dar mă tem că mi-am pierdut pofta de mâncare. Ideea că poate Kayla a fost *drogată* de cineva…

— Nu știm că așa s-a întâmplat, spune Archer, repede. Știm doar că Fred Baxter avea două copii din raportul autopsiei. Poate că versiunea asta este greșită.

— Poate, zice femeia. În toți anii care au trecut, m-am simțit vinovată pentru moartea Kaylei. Știam că o tulbura ceva, dar în loc să o ajut mă

înfuriam pe ea că bea prea mult. Apoi, să moară în felul ăla…

— Nu e nimic ce ai fi putut tu să faci, spune Archer, cu compasiune. Nimeni nu poate împiedica pe cineva care e hotărât să bea până nu mai poate.

Femeia zâmbește și-i susține privirea.

— Poate că nu, dar merită să încerce, nu?

Capitolul douăzeci și doi

Milly

După ce Oona pleacă, eu, Aubrey și Jonah ne apucăm să facem curat pe urmele grătarului, în curte. Nu e mare lucru: curățăm grătarul, punem bine ustensilele de gătit și tacâmurile, aruncăm la gunoi farfuriile și paharele de carton. Când terminăm, Jonah pleacă în căutarea unui tomberon, iar eu și Aubrey ne retragem în foișor.

— Mă doare spatele de la scaunele astea, nu sunt deloc confortabile, spune Aubrey. Ia stai o secundă.

Se duce în casă și iese ducând pe mână o pătură groasă, pufoasă. O ajut să o întindă pe un petec de iarbă, apoi ne trântim amândouă pe ea, cu ochii la stele.

— Știi, e chiar drăguț aici, spun, și îmi vine să casc. Păcat că plecăm.

— Mda, oftează Aubrey. O să-mi fie dor de tine, spune, lovindu-mi în glumă brațul.

Mi se pune un nod în gât.

— Și mie.

Rămânem tăcute, pierdute în gândurile noastre, până ce chestii practice năvălesc în al meu.

— Te-ai gândit cum facem să intrăm în camerele noastre diseară?, întreb.

Aubrey chicotește.

— Nu chiar. Poate ar trebui să-i dăm un mesaj lui Efram? Sau am putea rămâne aici. Unchiul are o cameră în plus.

— Nu avem haine de dormit.

Trage de pantalonii ei scurți.

— Asta-i o problemă doar pentru tine.

Aud pași pe iarbă, și mă întorc să-l văd pe Jonah, care se apropie de noi. Se oprește.

— E doar o petrecere între verișoare?

Mă ridic, dându-mi părul pe spate. E mișcarea mea cu care îmi încep flirturile. Subconștientul meu se pare că nu mai e supărat pe Jonah. Poate nici eu nu mai sunt.

— Nu. Haide, vino și tu.

Se întinde lângă mine, iar Aubrey se ridică și ea în coate. Chiar atunci, telefonul îi alunecă din buzunar, împreună cu un card argintiu. Își ia mobilul, dar nu observă și cardul, pe care îl ridic eu de pe pătură.

— Ți-a căzut ăsta.

— Oh, mulțumesc.

Îi văd strâmbătura.

— Am și uitat că l-am luat.

— Ce anume?

— Păi, deci așa… Este cardul care deschide poarta de la Catmint House. Cred… Seamănă cu acela pe care l-a folosit șoferul ca să ne permită accesul. L-am luat pe furiș de acasă de la Buni, când doamna Ryan mi-a ordonat să plec.

— L-ai luat pur și simplu?, întreb eu, nevenindu-mi să cred, iar Jonah izbucnește în râs.

— La naiba, Aubrey. Asta e tot un fel de răzbunare, aș zice. Aveai de gând să te întorci la miezul nopții, să dai foc vilei sau s-o prăduiești?

— De fapt, n-am avut niciun plan, recunoaște Aubrey. A fost un impuls de moment.

Pune cardul la loc în buzunar și se întinde, căscând.

— Ce zi ciudată. Și ce seară, la fel.

— Nici nu mai țin pasul cu descoperirile apărute, mărturisește Jonah.

— E interesant cum peste tot e vorba despre Anders, comentez eu.

În timp ce făceam curat în curte, îmi tot aminteam de zâmbetul îngâmfat al unchiului meu, din seara balului. Ca și cum părea să triumfe printre atâtea minciuni.

Mă aștept ca Jonah să-mi dea dreptate, ținând cont de ura lui pentru unchiul Anders. Dar, în schimb, el spune:

— Nu doar despre Anders. Ne întoarcem mereu și la Theresa Ryan, care și ea pare să fie peste tot unde lucrurile sunt încurcate. Și, spre deosebire de Anders, ea nici nu a părăsit vreodată insula. A fost aici în tot acest timp. Șoptind cine știe ce chestii în urechea bunicii voastre.

Mă răsucesc pe pătură.

— Ce vrei să spui?

— Poate tipa e… puțin sărită de pe fix. Poate faptul că și-a pierdut fiul a împins-o pe marginea prăpastiei, așa că i-a făcut ceva Kaylei Dugas și l-a convins pe doctorul Baxter s-o acopere. Și poate că bunica voastră a aflat,

dar era prea dependentă de Theresa ca să ia vreo hotărâre. Din moment ce rupsese legăturile cu copiii ei… Cine ar mai fi avut grijă de ea?

Ridică din umeri, când vede expresia mea de neîncredere.

— Nu ar fi mai straniu decât tot ce s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani, nu crezi?

Recunosc, pe undeva are dreptate.

— Dar de ce i-ar face doamna Ryan ceva rău Kaylei?

— Nu știu, zice Jonah. Dar bunica voastră a intrat în panică atunci când Aubrey i-a pronunțat numele, nu? E ceva acolo, la mijloc.

Aubrey se chinuie să-și stăpânească un căscat.

— Sunt terminată, fraților. Nici nu-mi mai pot ține ochii deschiși. Te superi dacă rămânem aici peste noapte, Milly? Patul ăla liber parcă mă strigă. E unul dublu, așa că-l putem împărți fără probleme. N-o să te dezvelesc în somn sau să dau din picioare, promit.

— Bine, zic eu, privindu-mi rochia roșie.

Nu e perfectă să dormi în ea, dar bănuiesc că n-o fi o grozăvie pentru doar o noapte.

Jonah mă observă și spune:

— Dacă vrei, îți împrumut ceva de la mine pentru dormit. Toate hainele sunt curate, adaugă.

— Mda, păi bine, spun eu, iar Aubrey se ridică în picioare, ușurată.

— Am șters-o, atunci. Ne vedem mâine dimineață.

O urmăresc până ce deschide ușa de sticlă și se strecoară în casă.

Apoi mă întorc spre Jonah și-i zâmbesc.

— Mersi că vrei să-mi dai un schimb de haine. Nu muream de nerăbdare să dorm în rochia asta.

— Mai ales că e o moștenire de familie, nu? E rochia mamei tale, parcă.

Încep să râd.

— Așa e, dar cum ai știut?

— Ne-ai spus din prima zi. Ai purtat-o pe feribot.

— Nu pot să cred că îți mai amintești.

— Îmi amintesc chiar mai mult de atât, spune Jonah. Purtai ochelari de soare, deși ploua. Mi-ai spus în aceeași propoziție că arăt ca un fotomodel, dar și ca un gnom care suferă de constipație.

Râd, pentru că fusese una dintre replicile mele cele mai bune.

— Ne-ai adus gin și apă tonică și ne-ai tras de limbă, încercând să ne afli secretele. Eu… aveam trei. Primul, că nu eram de fapt verișorul tău. Al

doilea, că unchiul tău i-a falimentat pe părinții mei și că aveam eu ideea ridicolă de a-l face să plătească pentru fapta lui.

— Nu e chiar așa de ridicolă, recunosc eu. Dacă mi-ai fi spus, poate chiar te-aș fi ajutat.

— Ar fi trebuit s-o fac. Dar am tot fost distras de cel de-al treilea secret al meu. Care era acesta: am știut din prima clipă că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Mâna lui o atinge pe a mea.

— Așa că, vezi tu, eu chiar îmi amintesc totul.

Combinația dintre cuvintele lui și atingere mă face să amețesc, dar mă trag totuși un pic mai departe de el.

— Nu ai vrea să te încurci cu una din familia Story. Suntem un dezastru.

Zâmbește.

— Păi, la fel sunt și eu. Nu mi-a ieșit până la capăt nici să mă dau drept unul dintre voi. Și am făcut și să fim dați afară de la bal.

Da și nu. Îmi amintesc ce a spus unchiul Archer mai devreme. Ceva despre cum ar trebui să fim mai deschiși spre a ierta, pentru că asta e ceea ce lipsește familiei noastre. Avea dreptate, dar îmi dau seama acum că nu se referea doar la a-i ierta pe ceilalți – ceea ce Mildred fusese incapabilă să facă. Cred că vorbea și despre a te ierta pe tine însuți. Și nu o poți face decât dacă recunoști că ai greșit la un moment dat.

— A fost și vina mea, admit eu. E drept, unchiul Anders venea oricum să strice balul și să dea cărțile pe față, dar totul ar fi fost mai puțin jenant dacă eu nu aș fi sărit pe tine, în mijlocul petrecerii date de bunica.

Jonah rânjește.

— Aia e singura parte a serii pe care nu o regret. Pulsul mi se intensifică în clipa în care mă întind și-i ating cu degetele gulerul tricoului.

— Nici eu n-o regret, îmi pare rău doar pentru supradoza de șampanie și pentru faptul că am avut prea mult public.

— Păi, aici nu e nimeni, acum, zice el, mângâindu-mi pomeții și trimițându-mi fiori pe spate. Dacă ai vrea cumva să mai încerci.

Și vreau.

Capitolul douăzeci și trei

Aubrey

Imediat ce mă strecor sub cearșaful de pe patul din camera liberă a unchiului Archer, îmi dau seama că n-o să adorm prea curând. Mi se întâmplă destul de des – sunt atât de obosită, încât ochii îmi rămân deschiși, deși îmi doresc cu disperare să plonjez în somn. Dar nu vreau nici să mai ies în curte, fiindcă sunt convinsă că Milly și Jonah își doresc să fie singuri.

Îmi iau mobilul de pe noptieră. Bateria e aproape consumată și nu mi-am luat la mine un încărcător. Cred totuși că aș reuși să dau un singur telefon. Ar trebui s-o sun pe mama, să-i explic tot ce s-a întâmplat și să aranjăm împreună să mă întorc acasă. Mai ales că nu se pot lua bilete de pe un minut pe altul. Biletul meu de întoarcere în Oregon este datat undeva la sfârșitul lui august și nu am idee dacă este chiar așa simplu de schimbat.

Dar resentimentul meu și epuizarea îmi bâzâie în cap și mă fac să formez un alt număr. Mă bucur când el răspunde.

— Ce surpriză, spune.

— Bună, tata, zic, și îmi proptesc perna ca să stau în fund. Am vrut să-ți spun că sunt foarte supărată pe tine că ai înșelat-o pe mama și mai ales că ai făcut-o cu antrenoarea mea de înot. Cred că ar trebui să-mi ceri scuze. Dacă o vei face, poate că aș putea să încerc să te iert.

— Nu ai idee cât de complexă este situația, zice el, așa cum mă așteptam. E nevoie de mai mult de o singură persoană ca să ții o căsnicie în picioare și mama ta…

— Nu, îi spun eu categoric, un răspuns pe care n-aș fi îndrăznit să-l dau cu o lună în urmă și care îmi provoacă satisfacție. Nu ai dreptul s-o acuzi pe ea.

— Dacă nu ai de gând să mă asculți…

— Nu am, spun eu, și în mod straniu sunt calmă, nu ca ultima dată când am vorbit cu el și inima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul. Ce i-ai făcut lui Buni?

— Poftim?

— Ce ai făcut de te-a dezmoștenit?

Vocea îi devine și mai amară.

— Ți-am spus de o sută de ori. Absolut nimic, la naiba.
— Nu te cred.
Mintea mea este împărțită în două. Pe de o parte, văd poza veche cu tata și Buni de pe peretele din Sweetfern, zâmbetul ei plin de mândrie maternă și dragoste. Pe de alta, văd chipul bunicii așa cum l-am văzut azi, plin de durere, chiar și înainte să vărs cafea clocotită pe ea.
Crezi că tatăl tău e un om pe care merită să-l cunoști?
— Ce s-a întâmplat cu Kayla Dugas?
— De unde naiba știi cine e Kayla Dugas?, spune el, răstit.
— Oamenii de aici tot vorbesc despre ea.
— O fată care s-a îmbătat și a intrat cu mașina într-un copac, zice tata.
Pare iritat de întrebarea mea, dar nu neapărat speriat, așa că încerc o altă abordare.
— Ce s-a întâmplat la Cutty Beach?
Pauză.
— Ce s-a întâmplat… unde? Ești foarte împrăștiată în seara asta, Aubrey. Cred că ești extrem de obosită. Ar trebui să te culci.
— Ai inclus plaja aia în cartea ta. E singurul loc de pe insulă despre care ai scris. De ce? Are legătură cu felul în care s-a înecat Matt Ryan?
Tata inspiră adânc în urechea mea.
— Cum de ai…? Aubrey, trebuie să-ți revii. Nu știu ce-i cu fixația asta a ta pe tragedii petrecute cu decenii în urmă, dar ce s-a întâmplat cu Matt a fost un accident tragic care nu are legătură cu mama mea.
— Cred că te înșeli, spun.
Nu am idee de ce cred asta, dar ceva din subconștient îmi dă dreptate, chiar dacă nu se înfățișează cu claritate. Tata are în schimb dreptate în legătură cu ceva – chiar sunt epuizată. Pleoapele îmi cad peste ochi, așa cum mi se întâmplase și mai devreme în curte.
— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat atunci, tata? Ce ai făcut? Fii sincer cu mine măcar o dată în viață.
— Aubrey, spune el cu vocea tăioasă, de gheață. Nu s-a întâmplat *nimic.*
— Minți.
Întrerup convorbirea și las perna în jos, pe saltea.
Poate că deja practic sunt în lumea somnului, dar chiar și așa știu că am dreptate.

•

Când mă trezesc, Milly doarme buștean lângă mine. Ce s-o fi întâmplat între ea și Jonah n-a ținut întreaga noapte, asta-i clar. Mobilul meu este ascuns sub părul ei. I-l dau cu grijă la o parte, iau telefonul și-l bag în buzunar. Apoi mă dau jos din pat și merg în sufragerie.

Unchiul Archer nu mai este pe fotoliul dublu de acolo, unde îl lăsasem aseară, adormit. Probabil s-a trezit peste noapte și s-a retras în dormitor. Un pahar Solo a rămas pe un colț al mesei, plin cu un lichid transparent. Îl duc la nas: clar nu-i apă în el. Sunt tentată să-l golesc în chiuvetă, dar până la urmă îl las acolo. Genul ăsta de gesturi mici și insignifiante n-o să-l ajute pe unchiul Archer să câștige lungul și dificilul război pe care-l are înaintea sa.

Casa e scufundată în tăcere, cu excepția unui ceas de perete, care ticăie. E ora opt, prea devreme pentru a trezi pe oricine altcineva. Mă duc în bucătărie și scotocesc prin rafturi, până ce găsesc cafea. Eu nu sunt dependentă de cafea dimineața, dar știu că Milly nu poate funcționa altfel. Odată ce am pus-o la fiert, îmi iau tenișii în picioare și deschid ușa de sticlă care dă în curte.

E o vreme superbă. O dimineață perfectă, răcoroasă, de vară, cerul de un albastru aprins, cu puțini nori albi, pufoși. Seara trecută, în timp ce căutam grătarul, dădusem peste o bicicletă proptită de zidul șopronului. Nu mai știu dacă era prinsă cu lacăt sau nu. Dacă nu ar fi, aș putea da o tură cu ea până se trezesc ceilalți. Poate chiar aș merge până la cea mai apropiată plajă.

Zâmbesc fericită când văd că bicicleta e dezlegată. Cauciucurile sunt în stare bună, iar scaunul are înălțimea potrivită pentru mine. Simt un fior de entuziasm când mă gândesc că o să-mi pot dezmorți picioarele. Probabil cea mai frumoasă amintire pe care o am cu tata este din vremea când mă învăța să merg pe bicicletă, când aveam șase ani, cu mâinile lui mari și puternice așezate peste cele mici, ale mele, în timp ce țineam ghidonul acelei Huffy roz și… *Oh.*

Cât pe ce să dau drumul bicicletei, holbându-mă la mâinile mele, în vreme ce un șoc îmi străbate creierul.

Aproape deslușisem misterul seara trecută, când aveam în minte poza de la Sweetfern cu tata și bunica, dar nu știusem exact cum să privesc descoperirea, revelația. Privisem greșit; tot revedeam chipul bunicii, fața ei pe jumătate ascunsă de pălărie. Ar fi trebuit să mă gândesc la *mâinile* ei. Rămase fără mănuși, ridate și pline de pete, dar fără vreo altă trăsătură distinctivă.

Scotocesc în buzunar după cardul care deschide poarta de la Catmint House. E încă acolo. Apoi îmi apuc telefonul, a cărui baterie a ajuns la unu la sută. Nu a mai fost așa descărcat niciodată – oare mai pot da câteva mesaje? Reușesc să-i trimit unul singur unchiului Archer, apoi mobilul meu moare.

Nu contează. O să obțin tot ce am nevoie pentru a demonstra că am dreptate, și apoi le voi spune și lor totul.

Ies cu bicicleta pe poartă, mă urc în șa și o iau la vale.

Capitolul douăzeci și patru

Jonah

Mă trezește mirosul de șuncă prăjită, care mă și dă jos din pat în secunda următoare. Când intru în bucătărie, Archer stă în dreptul aragazului, iar Milly este așezată la masă, cu o cană cu cafea în mână. Poartă tricoul pe care i l-am împrumutat eu seara trecută și are părul negru desfăcut pe umeri.

— Unde-i Aubrey?, întreb și mă așez lângă Milly.

— Nu mi-e clar, zice Archer.

Scoate șunca din tigaie pe o farfurie cu un șervețel pus deasupra, ca să absoarbă grăsimea în exces.

— Nu-i aici, și mi-a trimis un mesaj ciudat care ridică mai multe întrebări decât să dea răspunsuri.

— Cea scris?, îl întreb.

Archer vine lângă masă și pune farfuria cu șuncă lângă o ediție din Gull Cove Gazette.

— Scria: *Nu avea semnul din naștere.*

Milly fură o bucată de șuncă, iar eu îmi pun în farfurie două, apoi zic:

— Ce vrea să însemne?

— Ne-am tot întrebat și noi întreaga dimineață, spune Milly, ronțăind bucata de șuncă. Aubrey are un semn din naștere, așa că… Nu am idee de ce ne-ar scrie așa ceva.

Archer pare gânditor.

— Mi-aș dori să răspundă la telefon.

— Cred că nu mai are baterie, spune Milly. Și a mea este pe terminate.

Archer deschide Gull Cove Gazette și începe s-o răsfoiască.

— Când o s-o șterg de aici, n-o să-mi lipsească deloc faptul că jumătate dintre știrile din ziar sunt despre mama, mormăie.

Milly face un gest de crispare.

— Doar nu au scris iarăși despre bal?

— Nu. Un tablou pe care l-a vândut ea la Sotheby a fost evaluat ca valorând o avere. Știi, mama avea mereu gusturi proaste când venea vorba de artă. Mereu glumeam pe tema asta. Cred că Theresa a sfătuit-o bine în toți acești ani, de a transformat-o într-o expertă.

Eu și Milly schimbăm o privire, și pot vedea pe chipul ei ecourile gândurilor mele. *Theresa, din nou.* Am fost cam distrași seara trecută, dar dădusem de un fir, cred, care demonstra că femeia aia are unele probleme. Este ceva straniu și tulburător la o femeie care își petrece întreaga viață într-un conac de pe malul mării, având-o doar pe șefa ei drept companie. Dar, înainte ca eu sau Milly să apucăm să spunem ceva, auzim soneria.

— Poate e Aubrey, zice Archer și se ridică în picioare.

— E încuiată ușa?, întreabă Milly mirată.

— Nu cred, dar mă duc oricum, spune Archer și iese din bucătărie.

Atenția mea se îndreaptă în întregime spre Milly.

— Bună, zic și simt un fior la gândul că sunt din nou singur cu ea, chiar dacă numai pentru un minut.

Ea înghite bucata de șuncă și ia o gură de cafea.

— Bună.

— Îți stă bine tricoul.

— Mersi. E foarte confortabil.

Ochii îmi zboară spre picioarele ei.

— Îmi stârnește… tot felul de gânduri, recunosc eu.

— Ține-le pentru tine, spune ea, zâmbind.

Se aud voci, apoi Archer se întoarce în bucătărie, urmat de Hazel.

— Scuze că vă întrerup micul dejun, zice ea. Bună!

— Salut, spunem eu și Milly, iar Archer îi face semn să ia un loc.

— Nu-i nicio problemă, zice el. Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mersi. Am vrut doar să vă dau asta.

Deschide fermoarul genții aruncate pe un umăr și scotocește înăuntru.

— M-ai întrebat dacă printre lucrurile bunicului mai era ceva adresat mie sau ție, îi spune lui Archer. M-am uitat prin toate seara trecută, iar ăsta avea o etichetă cu numele meu, așa că… uite.

Îi dă lui Archer o foaie de hârtie.

Milly se apleacă să se uite și ea.

— Ce-i aia?

— Pare un raport medical al mamei mele, zice Archer. Un diagnostic pentru… Nu poate fi corect, spune, încruntat.

— Ce?, se agită Milly și se uită peste umărul lui. Ce-i aia… cardiopatie hipertrofică?

— Este o afecțiune în care mușchiul inimii este îngroșat anormal, spune el. În funcție de grad, poate fi mai grav sau chiar letal. Tatăl meu a avut

aceeași boală, dar nimeni n-a știut până în clipa când a murit. Așa că asta trebuie să fie o greșeală. Numele mamei, trecut pe un diagnostic post-mortem al tatălui meu.

— Când a murit?, întreabă Hazel.

Archer face o pauză și se gândește, calculând.

— Spre finalul lui 1995.

— Asta datează din 1996, îi arată Hazel. A fost și o electrocardiogramă făcută și tot tacâmul.

— Hmm. Așadar, potrivit certificatului aici de față, mama a avut aceeași afecțiune ca și tata. Dar mama a trăit cu ea… cât? Douăzeci și cinci de ani? Înseamnă că a ținut-o sub control. Știi, nu pricep de ce doctorul Baxter ar fi vrut să ai tu raportul ăsta.

Îi dă înapoi hârtia și îi zâmbește.

— M-am tot gândit… oare acel raport de autopsie și diagnosticul ăsta să fi avut oarecare importanță în ochii lui din pricina demenței de care suferea? Avea simptome precum confuzie, dezorientare, nu-i așa?

— E posibil, spune ea, nesigură.

— Donald Camden spunea totuși că doamna Story e destul de bolnavă, intervin eu. Ne-a zis de prima dată când am vorbit. Ne-a propus să plecăm de pe insulă din cauza asta, ca să nu-i agravăm boala. Deși, de fiecare dată când am văzut-o, părea să fie în regulă.

Milly își dă ochii peste cap.

— Nu știu dacă putem crede nimic din ce spune Donald, decât dacă este direct în avantajul lui Donald, și singurul lucru de care pare să-i pese lui este… Ah, stai așa. Unchiule Archer, ai spus mai devreme că gusturile lui Mildred în ce privește arta s-au îmbunătățit de-a lungul anilor, corect? Și că erau groaznice pe vremuri?

S-a înroșit în obraji și e foarte entuziasmată.

— Da. Și ce-i cu asta?

— Și ieri, ieri când eram la Catmint House, am întrebat-o pe Theresa dacă vrea să vedem împreună meciul dintre Yankees și Red Sox, iar ea a spus că nu se uită niciodată la baseball.

— Serios? Asta-i ciudat. Theresa era mare fană Yankees când locuiam împreună. Ea și Allison erau singurele.

— Știu! spune Milly, din ce în ce mai precipitată. Iar Kayla a vrut să-i spună ceva Theresei, nu? apoi a murit. Iar doctorul Baxter a vrut să-ți spună

ceva ție, apoi a murit. Dacă… Unchiule Archer, dacă nu sunt singurele persoane care au murit?

Archer nu mai pricepe nimic.

— Îmi pare rău, Milly, dar nu reușesc să te urmăresc.

Milly apucă raportul medical și îl flutură în aer.

— Mildred avea o boală mortală la inimă, nu? Diagnosticată în 1996. Un an mai târziu, rupe legăturile cu copiii ei și voi nu aflați nici până în ziua de azi de ce. Ei bine, dacă nu a făcut-o? Dacă nu *a putut* s-o facă?

Archer și Hazel o privesc pe Milly ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Dar eu încep să prind firul gândurilor ei. Mă uit la telefonul lui Archer, uitat pe masă, și mă lovește înțelegerea asemeni unui val puternic.

— Mesajul, zic.

Vreme de câteva secunde, nu pot respira.

— Mesajul de la Aubrey. Spunea că nu există un semn din naștere.

— Știu ce spunea, eu vi l-am citit.

Milly se întoarce spre mine.

— Dumnezeule, ai dreptate! Vorbea despre *Mildred.*

Se întoarce spre Archer și vorbește dintr-o singură suflare.

— Aubrey a vărsat cafea clocotită pe Mildred ieri, iar ea și-a scos mănușile. Sunt convinsă că Aubrey nu a zărit semnul din naștere. Pata aia de culoarea vinului roșu pe care Mildred o are pe mână, iar Aubrey pe braț? Aubrey trebuie să-și fi dat seama că nu se afla acolo.

Se oprește, așteptând ca Archer să dea vreun semn că a înțeles, dar el e nemișcat.

— Pentru că eu cred că… poate… femeia care locuiește la Catmint House nu este mama ta. Nu este bunica mea. E altcineva. Cineva care a luat locul lui Mildred.

Liniștea cuprinde bucătăria, în așa fel încât îmi pot auzi bătăile inimii.

— I-a luat locul, spune Archer, cu o voce parcă din mormânt. Milly, asta-i o nebunie. Nu pot să… Un om nu poate pur și simplu lua locul altui om.

— De ce nu?, întreabă Milly.

— Pentru că… Fiindcă… Oamenii și-ar da seama!

— Nu și dacă refuzi să-i mai vezi vreodată, explică Milly.

Fața lui Archer pare încordată, bântuită de fantome.

— Termină, Milly. Ți-ai pierdut de tot cumpătul. La naiba, am nevoie de o băutură. Asta e… nu puteți, eu nu…

Se întoarce și începe să scotocească prin dulap.

— Mama nu-i moartă, pentru numele lui Dumnezeu. Oamenii și-ar da seama. Theresa, Donald Camden, doctorul Baxter…

— Auzi numele astea pe care le pronunți?, îl întrerup eu. Donald Camden? Pare ca și cum singurul lui job ar fi să se asigure că nimeni cu numele Story nu se apropie vreodată de Mildred. Doctorul Baxter? A încercat să-ți spună că nu e în regulă ceva. Iar Theresa? Păi ea…

— Dar *de ce*?

Archer se întoarce și aproape urlă cuvintele. Și-a strâns degetele în pumni.

— De ce ar face cineva una ca asta? De ce i-ar face-o ei sau nouă?

— Păi, începe Milly, mai calmă de această dată. Banii sunt o motivație puternică, nu? L-ar motiva pe Donald Camden, sunt convinsă. Și poate…

Se uită la Hazel.

— Scuză-mă, dar nu există o formă politicoasă prin care s-o spun. Bunicul tău a dat cumva de o sumă mare de bani cu douăzeci și patru de ani în urmă?

— Milly, termină! spune Archer cu asprime. Ai dus lucrurile prea departe.

Hazel își umezește buzele.

— De fapt, da.

Archer mormăie cuvinte de neînțeles și scotocește cu și mai mare ardoare prin rafturi. Ochii lui Milly se măresc.

— Pe bune?

— Vreau să spun, sigur că eu nu eram încă prin preajmă, dar mama mi-a zis că bunicul avea o problemă cu jocurile de noroc, pe când ea era în facultate. Problema a devenit extrem de gravă și chiar erau cât pe ce să-și piardă casă, iar ea să rămână fără banii pentru taxa facultății. Bunica amenința că divorțează. Apoi, el a început să câștige, zice Hazel cu un nod în gât. Mama spunea că bunicul a câștigat mereu după asta, pur și simplu. Câștiga tot timpul.

— Hm, zice Milly, dusă pe gânduri. Și Theresa probabil a obținut și ea bani, dar poate și mai mult de atât. Poate că tu ai dreptate, Jonah – Theresa n-a mai fost la fel după moartea fiului ei. Sau poate, așa cum a zis Aubrey… Oh, la naiba! Aubrey! Aubrey este *acolo.*

— Mai bine că nu-i aici, face Archer cu un râset straniu, găsind în cele din urmă o sticlă de votcă. Aici nu-i un loc bun momentan.

— Unchiule Archer, nu! Nu pricepi.

Înainte ca Archer să apuce să-și toarne băutura, Milly îi răsucește brațul.

— Aubrey avea cardul care deschidea poarta de la Catmint House. L-a luat ieri, când a mers acolo. Aubrey s-a întors azi acolo, sunt sigură! E la Catmint House chiar acum. Tatăl ei a bătut-o la cap toată vara că trebuie să fie mai proactivă, să se implice. Vrea să confirme ce a văzut ieri!

Mintea mi se înfierbântă și mie, pentru că îmi dau seama ce vrea Milly să spună.

Îi scutură umerii lui Archer, care a rămas tăcut, neclintit.

— Chiar dacă nu crezi tot ce ți-am spus mai devreme, te rog să mă crezi când îți zic acum că Aubrey este în pericol.

— Iisuse.

Archer renunță la băutură, suspină și se întoarce spre Hazel.

— Ai venit cu mașina până aici?

Hazel pare o somnambulă care nu știe unde a nimerit.

— Da, mașina este parcată aproape, la curbă. Un Range Rover.

Bagă mâna în buzunar, scoate cheile și i le aruncă lui Archer. El le prinde cu o mână, apoi țâșnește afară din sufragerie, pe urmă și din casă.

Allison, la 18 ani

August 1996

Jess, o prietenă a lui Archer, își luase câine, iar Archer era îndrăgostit de el.

— Aș ucide pentru tine, Sammy, spunea el pe un ton cântat, stând ghemuit lângă micul terrier pe nisipul aspru de la Cutty Beach.

Sammy, bucuros de atenția care i se dădea, încerca să-i lingă fața.

— Da, așa aș face.

— Pare un gest extrem, spusese Allison.

— Păi, nu neapărat o persoană, se corectase Archer, scărpinând câinele după urechi. N-aș ucide nici alt câine, evident. Sau altă pisică. Dar aș ucide o rozătoare. Un șoarece bolnav și bătrân care ar fi oricum pe moarte.

— Ia aminte, Sammy, zisese Allison și câinele i se urcase în poală. Dacă vreodată te necăjește un șoarece bolnav, eroul tău e aici să te salveze.

Se uitase spre tinerii adunați în jurul a două focuri de tabără, pe Cutty Beach. În ultimii câțiva ani, Jess Callahan, amica lui Archer, își ținuse ziua de naștere aici pe plajă, la doi pași de casa ei, aflată pe stâncă. Fratele mai mare al lui Jess era polițist, și o asigurase că vor fi lăsați în pace, atâta vreme cât lucrurile nu scăpau de sub control. Chris Callahan trecuse chiar să le aducă niște bere, înainte să intre în tură.

— Să bem în cinstea celor mai tari de pe Gull Cove, zisese el, apoi observase: Cred că suntem singurii de la petrecere care nu sunt beți.

— Probabil.

Allison știa de ce nu bea ea – și de ce stătea după o stâncă împreună cu fratele ei și un câine, în loc să fie în mijlocul petrecăreților, dar nu avea idee de ce se abținea Archer.

— Dar de ce crezi că-i așa?

— Păi, nu ai greșit în totalitate, înainte de bal, când mi-ai spus că am început să fiu un bețiv nesimțit.

— Nu am spus chiar așa. Și mi-am cerut scuze, mai ții minte? Eram doar plină de nervi înainte de eveniment, nu am spus-o cu răutate.

— Dar este adevărat. Chiar am exagerat în ultimul timp, spusese Archer. Fiecare petrecere se termină la fel. Am impresia că o să beau doar câteva pahare, iar apoi parcă îmi ia cineva mințile.

Sammy se dăduse cu labele în sus și-l obligase să-l mângâie pe burtă.

— Poate vreau doar să văd dacă mă pot distra și fără băutură.

— Și te distrezi?

— Nu chiar, nu, rânjise el. Fără supărare.

— Nu mă supăr.

Nici Allison nu prea se distra, dacă era să fie sinceră. Nu prea voise să vină aici, dar nici nu se împotrivise prea tare. Știa că Matt avea să fie la petrecere, și nu voia să lipsească ea din cauza lui.

O parte a ei spera chiar să îi vorbească, într-un final, să-i spună despre copil. Dar, imediat ce ajunsese pe plajă, realizase că era o cauză pierdută. Matt se împleticea și îi întreba pe toți dacă o văzuseră pe Kayla, prea beat ca să-și amintească faptul că ea avea tură la biroul lui Donald Camden cu echipa de curățătorie, fiindcă era weekend.

— Valurile și-au ieșit parcă din minți, remarcase Archer.

— E vremea asta rece, spusese Allison, trăgându-și peste degete mânecile puloverului. Mareea a luat-o razna din pricina asta.

Archer purta doar un tricou cu mânecă lungă și tremura.

— Mi-am lăsat hanoracul în mașină, mă duc să-l iau. Vii și tu, prietene?, îl întrebase pe cățel. Da, uite că vii. Ce băiat bun!

— Ce tont ești, râsese Allison.

— Ai nevoie de ceva?

Am nevoie să merg acasă, se gândise.

— Nu. Cred că o să merg să-l caut pe Adam.

Poate că el ar fi fost dispus să lipsească un sfert de oră de la petrecere și s-o ducă acasă, la Catmint House. Stătuse aici cam o oră, și asta era deja o victorie.

Scanase mulțimea, căutându-l din priviri pe Matt, dar nu era pe nicăieri la vedere. Nici frații ei mai mari nu se vedeau. Allison mersese în jurul focurilor de tabără, dar nu erau nici acolo. Archer se întorcea, cu hanoracul prins pe umeri și un pahar în mână, conversând cu Rob Valentine. Dintre toți cunoscuții lor, doar Adam, Anders și Matt lipseau.

Ar fi crezut probabil că au plecat deja de la petrecere, dacă nu ar fi văzut în parcare BMW-ul lui Adam și motocicleta verde a lui Matt.

Mersese mai departe de-a lungul plajei, neliniștită, ascultând valurile care se izbeau cu putere de țărm. Spera ca frații ei să nu caute harță. Încă mai era furioasă pe Matt pentru cum se purtase la Arabella's Coffee, dar doi contra unu nu ar fi fost o luptă corectă.

Ajunsese în dreptul ultimilor petrecăreți, în partea unde plaja se îngusta și se iveau stânci abrupte. Când aici era pustiu, îndrăgostiții veneau să aibă intimitate.

Trecuse de debarcader, de câteva bărci legate de țărm, și acolo, în cele din urmă, Allison observase două siluete singuratice.

Îi recunoscuse pe Adam și Anders.

Se uitau în larg, spre valurile dezlănțuite, și nu o observaseră venind.

— Vezi ceva?, îl auzise pe Adam.

— Nu. Și nici n-o să vedem. La ce curenți sunt… spusese Anders.

— Iisuse, Anders, râsese Adam. Amintește-mi să nu te calc vreodată pe coadă.

Schimbul de replici, împreună cu vremea câinoasă o făcuseră pe Allison să tremure și să se înfioreze. Nu era sigură că voia să știe despre ce vorbeau frații ei, și aproape că se întorsese din loc, ca să revină la petrecere.

Dar ceva o oprise. Întinsese mâna spre Adam.

— Hei, ce faceți aici?, îi întrebase.

Anders se întorsese spre ea și ochii îi sclipiseră în lumina lunii.

— Doar rezolvăm o problemă.

Capitolul douăzeci și cinci

Aubrey

Odată ce am intrat pe poartă, îmi las bicicleta lângă un tufiș mare de caprifoi și merg pe alee spre Catmint House, gândindu-mă la ce să fac mai departe. Nu pot merge în pași de vals până la intrarea principală și să spun: *Bună, nu ai vrea să scuipi într-un pahar, dacă te rog frumos? Îmi trebuie puțin ADN de-al tău și apoi o să-mi văd de treabă.*

Numai și dacă mă gândesc la asta, înțeleg că par o persoană care și-a pierdut mințile. Oamenii întregi la minte nu dau buzna în vile care nu sunt ale lor, încercând să demonstreze că bunicile lor sunt niște impostoare.

În timp ce pedalam până aici, m-am tot întrebat dacă ar putea exista o explicație rațională pentru absența semnului din naștere pe mâna bunicii mele.

Poate l-a scos cu laserul?

M-am interesat și eu de procedura respectivă, la începutul adolescenței, când eram luată peste picior pentru semnul pe care-l aveam.

— Ar trebui să fii mândră de el, zisese tata. Bunica ta așa era. N-ar fi îndepărtat sau ascuns o parte din ea, ca să fie pe placul oamenilor.

Măcar o dată, chiar îmi dăduse un sfat bun. Mama, în schimb, mă lăsase să consult un chirurg estetician, apoi mai mulți. Îmi ziseseră toți același lucru: culoarea era prea intensă și imprimată prea adânc în piele. Cu laserul, și-ar mai fi pierdut din intensitate, dar nu ar fi dispărut complet.

Poate că avea fond de ten întins peste semn?

Atunci, de ce ar mai fi purtat mănușile? Chiar așa, de ce purta mănuși, pe o zi atât de călduroasă de vară?

Poate că nu l-ai văzut?

Nu aveam cum. Cunosc semnul ăla atât de bine, știu unde ar fi trebuit să fie pe mâna ei. E singura trăsătură pe care o am în comun cu bunica. Nu era acolo, sunt sigură.

Vegetația luxuriantă din grădină îmi permite să mă strecor nevăzută până în spatele casei. Mă opresc acolo, privind curtea scăldată de soare. Este surprinzător de largă, ținând cont de cât de aproape de marginea stâncii pare de la depărtare. Partea din spate nu e la fel de bine întreținută ca grădina din

față. Iarba este prea înaltă, tufișurile, prea sălbatice, iar florile, cam neîngrijite. Aud mugetul mării, care se lovește de stâncă, și țipetele ascuțite ale pescărușilor care se rotesc pe deasupra casei.

Ce naiba fac?

Încep să dau înapoi, oripilată brusc de planul meu. Încalc proprietatea, asta fac. Proprietara mi-a cerut în mod expres să stau la distanță. Aș putea să fiu arestată, și pentru ce, la urma urmei? Ar trebui să spun poliției care sunt bănuielile mele, după care să-i las pe ei să se descurce.

Apoi o văd: o fereastră la primul etaj, deschisă pe jumătate, foarte aproape de sol. Arată aproape ca o invitație.

Mă apropii de pervaz, pe urmă mă ridic pe vârfuri ca să arunc un ochi înăuntru. Văd o încăpere frumoasă, cu un candelabru rafinat și mochetă groasă, dar pare cu toate astea că este o cameră destinată depozitării lucrurilor. E goală, cu excepția unei stive de cutii, a unor covoare făcute sul și a câtorva scaune așezate unele peste altele. Holul care dă în camera asta este întunecos și tăcut.

Chiar am de gând s-o fac? *Oare pot?* Nu am făcut deloc exerciții fizice de când am ajuns aici, și forța musculară se pierde repede. Dar mereu am fost un as în ce privește dotările.

Trag aer în piept și mă împing în mâini, mirată și eu de ușurința cu care reușesc să-mi ridic corpul de la pământ. Picioarele mele caută podeaua de partea cealaltă a pervazului și mâinile aproape îmi alunecă, dar mă prind de tocul ferestrei. Rămân acolo câteva clipe, gâfâind.

Îmi flexez brațele, care mă dor. *Ia-o pe asta, tata*, mă gândesc. *E bună și forța brațelor din când în când.*

Nu am idee în ce parte a casei mă aflu. Îmi scot tenișii și îi las lângă fereastră, apoi merg tiptil spre ușă. Merg tot în vârful picioarelor și pe coridor, atentă la fiecare pas, să nu fac zgomot. Ajung în capul unor scări. Trag cu urechea, să văd dacă se aude vreun zgomot de la etaj, dar nu pare să fie nimic.

Urc pe scări, cu grijă, treaptă cu treaptă, ținându-mi urechile ciulite. Casa e scufundată în liniște ca de mormânt, așa că devin mai îndrăzneață și înaintez cu mai multă hotărâre. Poate am noroc și nu este nimeni acasă.

Urc un al doilea rând de scări, mai înguste și mai abrupte, apoi mă opresc cu mâna pe mânerul ușii din capătul lor. Pe urmă, apăs. Se deschide cu un ușor scârțâit și bag capul să văd holul de dincolo.

Sunt uși de fiecare parte, iar inima îmi bate cu putere când îmi dau seama că probabil am ajuns în zona dormitoarelor. Chiar aici îmi doream să fiu, pentru că trebuie să iau ceva care îi aparține lui Buni direct din camera ei.

Deschid prima ușă și pășesc în încăpere. Mă prind imediat că nu este dormitorul cuiva, care să fie locuit momentan; are un iz de mucegai și pare părăsit. Draperiile sunt demodate, iar așternuturile de pat arată ca și cum n-au mai fost schimbate de ani buni. Pe o pătură roșie îngrămădită la marginea patului scrie Martindale Prep, cu litere mari și albe. Două crose de baseball stau proptite pe un perete.

Stai așa, ar putea fi asta vechea cameră a tatălui meu? Mă strecor mai departe și mă uit la o fotografie înrămată pe peretele cu fereastra. Este aceeași poză cu tata și Buni pe care am văzut-o la Sweetfern: cei doi țin în mână desenul ăla nereușit și zâmbesc spre cameră. Mă uit atentă la mâna bunicii mele, pe care este acolo atât de vizibil semnul din naștere.

— O poză fermecătoare, nu-i așa?

Mă întorc și o văd pe Buni – sau cine o fi ea – stând în prag. Remarc la o primă privire că nu mai este pusă la patru ace ca de obicei, și nici nu poartă mănuși. Abia apoi observ micuțul pistol din mâna ei. E atât de drăguț, nici nu ai zice că este…

— Oh, este unul cât se poate de adevărat. Și e încărcat, spune ea, pășind în cameră. Două femei bătrâne care locuiesc în casa asta mare și izolată… trebuie să fie mereu atente la siguranța lor.

Mă privește aproape cu milă.

— Chiar credeai că n-o să fim anunțate când se deschide poarta principală?

Mi s-a uscat gura, dintr-odată.

— Atunci… m-ați lăsat să intru?

— Am deschis fereastra special pentru tine.

Proasta, proasta de mine.

— Ei bine, m-ați prins, spun eu, forțându-mă să râd, dar îmi iese mai degrabă un șuierat. Am vrut să mai văd locul acesta o ultimă dată. Să încerc să găsesc camera tatălui meu. Am găsit-o, așa că… o să plec acum.

— Nu, n-o să pleci.

Inima mi se îngreunează când ea mai face un pas înspre mine.

— M-am întrebat ieri dacă ai apucat să-mi vezi mâna. Înțeleg că ai făcut-o.

Sunt prea înlemnită și nici nu pot încuviința din cap.

— Și acum, iată-te aici. Fiica lui Adam. Ar fi chiar demn de o tragedie antică dacă te-aș confunda cu un hoț și apoi te-aș împușca în fosta lui cameră, nu-i așa?

— Le-am spus și altora, izbucnesc eu și spun minciuna pe un ton cât mai convingător. Le-am spus tuturor ce am văzut. Unchiului Archer, lui Milly, lui Jonah… tuturor.

Buni sau Mildred – nici nu mai știu cum să-i spun – își înclină capul într-o parte.

— Și, totuși, ești aici de una singură.

Sângele îmi îngheață în vene. Am apucat să-i dau un singur mesaj unchiului Archer, dar nu cred că o să înțeleagă ce am vrut să-i transmit.

— Ce ai făcut cu bunica mea?, întreb, cu vocea tremurându-mi.

— Nimic, zice ea, cu atâta siguranță încât chiar o cred. Bunica ta a murit din cauze naturale în urmă cu douăzeci și patru de ani. Am găsit-o chiar aici. Îi plăcea să petreacă timp în camera lui Adam, când el era plecat. Mereu a fost preferatul ei, deși era cel mai nerecunoscător copil.

— Ești Theresa, spun, iar ea nu neagă. Și… și cealaltă Theresa…

Nu am idee cum să termin fraza.

Nu îmi satisface curiozitatea.

— E straniu. Am luat tot ce am putut de la Adam, în toți anii care s-au scurs, și niciodată nu mi s-a părut de ajuns. Poate dacă i-aș lua și unicul copil, în final am fi chit.

Aproape că izbucnesc: *Nu mai sunt unicul lui copil!*

— La urma urmei, el mi-a răpit copilul.

Lumea se răstoarnă cu susul în jos.

— Tatăl meu… l-a ucis pe fiul tău?

— Un fel de-a spune.

Un zgomot puternic ne sperie pe amândouă. Din instinct, mă reped spre fereastră, dar Theresa îmi strigă să mă opresc. Apuc totuși să văd un SUV negru înaintând pe alee. Mai că izbucnesc în râs la vederea acelei salvări care se apropie.

— Tess! se aude o voce feminină, din josul scărilor. Tess, se apropie cineva de casă.

— Văd, spune Theresa.

Pare surprinzător de calmă, pentru cineva care nu știe cine este în mașina aia. SUV-ul parchează în fața casei și, cu un sentiment uriaș de ușurare, îl văd pe unchiul Archer coborând.

— Așadar, n-ai mințit, spune Theresa. Poate că e timpul să punem punctul final. Vino cu mine.

Iese pe hol și îmi face semn să o urmez.

— Primește-l pe musafir și spune-i că Aubrey va fi și ea acolo într-un minut, strigă ea.

— Ce ai de gând să faci?, o întreb, neliniștită. Te rog să nu-l rănești!

Mi se face rău când mă gândesc că unchiul ar putea fi rănit pentru că a venit după mine.

— Coboară, îmi ordonă ea.

Privirea îi este atât de tăioasă, încât mă supun imediat. Mă ghidează – în stânga, după ce am coborât scările, apoi pe hol, pe urmă la dreapta – până ce ajung într-o încăpere cu geamuri de sus până jos. În mijlocul ei, unchiul Archer stă lângă femeia despre care credeam că este adevărata Theresa Ryan.

— Aubrey! strigă el.

Theresa apare în spatele meu, cu arma în mână. Archer se oprește, privind-o.

— Oh, Dumnezeule! Chiar este adevărat. Am crezut că trebuie să fie o greșeală, dar… tu chiar nu ești mama. Dacă m-aș fi apropiat la câțiva metri de tine în tot timpul ăsta, aș fi știut din prima clipă.

— Poate că nu, îl contrazice Theresa. Vedem ceea ce ne dorim să vedem. Dar bănuiesc că acum înțelegi de ce a trebuit să rup toate legăturile.

Vocea i se înmoaie puțin.

— Chiar și cu tine, care ești relativ nevinovat în toată treaba asta.

— În toată ce?, întreabă Archer. De ce ai face așa ceva? Ce ți-am făcut noi ție vreodată?

Privirea îi fuge spre arma din mâna Theresei, apoi spre mine.

— Are legătură cu ce i s-a întâmplat Kaylei? Sau lui Matt?

— Paula, zice Theresa.

Nu-mi dau seama la cine se referă, până ce femeia din mijlocul încăperii nu face un pas în față.

— Mi se pare că este cam răcoare. De ce nu aprinzi focul în salon, apoi să ne lași să discutăm despre… Despre ce s-a întâmplat cu Matt.

— Tess, ești sigură?, întreabă cealaltă femeie.

— Absolut, spune Theresa.

Paula iese pe hol.

Unchiul Archer inspiră adânc.

— Matt s-a înecat, și este oribil, dar…

— Matt nu *s-a înecat*, zice Theresa, tăios. A fost omorât. În seara aia de la Cutty Beach? Matt nu ar fi intrat de capul lui în apă. Poate că era beat, dar nu era nebun. Știa ce pot face curenții într-o noapte ca aia. Vipera ta de frate, Anders, i-a spus că fusese Kayla luată de curenți și că avea nevoie de ajutor, să fie salvată.

— Kayla? Dar nici nu era la petrecere.

— Nu, spune Theresa, cu buzele strânse a dispreț. Și Anders știa foarte bine asta. A mințit, ca să-l facă pe Matt să intre în apă. Știa că n-o să mai iasă viu de acolo. Iar Adam… Adam a stat chiar lângă Anders și l-a lăsat pe Matt să intre.

Theresa tremură, cu ochii mari și sticloși.

— Adam l-a lăsat să se ducă.

Adam l-a lăsat să se ducă. Cuvintele îmi răsună de mai multe ori în urechi, cu ecou.

— Cum poți să știi asta?

— Kayla, zice Theresa. Anders s-a îmbătat într-o noapte și i-a povestit totul. Cred că a doua zi nici nu și-a mai amintit că i-a spus. Dar ea mi-a povestit mie. Spunea că Anders îl invidiase mereu pe Matt, iar apoi l-a urât și mai tare, după ce Matt a lăsat-o gravidă pe Allison în vara în care a murit.

Unchiul Archer are acum o expresie șocată, iar Theresa râde.

— N-ai știut? Nici eu. Nepotul meu, dacă îți poți imagina. Nepotul mamei tale, de asemenea. Dar Allison a pierdut sarcina. Și ea a știut ce a pățit Matt. Anders i-a spus chiar în seara în care s-a întâmplat. Măcar ea a tras semnalul de alarmă că fiul meu a dispărut. Dar apoi i-a protejat pe frații ei. I-a lăsat pe toți să creadă că a fost doar un accident.

— Kayla ți-a povestit toate astea, zice unchiul Archer. Și apoi… ai ucis-o? Ai drogat-o și ai pus-o în mașina aia?

Theresa tresare, și unchiul continuă.

— Fred Baxter mi-a dat raportul original al autopsiei. Avea un sedativ în sânge când a murit.

— De asta întreba ea despre Kayla, zice Theresa, privindu-mă pe mine.

Am devenit brusc doar un pion secundar în conversație.

— Ai ucis o fată nevinovată și ai tupeul să o joci acum pe victima?, întreabă unchiul Archer, ridicând tonul.

— N-am fost eu, zice Theresa. S-au întâmplat toate dintr-odată. Am aflat cum a murit Matt. Am fost furioasă, devastată. Nu-mi doream decât să-i fac

pe frații și sora ta să plătească, într-un fel sau altul. Apoi a murit mama ta. Eram singure în toată casă. L-am chemat pe Donald Camden pentru că… pe vremea aia îl chemam pe Donald pentru orice problemă aveam. El a zis că voi, copiii, veți toca averea lui Abraham și Mildred cât ai zice pește. Așa că mi-a venit o idee.

Buzele i se întind într-un zâmbet oribil de privit.

— La început, a părut ridicol. Dar lui Donald i-a plăcut planul. Mereu a vrut să pună mâna pe banii părinților voștri. L-am atras în complot și pe Fred Baxter, care era îngropat în datorii. I-am promis că îl vom ajuta să plătească tot ce datora dacă s-ar fi prefăcut în continuare a fi medicul meu. Am îngropat-o pe Mildred aici, în grădina de la Catmint House. Mi-am adus sora, pe Paula, să joace rolul meu. Apoi, Donald v-a scris vouă.

Fața i se înăsprește.

— Dar Kayla tot încerca să ia legătura cu mine. Voia să știe dacă doamna Story și-a dezmoștenit copiii din cauza a ceea ce i-am povestit eu că am aflat de la Kayla. Am vorbit de câteva ori cu ea la telefon, încercând s-o astâmpăr, dar a devenit tot mai agitată și implicată. Am încetat să-i mai răspund, și a mers la Fred Baxter. El a rugat-o să nu-și mai facă griji și să păstreze tăcerea. Dar apoi a mers să vorbească și cu Donald. Și Donald a crezut că va deveni o problemă dacă tot continua să ciripească. Dacă oamenii ar fi aflat că eu aveam un motiv să-i urăsc pe copiii din familia Story. Așa că… a luat problema în propriile lui mâini.

Unchiul capătă o expresie oripilată, iar Theresa devine un pic defensivă.

— Eu și Fred nu am fi fost de acord cu așa ceva. Dar, când ne-am dat seama ce s-a întâmplat, era prea târziu.

— Păi da, nu sunteți tu și Fred o pereche de sfințișori?, zice Archer, rece. La naiba, același lucru s-a întâmplat și cu Fred? A început să vorbească vara asta, încercând să-și confeseze păcatele, așa că Donald *a luat problema în propriile lui mâini* și în ce-l privește pe doctor? L-a înecat în curtea propriei case?

Face un pas în față, iar Theresa îmi proptește pistolul pe ceafă. Scot un scâncet, iar unchiul încremenește pe loc.

— Să nu uităm cine face regulile aici, spune Theresa.

Unchiul Archer ridică ambele mâini, ca într-un gest de predare.

— N-o să mă mai apropii, bine? Dar s-a terminat. Trebuie să știi că s-a terminat. Nu mai poți băga duhul la loc în lampă, după tot ce a ieșit la iveală.

— Probabil că nu. Dar nu sunt de acord că s-a terminat. Pentru că uite cum stă treaba. Adam e cel mai rău dintre voi, așa cred. Anders a fost mereu incorigibil, incapabil să se căiască. Iar Allison este slabă, fără tărie de caracter. Dar Adam… l-am adorat pe Adam. Mereu i-am luat apărarea, când părinții îl presau să se autodepășească. Aș fi făcut orice pentru băiatul ăla. Iar apoi, când a avut ocazia să-mi țină fiul în viață, nu a profitat de ea. Tot ce avea Adam de făcut era să spună *Gata.* Fie lui Anders, fie lui Matt. Amândoi l-ar fi ascultat, iar Matt ar mai fi încă în viață.

Prostuț băiat. Putea schimba totul cu o singură vorbă.

În cele din urmă, pricep ce a vrut să spună doctorul Baxter când s-a referit la tatăl meu. Și brusc simt o undă de empatie pentru femeia de lângă mine. Apoi, un clic înfiorător îmi șterge acea emoție, rămânând doar spaima.

— Problema lui Adam este că n-a suferit de ajuns, spune ea. Nu știe cum este să pierzi un copil.

— Theresa, nu! spune Archer, alarmat.

— Ce altceva să fac cu fiica lui Adam? Să o las pur și simplu să plece? Așa cum Adam l-a lăsat pe Matt?

Creierul meu speriat pare să distingă un miros de benzină. Sau fum?

— Înțeleg că ești supărată pe familia mea, spune unchiul. Ai tot dreptul să fii. Dar dacă crezi că este un joc la care scorul trebuie să fie în final egal, răzbună-te pe mine. Nu pe Aubrey.

Mâinile i se așază în dreptul pieptului, ca și cum i-ar oferi o țintă.

— Trage în mine. Și eu am fost acolo. Aș fi putut face ceva să-l ajut, dar n-am făcut-o. E povestea întregii mele vieți. Aș fi putut face lucruri pe care nu le-am făcut.

— Nu, zic eu.

— Kayla a zis că tu n-ai știut, spune Theresa, sec. Vrei să-mi spui că de fapt ai știut?

Mirosul de fum devine mai puternic.

Privirea unchiului zboară de la Theresa la mine și apoi la armă. Inima mi se îngreunează când îi descifrez expresia chipului. E cea a unui *tată.* Un sentiment părintesc.

Apoi spune, cu simplitate:

— Da.

Totul se petrece într-o secundă. Țeava pistolului mi se desprinde de ceafa. Theresa ridică mâna, iar eu acționez din instinct. O lovesc cu umărul,

trântind-o la pământ. O explozie umple camera, urmată de un țipăt. Ajung pe podea, mă lovesc brutal în cot, și cineva țipă din nou. Pe podea se întinde o pată de sânge, iar ochii mei îl caută disperați pe unchiul Archer.

— Aubrey! strigă el, venind deasupra mea. Ești rănită?

— Nu cred.

Mă ridic de lângă Theresa, iar ea scoate un suspin de durere. Piciorul stâng îi este plin de sânge, la fel și podeaua de sub ea. Nu se mișcă, doar respiră cu greutate.

— Cred că am împușcat-o.

— S-a împușcat singură, zice el. Trebuie să chemăm ajutor. Ai telefonul la tine? Eu l-am uitat pe al meu, când am plecat.

— E mort.

Mă ridic și mă lovește mirosul și mai puternic de fum. Aerul e dens, cețos.

Paula, de ce nu aprinzi focul în salon?

Asta spusese Theresa, înainte ca sora ei să iasă din încăpere. Merg spre ușă și arunc o privire spre hol. Podeaua e umedă, alunecoasă.

Tess, ești sigură?

Absolut.

— Ceva nu-i în regulă, spun.

Apoi coridorul explodează, în flăcări.

— Iisuse! Trebuie să ieșim. Vino!

Se apleacă și o ridică pe Theresa în picioare. Ea geme, șchiopătând, iar el o apucă în brațe.

— Pe scări, Aubrey! În stânga.

— Nu avem pe unde!

În câteva secunde, focul s-a extins peste tot. Flăcările dansează în hol, până-n tavan. Mă înec cu fum și îmi lăcrimează ochii.

— Trebuie! zice unchiul, trecând de mine, cu Theresa în brațe. Ba nu, schimbăm planul.

O lasă pe Theresa într-unul din fotoliile de piele din colț, apoi apucă un scaun și-l aruncă prin fereastră. Sticla se sparge, împrăștiind cioburi în toate părțile.

Îmi acopăr nasul și gura cu mâinile, ca să mă feresc de fumul dens. Unchiul Archer apucă o umbrelă, o deschide și o strecoară prin geamul spart, îndepărtând cioburile mari, periculoase. Inima îmi bate cu putere.

— E prea sus!

— O să improvizăm o frânghie, spune el, apucând o pătură.

Sfâșii și eu perdelele, apoi mă uit să văd ce altceva mai este prin cameră ce aș putea folosi. Se aud trosnete la ușă, și mă uit cu oroare cum focul a cuprins și biblioteca.

Canapeaua de lângă geamul spart este una veche, grea. Unchiul Archer leagă un capăt al păturii de piciorul canapelei, apoi înnoadă și perdelele sfâșiate de mine.

— O să meargă?, întreb cu un nod în gât. E destul de rezistentă ca să ne țină?

Unchiul Archer mai aruncă o privire prin cameră. Și tavanul a luat foc. Fumul este tot mai negru acum, și dacă nu ar fi geamul deschis nu am mai putea respira deloc.

— Trebuie! zice el, și aruncă un capăt al frânghiei improvizate peste pervaz. Tu prima, Aubrey. Încearcă să-ți ții corpul relaxat și să aterizezi pe picioare.

Nu e timp să mă împotrivesc. Apuc pătura și pășesc peste fereastră. Bucăți de sticlă spartă îmi rănesc brațele și picioarele, murdărind pătura vernil deschis de sânge. Mă las să cobor pe frânghie cât de repede pot. Pătura se termină, apoi și perdeaua, și încă sunt departe de pământ. Oricum, nu e altă cale, nu am unde să merg. Dau drumul frânghiei și mă las să cad.

Ating pământul întâi cu picioarele, apoi mă prăbușesc pe o parte. Simt durere în tot corpul. Mă întorc pe spate și mă uit în sus, la casă. Tot parterul este cuprins de flăcări. Fumul iese și pe fereastra de unde am coborât eu. Frânghia atârnă liberă, cam la doi metri de pământ.

Nu-i nici urmă de unchiul meu sau de Theresa.

Îmi fac mâinile pâlnie la gură și zbier:

— Unchiule Archer! Ieși afară!

Piciorul drept mă doare incredibil, nu pot sta decât în genunchi.

— E în regulă, nu-i prea mult până jos! Hai mai repede!

La fereastră tot nu apare nimeni. Mă dor plămânii și mi-e imposibil să-mi mai adun forțele pentru a mai striga o dată. Și totuși, o fac, îl strig pe unchiul Archer iar și iar, până ce rămân fără suflare.

Apoi, slavă Domnului, el apare. Theresa stă atârnată peste umărul lui, altfel încât trece cu greu pragul, luptându-se. Femeia fie e inconștientă, fie nu vrea să colaboreze.

Un gând plin de furie îmi vine în cap.

Dă-i drumul. Las-o să cadă.

Dar el nu o face. Se târăște cu greu pe frânghie, apoi cad amândoi. Aud un urlet înfiorător, ca al unui animal pe moarte. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că eu l-am scos.

— Unchiule Archer!

Mă reped spre grămada de membre și haine care a aterizat la câțiva metri de mine. Fața Theresei este întoarsă spre mine, cu ochii deschiși, goi, privind spre nicăieri. Scot un alt sunet înfiorător, și mă târăsc până dau de brațul unchiului meu.

— Te rog, te rog, te rog.

Când îi simt pulsul slab bătând sub degetele mele, încep să plâng, pentru prima dată pe ziua de azi.

Capitolul douăzeci și șase

Milly

Catmint House a ars din temelii în ziua aceea.

Sora Theresei, al cărei nume adevărat este Paula Donahue, a îmbibat-o prin toate încăperile cu benzină, a aprins un chibrit, apoi a luat-o la sănătoasa. Poliția și-a petrecut toată săptămâna întorcând insula pe dos, verificând aeroporturile din apropiere, dar nu au dat de niciun semn în ce o privește. Sunt sigură că a plecat din țară cu un pașaport fals și că trăiește acum bine mersi cu banii pe care Theresa i-a furat de la Mildred și i-a depus prin vreo bancă din străinătate. Te scoate din pepeni nedreptatea aceasta, care durează de atâta vreme.

Măcar Donald Camden, care nu a avut avantajul unui avans de timp, a fost arestat în biroul lui și este acum în închisoare, așteptându-și procesul.

Aubrey și-a luxat glezna când a căzut de la geam, iar unchiul Archer a suferit o contuzie și și-a dislocat umărul. Potrivit raportului medical, Theresa Ryan a murit probabil din cauză că a inhalat prea mult fum. Aparent, era deja moartă când s-a izbit de pământ.

Grădina de la Catmint House este declarată acum o scenă a crimei, și nu avem voie să ne apropiem de ea. Dar, în ziua de după incendiu, eu, Aubrey și Jonah am condus până în locul de unde am zărit casa pentru prima oară. În locul casei, se vedea cerul, și am simțit o neliniște profundă. Toată istoria lui Abraham și Mildred, toată moștenirea lor, casa copilăriei mamei mele – dispărute pentru totdeauna.

Mama a ajuns pe insulă a doua zi, ocupându-se de toate detaliile, așa cum face ea întotdeauna.

— Nu poți sta aici, a zis de cum a pus piciorul în bungaloul unchiului Archer. Nu ai intimitate, iar presa se năpustește disperată pe urmele voastre.

Și, pur și simplu, ne-am mutat într-o casă a familiei Story, care era de obicei închiriată turiștilor. De atunci, mama a ținut permanent legătura cu poliția, cu medicii, cu reporterii și cu avocații, încercând să facă lumină prin mai mult de două decenii de fraude și înșelăciuni.

Singurul lucru despre care nu a vorbit a fost ceea ce s-a întâmplat cu Matt Ryan la Cutty Beach în vara aceea de demult, cu douăzeci și cinci de ani în

urmă.

Am vrut s-o întreb de cum a coborât din avionul care a adus-o la aeroportul de pe insulă. Dar ea m-a tras într-o îmbrățișare lungă.

— Fără întrebări, bine? Hai să trecem mai întâi cu bine de ziua asta.

Încă o mai spune, deși au trecut mai multe zile de atunci. Încerc să-i las spațiu, pentru că știu că ea mai trebuie să se împace și cu gândul că mama ei, cu care spera să îngroape securea războiului într-o bună zi, este moartă de douăzeci și patru de ani. Și cu ideea că Mildred Story nu a fost o ticăloasă de fapt, ci o femeie care a fost răpită de lângă copiii ei fără să aibă șansa de a-și lua rămas bun.

Unchiul Anders a șters-o de pe insula Gull Cove de îndată ce primul articol a apărut în presă. A dat un singur interviu de atunci, celor de la Fox News.

— Sunt doar minciuni, a spus el despre povestea Kaylei. Inventate de o fostă iubită care se simțea abandonată. Odihnească-se în pace, draga de ea, bineînțeles.

Unchiul Adam nu dă interviuri, dar a menționat și el cam același lucru, printr-un purtător de cuvânt. În mod ironic, vânzările cărții lui scrise în urmă cu mai bine de un deceniu au explodat, când povestea a ieșit la iveală. Chiar azi, la ora cinci după-amiază, Aubrey a primit un mesaj de la el în care o anunță că a intrat în topul bestseller-urilor New York Times.

Își aruncă telefonul lângă ea, încruntată.

— Bănuiesc că pentru unii oameni nu există niciodată consecințe, mormăie.

Toată lumea în afară de mama este în bucătărie, pregătind guacamole pentru cina din seara asta. E ultima săptămână din iulie, așa că sezonul de vară o să mai țină ceva pe insulă, dar nu și pentru noi. Aubrey și Jonah pleacă amândoi mâine, iar eu o să le calc pe urme în curând. Părinții mei vor amândoi să stau cu tata și Surya, până ce mama mai descurcă ițele aici.

— Nu știu dacă-i chiar așa, spune Archer, ciopârțind un avocado, cu o singură mână.

Deși îl doare îngrozitor umărul, refuză să ia pastile pentru durere.

— Tatăl tău trebuie să trăiască cu el însuși întreaga viață. Cred că pentru el asta a fost o problemă încă de la început.

Pare că e singura pedeapsă pentru moartea lui Matt Ryan pe care o vor primi atât unchiul Adam, cât și unchiul Anders. Pentru că unchiul Anders are dreptate: vorbele unei fete moarte de acum douăzeci și patru de ani,

povestite de o femeie care a înșelat pe toată lumea și apoi a murit într-un incendiu pus la cale chiar de ea… nu sunt menite să-i convingă pe mulți.

Opinia publică a judecat dur, cu toate astea. New York Post a avut pe prima pagină titlul *Este crimă*?, chiar cu două zile în urmă, iar rețelele sociale au răspuns cu un convingător *La naiba, da!* Poate că unchiul Adam vinde mai multe cărți acum, dar oamenii îl citesc mai degrabă din ură și dezaprobare.

Aubrey nu pare foarte convinsă, așa că unchiul Archer schimbă subiectul.

— Spune-ne cum arată locul în care vei sta de acum încolo, zice, băgând bucăți inegale de avocado în blender.

Verișoara mea se luminează la față. Mama ei a venit până aici doar pentru o zi, apoi a trebuit să se întoarcă, pentru a pune la punct detaliile achiziționării apartamentului în care ea și Aubrey se vor muta, în Oregon.

— Este foarte drăguț, cu trei camere. Cam la jumătatea distanței dintre şcoala mea și spitalul unde lucrează mama.

— Pare minunat, zice unchiul Archer.

Aubrey îi zâmbește, timidă.

— Știi, ai putea veni în vizită. Dacă vrei.

Ea și unchiul Archer au petrecut mult timp împreună de când s-au salvat unul pe altul din Catmint House. Știu că Aubrey va tânji mereu după relația tată-fiică de care unchiul Adam nu pare capabil, dar cred că legătura dintre nepoată și unchi este și ea specială, la urma urmei.

— Cu siguranță am să vin, spune unchiul Archer. Dar nu chiar foarte curând.

Fața lui Aubrey se întristează, iar el adaugă repede:

— O să mă internez la dezalcoolizare săptămâna viitoare. Nu știu cât voi sta acolo, dar cred că nu mai puțin de câteva luni, oricum.

— E grozav, spunem eu și Aubrey într-un glas.

— Trebuia de mult.

Cana lui roșie Solo este pe masa din bucătărie, ca întotdeauna, dar nu s-a atins de ea de când ne-am apucat de pregătit cina.

— După asta, nici nu sunt sigur ce urmează. Câte o zi pe rând.

Pare obosit dintr-odată și se ridică de pe scaun.

— Vă supărați dacă terminați voi aici de pregătit? O să încerc să trag un pui de somn.

Murmurăm că nu-i nicio problemă, iar el pleacă. Se lasă tăcerea câteva clipe, apoi e întreruptă de Jonah.

— Așadar, ce aveți de gând să faceți când ajungeți acasă?

— Terapie prin sport, spune Aubrey, hotărâtă. Se pare că înotul e foarte bun pentru o gleznă luxată. Și vreau să-mi reintru în ritm. Poate chiar mă întorc în echipă.

Mă ia pe nepregătite, și torn prea mult ulei de măsline peste avocado, pe care apoi trebuie să-l pescuiesc cu lingura.

— Pe bune?

— Echipa va avea o altă antrenoare. Cea veche pleacă în *concediu de maternitate.*

Cuvintele nu-i știrbesc decât pentru o clipă buna dispoziție.

— Cea nouă este o tipă cu care am făcut cândva cursuri de vară. Mi-a dat un mesaj să mă salute și mi-a scris că speră să revin. Chiar îmi place tipa.

Mă lovește ușor cu umărul.

— Dar tu? Ce o să faci acasă la tatăl tău? E în New York, nu?

— Mda, zic, făcându-mi de lucru cu uleiul de măsline. Am primit instrucțiuni să nu ies prea tare în evidență.

— Ce înseamnă asta? Să nu-ți mai facă paparazzi poze când te săruți pe plajă?

— S-a întâmplat o singură dată, zic, cu obrajii arzându-mi.

Un elicopter al reporterilor ne-a surprins pe mine și pe Jonah sărutându-ne în ocean.

— O singură dată.

Jonah își drege vocea.

— Poate că nici n-ar fi fost mare chestie dacă ne-am fi aflat pe o plajă mai aglomerată, unde să ne pierdem în mulțime. Sau dacă am fi fost într-un oraș. Providence și New York nu sunt așa departe unul de altul. Este un autobuz care face curse rapide și biletul e doar treisprezece dolari. Așa am auzit.

— Căutând treaba asta obsesiv pe site-ul Greyhound?, întreabă Aubrey, amuzată.

— Posibil, zice Jonah.

Mă lupt să-mi rețin un zâmbet.

— Credeam că va trebui să lucrezi întreaga vară.

— Nu chiar toată vara, zice Jonah. Deși, dacă stau să mă gândesc, voi practic acum sunteți moștenitoare, deci ar putea fi prea ciudat.

Moștenirea familiei Story nu-i un subiect despre care să fi vorbit prea mult de când Theresa și Donald au fost dați de gol, dar a rămas mereu ca o

temă pe fundal. Când mama a venit pe insulă, a adus acel colier cu diamant în formă de lacrimă pe care mi-l promisese, dar l-am probat o singură dată. Cumva, nu mi se părea că-mi stă la fel de bine pe cât îmi imaginasem. Mi-am scos și ceasul bunicului și l-am pus bine, într-un final. E straniu cât de ușor îmi simt acum brațul, fără el.

Nimic nu pare real în privința averii uriașe despre care se vorbește.

Jonah, în schimb, e cât se poate de real. Și nici eu nu-s pregătită să-i spun adio, la fel cum nu este nici el.

— Nu ar fi ciudat deloc, îi zic.

Rânjește, iar eu apuc o lingură și o țin îndreptată spre el.

— Doar că eu nu iau autobuzul, vreodată. Partea asta nu e negociabilă.

•

Câteva ore mai târziu, după ce Aubrey s-a dus la culcare și Jonah s-a apucat de un joc video în rețea cu prietenii lui de acasă, ies pe afară și îi văd pe mama și unchiul Archer, așezați pe două scaune de grădină Adirondack, pe felia de nisip din fața casei. Aproape că mă gândesc să intru înapoi în casă, ca să nu-i tulbur, dar mama mă observă și-mi face semn cu mâna.

— Stai să-ți aduc un scaun, zice unchiul, dând să se ridice.

— Nu-i nevoie, spun, oprindu-l. Nu prea îmi plac scaunele astea oricum.

E un prosop pe spătarul scaunului pe care stă mamă. Îl iau și-l întind pe nisip, la picioarele lor.

— Tocmai îi spuneam lui Archer ce tare mă bucur că tu și Aubrey ați devenit atât de apropiate, zice mama.

Este o masă între ei doi, pe care se află o sticlă de vin și un singur pahar. Mama îl duce la buze și ia o înghițitură, înainte să vorbească mai departe.

— Este o minunăție de copil. E greu de crezut ce puțin efort am făcut de-a lungul anilor ca să te fac să-ți cunoști verișorii.

Mă gândesc la conversațiile interminabile pe care le voi avea la telefon cu Aubrey, după ce o să plece.

— Ei bine, în cazul lui JT ai luat o decizie bună, așa s-a dovedit.

Unchiul Archer clatină din cap.

— Încă mai am speranțe în ce-l privește pe puștiul ăla. N-a încercat decât să-și vadă de treabă pe durata verii. Pariez că o parte din el regretă tot ce s-a întâmplat.

— O parte foarte mică, zic eu. Poate doar lobul urechii.

— Chiar ai refuzat mereu să vezi ce este mai rău în ceilalți, Archer, spune mama.

A fost ciudat să-i observ pe mama și pe el redescoperind tipare vechi de comportament – foarte vechi, din adolescența lor – diferite de politețea rezervată dintre ei pe care o țineam minte din copilărie. În filmările vechi, observasem apropierea dintre ei, dar nu și în viața reală. Aproape crezusem că era un truc al camerei de filmat. Dar nu era așa.

— Cred că avem asta în comun, spune Archer.

Strânge degetele pumn și o lovește în glumă pe mama, în umăr.

— Tu nu ai putut vedea părțile rele nici la frații tăi.

Mama se foiește pe scaun.

— Am epuizat toate modalitățile prin care să te conving să amânăm discuția asta?

— Nu trebuie să vorbești despre nimic din ce nu ai chef, zice el. Dar vreau să-ți spun că îmi pare rău pentru lucrurile care ți s-au întâmplat în vara aia, cu sarcina și ce a urmat. Știam că este ceva în neregulă, dar nu aveam idee ce anume.

— Păi, cum ai fi putut? Nu ți-am suflat o vorbă. Și s-a terminat aproape înainte să înceapă.

Ia o altă înghițitură de vin.

— Am fost atât tristă, cât și ușurată. Am crezut o vreme că îl uram pe Matt, dar nu a fost așa. Eram doar furioasă pentru cum s-a purtat. Apoi Anders mi-a spus ce a făcut, și Matt a murit într-un mod atât de înfiorător, iar eu… nu am avut idee ce să fac mai departe.

Unchiul Archer tace și așteaptă ca mama să continue. Când ea nu o face, întreabă:

— Te-ai gândit să povestești cuiva?

— În fiecare zi. Era un conflict în interiorul meu. Mă simțeam vinovată, pentru că îl provocasem pe Anders, spunându-i despre Kayla și Matt. Și fiindcă Anders făcuse să pară că acționase din afecțiune pentru mine – mă tot gândeam dacă îi comunicasem greșit, prin ceva, că eu aș fi dorit să se întâmple ce s-a întâmplat. Era în întregime vina mea? Mi-a luat mai mult de un an ca să-mi dau seama că Anders acționase, ca întotdeauna, în interes propriu. Pe atunci, deja nu mai știam cum să deschid discuția, sau ce aș mai putea să fac. Apoi, Donald Camden a trimis acea scrisoare.

Mama termină vinul și lasă paharul pe masă, cu mâna tremurându-i.

— Am simțit că am meritat-o. Adică, toți am meritat-o, cu excepția ta. Deși eram sigură că mama nu avea cum să știe despre Matt. Și, evident, nici n-a știut.

Mama începe să râdă, un râs straniu.
— Acum nu mă pot gândi decât la asta: dacă aș fi spus ceva pe atunci? Ar fi stat altfel lucrurile acum? Poate mama încă ar mai fi cu noi și…
— Allison, o întrerupe unchiul Archer. Nu ar mai fi. Avea o boală de inimă.
— Nu știu. Pare un efect în lanț, ca al unei aripi de fluture. Mai ales acum, când știu că a murit și Kayla din cauza a ceva ce am făcut…
— Kayla a murit fiindcă Donald Camden este un nenorocit lacom și lipsit de suflet, o corectează Archer, și pare pentru prima dată furios. Și dacă cineva a provocat un efect în lanț, acela a fost Anders. Și este ironic, fiindcă sunt convins că o iubea cu adevărat pe Kayla. Atât cât poate Anders să iubească pe cineva. Trebuie să doară gândul că tot ce i-a făcut lui Matt s-a răsfrânt în cele din urmă asupra Kaylei.
Unchiul Archer bate ritmic cu degetele în brațul de lemn al scaunului. Cu fiecare deget pe rând. Unu, doi, trei, patru, și de la capăt.
— Nu te judec, Allison. Sunt supărat pe Adam că nu a scos o vorbă când ar fi contat, dar nu pe tine că ai tăcut, când oricum nu mai era nimic de făcut. Nu știu cum m-aș fi comportat eu dacă aș fi fost în acea situație. Știi ce spunea tata. Familia înainte de toate, întotdeauna.
Mama pare în pragul lacrimilor.
— Tata ar fi fost oripilat.
— De *ei.* Tu nu ai rănit pe nimeni în mod deliberat. Iartă-te, Allison. Douăzeci și cinci de ani e un timp prea lung să porți o vină.
— Încerc s-o fac, spune mama.
Pe masa dintre ei, sună un telefon.
— Cine-i Charlotte?, întreabă mama, uitându-se la el cum sună.
— Asociata lui Donald Camden, spune unchiul Archer. Am rugat-o să mă pună la curent dacă apare ceva nou.
— Cum de cunoști pe toată lumea de pe insulă?, se miră mama.
— Vorbesc cu oamenii. Ar trebui să încerci și tu. Bună, Charlotte, zice el, ridicându-se și pornind pe plajă. Ce e nou?
Tăcerea coboară între mine și mama. Apoi, spre surprinderea mea, se întinde și-mi mângâie părul. Nu-mi amintesc când a făcut-o ultima dată, dar cu siguranță nu aveam mai mult de șase ani.
— M-am simțit atât de singură în vara aia, cât am fost însărcinată, zice ea, gânditoare. Nu mă puteam hotărî să-i spun mamei mele, dar tot speram

ca ea să se prindă, cumva. Milly, dacă vreodată vei fi într-o astfel de situație, sper că știi că ai tot sprijinul meu.

Îmi vine să-i spun să nu vorbească tâmpenii, dar vreau s-o facă. Doar să nu se refere la mine, neapărat.

Însă mă mulțumesc cu ce-mi oferă pe moment.

— Știu.

— Sigur?, râde ea, aspru. Nu știu dacă am făcut o treabă prea bună în a-ți arăta sprijinul meu de-a lungul anilor.

— Păi, ai avut multe pe cap.

— Iau asta ca pe o afirmație că ar trebui să-mi îmbunătățesc calitățile de părinte, zice, sec.

— Mama, ai… I-ai spus vreodată lui tata ce s-a întâmplat?

— Nu totul.

Îmi dă o șuviță după ureche, înainte să-și retragă mâna.

— Tatăl tău este cel mai blând om pe care-l cunosc. A făcut atât de multe ca să mă ajute să depășesc ce s-a întâmplat cu Matt și cu sarcina. Dar nu am putut termina povestea. Nu i-am putut povesti ce a făcut Anders și cum l-am protejat eu.

Vocea parcă i se îneacă. Mă întorc s-o privesc, dar lumina lunii e foarte slabă.

— Adevărul a fost ca un cancer în interiorul meu. L-am îndesat tot mai adânc, ca să nu iasă vreodată la lumină. A putrezit acolo și m-a schimbat, m-a făcut o persoană plină de furie. Tatăl tău a plătit prețul, fără să știe pentru ce.

Tristețea îmi cuprinde pieptul. Gândul la ce ar fi putut să fie viața noastră, dacă mama s-ar fi despovărat de acea vină.

— Cred că el ar fi înțeles.

— Probabil ai dreptate.

Rămânem în tăcere, ascultând doar zgomotul ritmic al valurilor, și vocea din depărtare a unchiului Archer. Apoi mama își drege vocea.

— Am tot vrut să-ți spun cât de impresionată sunt de felul în care ai pus piesele cap la cap, Milly. Ai o minte ascuțită.

Aștept continuarea inevitabilă: *dacă ți-ai da mai mult silința și la școală, ai avea numai note de zece.* Dar ea nu vine.

— Și o inimă mare, spune mama, și simt că mi se adună lacrimi în ochi.

Unchiul Archer se apropie gâfâind, cu telefonul ridicat în mână.

Mama se scoală de pe scaun și pornește spre el, în grabă.

— Ești bine? Te doare umărul ăla? Mai așază-te și tu și odihnește-te.

— Eu… nu. Era Charlotte.

— Știm, ne-ai spus.

— Da, corect. Chestia e că…

Își bagă mobilul în buzunar și își trece o mână prin păr.

— Am rugat-o să mă anunțe dacă apare ceva important. A apărut. Oficialitățile încă nu ne spun, fiindcă mai sunt multe hârtii de pus la punct, dar… Allison, Catmint House nu era asigurată. Nici altă piesă de artă sau de mobilier.

Mă întorc spre mama, care pare confuză.

— Ce? De ce?, întreabă ea. Cum naiba o casă ca aia să nu fie asigurată?

— Nimic nu era, zice Archer. Facturile n-au mai fost plătite de ani buni. Celelalte case ale familiei, inclusiv asta, vor fi luate de către cei cărora li se datorează sume mari de bani. Conturile de investiții sunt goale. Donald și Theresa au tot vândut tablouri, ca să supraviețuiască. Tot ce nu au apucat să dea a luat foc săptămâna trecută.

Mama nu spune un cuvânt. Unchiul Archer îi pune o mână pe umăr și vorbește încet, cu răbdare, plin de bunătate și grijă. Asemeni unui medic care livrează un diagnostic ce te va durea incredibil, dar nu te va ucide, în cele din urmă.

— Au cheltuit absolut totul. Fiecare bănuț. Averea familiei Story nu mai există.

Epilog

Jonah
Cinci luni mai târziu

Milly sparge bilele, și ele încep să zboare care încotro pe postavul verde al mesei de biliard. Joacă din ce în ce mai bine. Ultima dată când am vizitat-o la New York, m-a dus într-un mare complex cu tot felul de jocuri, unde mesele de biliard aveau becuri fosforescente pe margini, și a fost atât de aproape să mă bată.

— Cineva îți face zile grele acolo, Jonah, îmi strigă Enzo, de la bar.

S-a întors să lucreze la Empire Billiards chiar după Ziua Recunoștinței, deși încă mai face câteva ture și la Home Depot, în cursul săptămânii. Să aibă ceva de rezervă, pentru că nu se știe niciodată.

— Ai mai exersat și în absența mea, nu-i așa?, o întreb pe Milly, care se uită la ultima bilă intrată în buzunarul mesei.

— Sunt bombă, zice ea și mă privește seducător pe sub gene.

Iat-o, privirea aia, care mă pune pe jar de fiecare dată. Uit unde suntem și mă întind spre ea, trăgând-o aproape de mine. Părul ei mătăsos este desfăcut și i-l dau la o parte de pe față înainte să o sărut. Parcă mi se topește în brațe, suspinând, și la fel se topesc într-o clipă și cele trei săptămâni în care nu am văzut-o.

Uit și de Enzo, până ce-l aud tușind.

— Un părinte. În parcare, zice el, iar eu îi dau drumul lui Milly doar cu câteva secunde înainte ca mama să intre pe ușă.

Nu că pe mama ar deranja-o… O adoră pe Milly, și chiar ea este cea care a invitat-o să rămână la noi până după Crăciun. Dar încerc oricum să mă port respectuos, pentru ca Milly să nu ezite să mai vină pe aici.

Cu trenul, evident. Chiar nu glumea în ce privește autobuzul acela.

— Au venit plicurile astea prin poștă, zice mama și i le întinde lui Enzo. Este și un nou catalog cu mobilier și accesorii pentru bar, dacă te interesează.

— Clar, spune el, scoțându-l pe acela imediat din teancul de corespondență.

De când lucrează și la Home Depot, nu-l poți ține pe Enzo departe de proiecte de construcție, prin care să decoreze Empire Billiards. Barul nici nu e deschis clienților pentru încă o oră, dar el este deja aici de ceva vreme, instalând un raft pentru băuturi.

Mama se întoarce spre mine și Milly.

— O să-mi fac un burger și niște cartofi prăjiți înainte să deschidem. Voi doi vreți ceva?

— La fel și mie, spun și o privesc pe Milly.

— Și mie tot așa. Mulțumim, doamnă North.

— Cu plăcere! Enzo, tu vrei ceva?

— Nope, sunt sătul.

— Perfect. Doar lăsați-mă zece sau cincisprezece minute, copii, zice mama și dispare în bucătărie.

Enzo își face de lucru cu acel catalog.

— Mă duc în birou, să triez și plicurile astea, mă anunță și dispare în spatele barului. Faceți ce vreți cu camera asta pustie, simțiți-vă ca acasă.

Umplu spațiul pe care îl lăsasem între mine și Milly, într-o clipită.

— Unde eram?, zic și îi cuprind talia.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută, apoi se desprinde de mine.

— Eram pe punctul de a o suna pe Aubrey, mai știi? Am promis că intru pe FaceTime cu ea la patru.

— La naiba, zic eu, dar nu pe un ton serios, pentru că și eu mă bucur să vorbesc cu Aubrey.

Nu știam ce se va întâmpla cu noi trei după ce aveam să părăsim insula Gull Cove, la sfârșitul lui iulie. Trăisem împreună cea mai ciudată și mai nebună lună de zile pe care ne-am fi putut-o imagina, și era greu de estimat dacă relația intensă dintre noi avea să reziste și după ce plecam de pe insulă. Mai ales cu toată nebunia legată de pierderea averii. Familia Story se împărțise în două echipe: pe de o parte Allison și Archer, încercând să descâlcească ițele, și Adam și Anders de cealaltă, dând în judecată pe oricine lucrase vreodată cu Donald Camden, amânând plata datoriilor, în același timp.

La început, nici mie nu mi-a venit să cred că dispăruseră absolut toți banii. Dar, în cele din urmă, cam așa a fost. Donald, Theresa, Fred Baxter și Paula trăiseră pe picior mare vreme de douăzeci și patru de ani, înconjurându-se de un lux greu de imaginat. Au făcut călătorii extravagante, au cumpărat obiecte de artă neprețuite pe care nu s-au deranjat să le asigure

și au renovat clădirile pe care le dețineau într-un ritm atât de rapid, încât nici hotelurile de lux nu au putut ține pasul. Problema doctorului Baxter cu jocurile de noroc a rămas mereu prezentă, așa că în fiecare an a pierdut milioane de dolari în Vegas. Donald Camden nici nu prea mai muncea – păstrase un birou pentru aparențe, și câțiva angajați de formă, ca să pară mai departe un avocat respectabil, dar sumele pe care le cheltuia anual erau incomparabil mai mari decât ce câștiga.

După ce s-au mai limpezit apele, ce a rămas pentru Adam, Anders, Allison și Archer a fost o sumă minusculă.

— E destul cât să plătesc dezalcoolizarea, a zis Archer, după ce și-a încasat partea lui.

Cel puțin, procesul respectiv a fost unul reușit, din moment ce nu s-a mai atins de băutură în ultimele cinci luni.

Lui Archer nu-i pasă deloc că nu are bani. S-a întors pe insulă și muncește pentru Rob Valentine. Nu este deloc deranjat că acum zugrăvește proprietățile care au fost cândva ale familiei sale.

— Lăcomia a distrus familia noastră, i-a spus lui Milly, când am mers să-l vizităm, într-un weekend.

Arăta bine. Avea privirea limpede și era proaspăt bărbierit, poate doar un pic prea slab.

— Și, sincer să fiu, dacă ne-ar mai fi rămas ceva avere acum? Probabil s-ar fi repetat totul, de la capăt. Nu vreau să-mi petrec viața bătându-mă cu Adam și Anders pe avuția familiei, și nu vreau să vă ducă și pe voi în punctul în care ne-a dus pe noi, generația de dinainte. Nu vreau să mai văd oameni distruși de bani, cum au fost Donald sau Theresa.

— Poate, zisese Milly, încă neîmpăcată cu gândul. Dar chiar și așa, nu erau banii lor pe care să-i cheltuie!

— Nu, nu erau, aprobase Archer. Dar să privim partea bună, totuși. Eu nu-i vreau. Chiar nu-i vreau. Sunt mai fericit cu viața mea retrasă, mai împlinit de cât am fost de ani buni. Allison nu are nevoie de averea familiei, nici ea. Și-a construit o carieră fantastică pe cont propriu. Megan a făcut la fel, iar Aubrey va avea tot ce îi trebuie. Să nu mai spun de bursele pentru înot de care va avea parte. În ce-i privește pe Adam și Anders… zisese el și zâmbise. Ăia oricum nu-i meritau.

Cartea lui Adam Story a ieșit din topurile de vânzări după două săptămâni. Am crezut că i se va cere insistent să mai scrie una, dar singura

poveste pe care voiau oamenii s-o audă era cea a vieții lui proprii. Și pe aia refuza să o spună.

Anders Story încă mai trăiește în Providence cu familia, dar eu și JT nu mai mergem la aceeași școală. El termină clasa a douăsprezecea la un liceu cu internat din Newport. A fost o mutare grea, dar avantajul este că acolo colegii lui nu știu cine este. Mă rog, îi cunosc doar numele. Scandalul legat de familia Story a ținut paginile ziarelor luni bune, mai ales pe East Coast, așa că JT nu poate scăpa complet de stigmat. Anders a înființat o nouă companie, despre care nu știu nimic, doar ce a declarat el săptămâna trecută în Providence Journal.

— Tot ce am învățat de-a lungul timpului, toate valorile mele și tot ce posed am pus în această nouă aventură, spusese el.

Mama aruncase deoparte ziarul, cu o grimasă, după ce citise.

— Cu alte cuvinte: nimic, concluzionase ea.

Paula, sora Theresei, este încă în libertate. Trebuie să recunosc, ea este persoana care mă interesează cel mai mult dintre cei implicați. Calul negru, pionul întunecat aflat mereu în umbră, care avea o viață atât de discretă la momentul morții lui Mildred, încât a lăsat totul în urmă pentru a se da drept Theresa. Presa tot încearcă să-i dea de urmă, dar nu a lăsat niciun fir. Cu douăzeci și patru de ani în urmă, era o femeie de cincizeci de ani care locuia într-o suburbie din New Hampshire și lucra la o companie de electricitate. Apoi într-o zi a plecat pur și simplu. Și-a dat demisia și a plecat din statul respectiv. Nimănui nu i-a păsat îndeajuns încât să se întrebe de ce.

I-am spus lui Milly că asta mi se pare trist. Milly m-a privit îndelung, uimită.

— În caz că ai uitat, vorbești despre femeia care a dat foc casei. Ar fi putut să-i ucidă pe Aubrey și pe unchiul Archer. Să nu îndrăznești s-o compătimești.

— Nu o compătimesc, am zis și era adevărat.

Urăsc gândul că Paula ar putea acum să soarbă cocktailuri pe o plajă străină… la fel de mult pe cât îi displace și lui Milly ideea. Doar că… îmi amintesc ce greu a fost să mă prefac că sunt altcineva, chiar și pentru o perioadă foarte scurtă. Din când în când, mă întreb cum a putut Paula s-o facă atâta vreme. Și răspunsul este același, de fiecare dată: pentru că nu era nimeni pe lume, în afară de sora ei, care să-i simtă lipsa.

Bine, poate simt un pic de milă, totuși. Dar nu-i voi spune lui Milly asta. Pentru că Milly… Dumnezeule. Încă mi se pare un miracol că pot spune că

este iubita mea. Ne vedem cât de des putem, și când vorbim despre viitor, discutăm despre *cum* vom face să locuim împreună în același oraș, nu se pune problema *dacă* o vom face.

Și, cine știe, poate că trioul nostru se va reuni. Aubrey a primit o bursă sportivă la Brown, ceea ce-i incredibil, dar a primit câteva și mai aproape de casă. Milly și-a făcut misiunea personală să o atragă pe Aubrey cât mai aproape de East Coast. Începând chiar de acum.

Ne așezăm la o masă, într-un separeu, și Milly pune telefonul între noi. Formează numărul lui Aubrey, apoi își scoate jacheta de motor, pentru a rămâne în tricoul inscripționat cu logo-ul *Universitatea Brown,* tricou pe care l-am cumpărat în dimineața asta.

Aubrey apare pe ecran, ținând în brațe un bebeluș mic și agitat.

— Ăla e Aedan, zic eu, amuzat.

Ultima dată când l-am văzut, tot pe FaceTime, de abia se născuse. Acum are două luni și începe să arate a om. Chiar să semene cu cineva anume, din câte se pare.

— La naiba, Aubrey, arată exact ca tine!

Aubrey râde.

— Știu, nu-i așa? Treaba asta îl înnebunește pe tata, care mereu a insistat că eu am moștenit doar genele mamei mele.

Mângâie capul copilașului.

— Bănuiesc că poți arăta a Story în mai multe moduri diferite.

Nu ar trebui să mă surprindă deloc, cunoscând-o pe Aubrey, că s-a îndrăgostit de frățiorul ei din prima clipă. Nu-i ca și cum dezastrul în mijlocul căruia a venit pe lume ar fi cumva vina lui. Oricum, e frumos din partea lui Aubrey să se implice atât de mult, când i-ar fi fost mai simplu să motiveze niște resentimente și să păstreze distanța.

Milly își încrucișează brațele pe piept, uitând de tricoul pe care trebuia să-l expună, în timp ce-l privește cu atenție pe Aedan. Bebelușii o agită, chiar și prin ecran.

— O să înceapă să plângă?, întreabă ea.

— Nu plânge niciodată, o liniștește Aubrey. E cel mai fericit copil.

Milly îl privește, părând tot neconvinsă, dar dispusă să-i acorde prezumția de nevinovăție.

— Părinții lui ce fac?

— Ei bine, știți cum se spune despre copii, că pun relația la încercare? Bebe ăsta chiar așa a făcut – părinții lui au abandonat deocamdată ideea

căsătoriei. Antrenoarea Matson a primit o slujbă într-un oraș apropiat, dar își dorește mai mult decât orice să stea acasă cu Aedan. Tata, evident, refuză să se angajeze, și deja e lefter, căci a terminat banii încasați de pe carte. Cred că antrenoarea începe să-și dea seama în sfârșit ce fel de bărbat a ales să aibă lângă ea și nu-i mulțumită deloc.

Milly se apleacă spre telefon.

— Frățioare, de acum încolo o să îți spun *karma*, îi zice lui Aedan, care îi zâmbește fără dinți.

— Ești teribilă, râde Aubrey, apoi își întoarce privirea spre mine. Cum merge afacerea?

Ridic degetul mare.

— Din ce în ce mai bine.

Aubrey radiază de bucurie.

— De abia aștept să vin în vizită. Îmi pare rău că nu am putut săptămâna asta. Dar în vacanța de primăvară, la voi sunt. Vreau să merg și pe insulă, să-l văd pe unchiul Archer.

— Perfect, o aprobă Milly, apoi își trage umerii în spate. Până atunci, vei fi acceptat oferta celor de la Brown. După cum vezi, eu mi-am pregătit deja garderoba.

Cineva mă bate pe umăr și nu apuc să văd reacția lui Aubrey.

— O carte poștală pentru tine, zice Enzo și îmi întinde ceva.

— Serios?, întreb amuzat.

Eu nu primesc niciodată scrisori.

— Mersi.

Este de fapt o ilustrată, cu cerul din New York pe partea din față, și mă gândesc imediat că mi-a fost trimisă de Milly.

— Mi-ai trimis o ilustrată?, zic.

I-o flutur în fața ochilor, apoi observ că scrisul de mână de pe spate nu-i cel ordonat, cu bucle largi, al lui Milly.

Cuvintele sunt înghesuite unele în altele, amintindu-mi de biletul pe care l-am primit de la Mildred de cum am ajuns pe insulă, bilet în care ne anunța că a fost chemată de urgență la Boston.

Deși biletul ăla fusese scris de fapt de Theresa, se pare. Sau de Paula.

Oh, la naiba! *Paula.* Pionul întunecat, mereu în umbră. Femeia căreia nimeni nu-i duce dorul.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Arunc o privire spre Milly. Încă mai este prinsă în discuția cu Aubrey, așa că mă apuc să citesc singur ce scrie pe

cartea poștală.

Jonah,

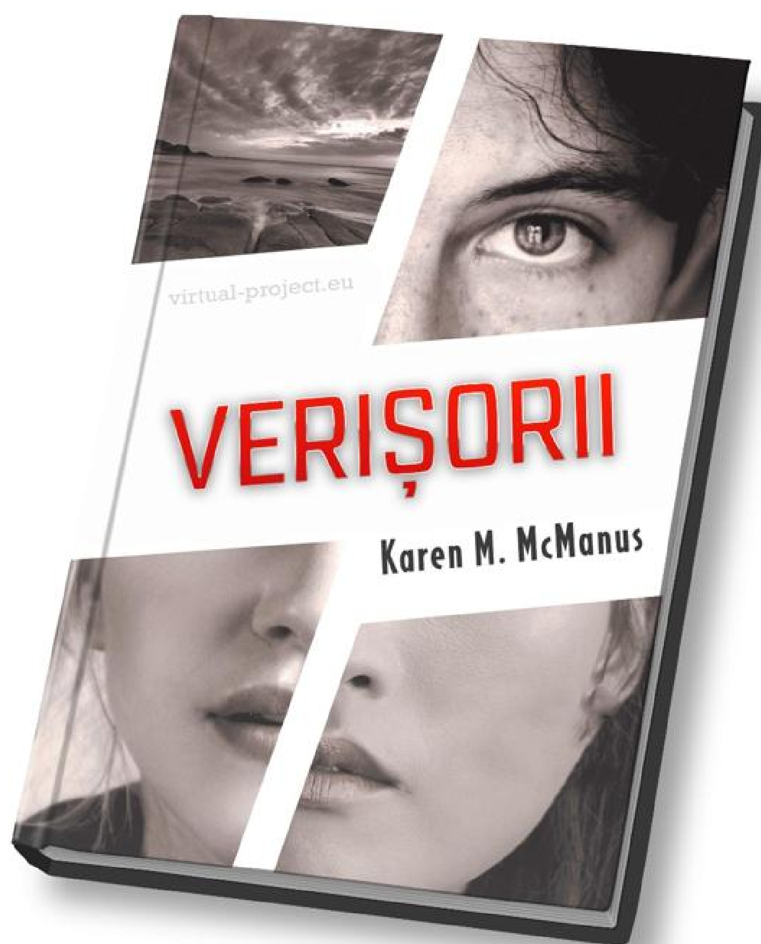
Aud că tu, Milly și Aubrey sunteți bine, și mă bucur. Cu adevărat.

Nu vă port niciun gând rău, și deși bănuiesc că ar fi deplasat să mă aștept ca și voi, „verișorii”, să simțiți la fel în ce mă privește, eu chiar sper ca acesta să fie cazul.

De la un impostor către altul, aș vrea să-ți dau un sfat: ține-ți părinții departe de noua afacere a lui Anders Story. Am o puternică bănuială că, într-o zi, știi cum se spune, va sări în aer.

Familia mai presus de orice, întotdeauna.

P.

virtual-project.eu

violin

[1] *Story* în lb. engleză înseamnă *poveste* (n. trad.).

[2] Insula Golful Pescărușului (n. trad.).

[3] Echipă de baschet din Oregon (n. trad.).

[4] GCI este acronimul pentru *Gull Cove Island* (n. trad.).

[5] Bernard Madoff este un fost director la bursa NASDAQ din New York, care, folosind schema Ponzi, a săvârșit de-a lungul a 48 de ani cea mai mare infracțiune financiară din istoria S.U.A., delapidând suma de 65 de miliarde de dolari (n. trad.).

[6] *Catmint* – o plantă cu denumirea populară Iarba Mâței sau Menta Pisicii (n. trad.).

[7] Bruce Wayne este identitatea secretă a super-eroului Batman, un miliardar american, filantrop (n. trad.).

Table of Contents